

Biblioteca Universităţii



- Simpatică dudue, nu ştiu cum să-mi exprim admiraţia mea!...
- Exprimă-ţi-o prin cifre, domnule!...

ÎNLOCUITORUL

SLUJNICELE

Harry Carver mi-a făcut o vizită imediat ce s'a întors la Paris. Vechiul meu prieten avea aerul posomorât.

— Ei bine, *Old man*, nu prea ți-e strălucit moralul. Ce s'a întâmplat în timpul șederei tale pe pământul Americii? Ai avut necazuri financiare?

— Nu, prietene. Am reușit chiar să pun deoparte câteva mii de dolari. Am lucrat la Hollywood, în ținutul acela minunat unde înfloresc filmele. Eram foarte bine plătit.

— Adevărat! Atunci, de ce aceste gânduri negre?

— Am să-ți explic. Adevărata mea nemulțumire este de natură sentimentală. Trebuie mai întâi să-ți spun că la Hollywood eram *stund-man*, adică... cum să-ți spun? dublură, înlocuitor. Să-ți explic mai pe larg. În filmele americane, eroii simpatici trec adesea prin pericole adevărate. Ai observat?

Tânăra fată blondă ori cowboy-ul surzător se găsesc adesea în situații periculoase.

Dacă ei călătoresc c'o barcă cu motor, aceasta se scufundă; dacă se urcă într'un automobil, el se sfărâmă de un zid. În tren, sunt atacați de gangsteri și, pentru a scăpa, nu le rămâne decât o soluție: aceea de a se lăsa culeși de lasso-ul aruncat de un prieten, care trece pe acolo, întâmplător, cu aeroplanul...

Îți închipui că vedetele și super-vedetele nu vor să-și riste viața, jucând scenele astea catastrofale. Atunci, în momentele periculoase, vedetele sunt înlocuite de alte persoane. Cum sunt destul de agil, m'am făcut *stund-man*, adică înlocuitor. Am dublat pe celebrul detectiv John Bird, tipul cela pe care-l vezi pe toate ecranele din lume pe cale să limpezască misterele din Chicago ori Kansas City. Natural, certurile cu gangsterii îi producea neplăceri... ori mai curând eu suportam neplăcerile.

Intr'o zi, prietene, în fața aparatului de filmat, banda lui Al. Capone m'a aruncat într'o cataractă după ce-mi legase de picioare o greutate de o sută livre. A trebuit să repet de cincisprezece ori baia, de oarece regisorul găsea că agonia mea este lipsită de natural și simplitate. Am descoperit nota justă în clipa când eram să dau cu adevărat ortul popei. Altădată, am sărit într'un automobil care alerga c'o viteză de o sută pe oră pe acoperișul unui tren în care un aventurier cloroformizase o biată milionară.

Toate astea nu m'ar fi nemulțumit, prietene, căci, în fond, asta mi-era meseria.

Ceeace însă a contribuit să mă desguste a fost dragostea pe care îndrăzneala și curajul meu au inspi-

rat-o unei frumoase dansatoare, iar John Bird a profitat. Ispititoarea fată era convinsă că John s'arise pe acoperișul trenului și se rostogolise în prăpastie.

Ea făcuse o adevărată declarație de dragoste celebrului artist.

— O! *dear*, ești așa de ațățător cu greutatea legată de picioare!

Și acest blestemat n'a pus de fel lucrurile la punct. Așa că frumoasa fată, care era foarte bogată, s'a măritat cu păcătosul de artist. În chipul acesta, John a profitat de isteția și curajul meu, cucerind o soție minunată de care cred că n'are să divorțeze mai curând de șase luni!

În lunga mea carieră n'am avut decât o compensație și care n'o datoriez generozității lui John Bird. Judecă și tu!

Ospățul din seara nupțială, la care fusesem invitat, era stropit din belșug cu diferite băuturi.

La desert, mireasa era nervoasă și se alipea într'un chip senzual de soțul ei.

Ea simțea nevoe urgentă de iubire. John făcu la început pe surd, apoi, cum micuța insista într'un fel prea bătător la ochi, el se decidese s'o steargă englezește în camera nupțială.

După cinci minute eși rușinat și-mi șopti:

— „Micuța s'a culcat și așteaptă atenții pasionate. Asta este un episod prea periculos pentru mine, Harry, din cauza riscurilor de congestie... Așa că, te rog, să mă înlocuești tu !...”

Firty

Madam Lina Mătrăgună
Ar fi ea cucoană bună
Cu subretele din casă,
Dar morala nu o lasă
Să le prindă pe'noptat
În casă cu v'un bărbat.

Și parcă e un făcut;
Până'acum câte-a avut,
Tot cu stângul au călcat.
(Una chiar avea bărbat).

De l'această întâmplare,
Nu mai are servitoare...
S'a gândit, s'a răsgândit
Și apoi a chibzuit,

Să încerce bunăoară
Și cu una de la țară,
A trimis înștiințare
La biroul de plasare,

Care 'ndată i-a găsit
Tocmai ceia ce-a dorit.
„Asta pare fată bună”!

Gândi doamnă Mătrăgună

— „De unde ești tu fetiță”?

— „De la Brașoi cuconiță”?

— „Și cum te numești tu bre”?

— „Julietă Fekete”!

— „Stai la mine, fâi codană”?

— „Stau, că nu stau de pomană”!

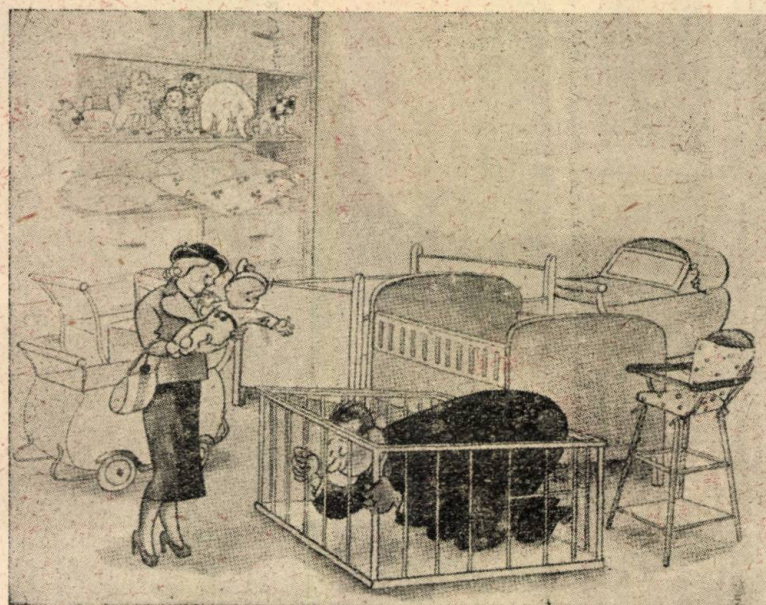
— „Bine, bine, Julieto,

V'un Romeo însă, ai”?

— „Sărut mame cuconițe,

P'al meu cheamă Nicula”!

Grigore Goțescu



— „Nu, nu, doamnă, n'aveți nici o grijă, copilul nu poate scăpa printre gratii !”.

„Lustige Blätter”.



Veselia

Cutia cu scrisori



„Veselia“, cetatea glumelor sănătoase, deschide larg porțile pentru voi, cetitori de pretutindeni, așa că gândurile voastre triste sau vesele, ironiile voastre strecurate în versuri sau în proză, vor avea unde se adăposti, primind răspunsuri, fie duioase ca plânsul opoziției, fie caustice ca soacrele răposatului Marion.

Vă așteptăm deci. Duelul vesel a început.

Direcțiunea

D-REI CONSUELA D.-FĂGĂRAȘ. Depun un sărut respectuos pe mânăța care a putut așterne slove, din cari naționalismul sbucnește viu, ca raza soarelui ce va lumina curând o Românie nouă: România Românilor, răspunzând totdeauna întrebării: „Zaharia Stancu are în cap păr sau e chel?“

*In cap Zaharia n'are
Nici chelie, nici păr rar,
Însă are, duduie,
Doi, trei pumni de... bălegar.*

Articolele puscărișului imi confirmă spusa.

D-LUI „CURIOS“ BARLAD. Răspund scrisorilor în ordinea primirii lor, așa că ziua expediției imi este completamente indiferentă (mica d-tale falsificare a rămas deci fără nici un rezultat). Cât privește curiozitatea matale, o voi satisface, așa cel puțin cred, cu următoarele versuri:

*Dacă aș răspunde, dragă,
Cetelor de impostori,
N'ar fi cu scrisori cutia,
Ci „cutia cu... scursori“*

așa că...

D-REI SILVIA D. LOCO. „Veselia“ nu va avea niciodată concurenți. Acest lucru îl poate afirma oricare dintre cititorii noștri vechi sau noui. Celelalte reviste dacă sunt la înălțimea misiunii lor ne sunt prietene, dacă nu, nici nu ne interesează.

Dar acum iată părerea asupra „Războiului“.

*„Războiul“, duduie dragă,
După ce puțin va crește,
Sigur că intră... la apă,
Căci acolo îi priește.
Dea Dumnezeu să fie altfel.*

D-REI MIOARA RASVAN-GIURGIU. Deși nu sunt prea sentimen-

tal, iubesc luna cu patima cu care Italianii iubesc macaroanele și asta doar așa de „amorul artei“. Deci voi răspunde cu plăcere întrebărilor matale unice în felul lor.

Imi scrii:

1). *De ce e luna mereu zămbitoare?*

Simplu: pentru că n'are... soacră.

2). *De ce e luna plină?*

Pentru că țărâniștii nu ajung până la ea ca să o... golească.

3). *De ce e luna rotundă și nu altfel?*

Din acelaș motiv din care ai capul oval și nu... patrat.

și înșfârșit:

4). *De ce e luna palidă?*

Pentru că își pierde nopțile.

Celorlalți, rândul viitor.

Theo

P. S. Scrisorile se primesc pe adresa: Str. Spătarului No. 20 (pentru Theo).



CODUL MANIERELOR IN MINISTERUL „EDUCAȚIEI“.

Somajul, oricât ar fi de plăcut pentru lazaroni „de meserie“ nu este deloc dorit de intelectualii capabili, destul de puțin pretențioși.

Puțin pretențioși, pentru că omul, fie el cât de învățat, poate mânca pe sponci, dar de nu mănâncă de loc, pătește ce a pățit măgarul țiganului.

Deci...

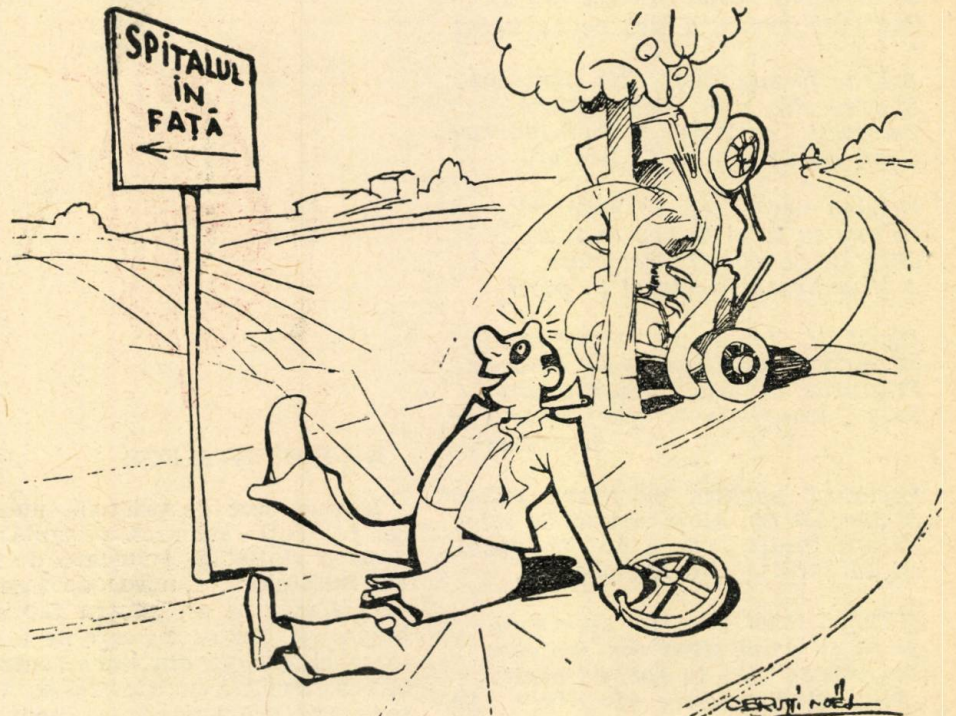
La ministerul Educației Naționale, exodul solicitanților de „posturi“ nu s'a sfârșit. Portarii și camerisții, surzi în fața rugămintilor sau ocărilor, devin mai atenți, mai binevoitori, numai atunci când doi, trei poli li se opresc mângâietor în palmă. Înșfârșit ajungi la țintă: în cabinetul domnului director și cu vocea tremurătoare de orator bâlbâit spui ce te doare.

Sever, acesta te inspectează prin lentilele ochelarilor săi mari, tăindu-ți-o scurt:

— Imposibil.

Apoi îți întoarce spatele, ceea ce în codul manierelor Ministerului Educației Naționale înseamnă: am onoare să vă salut sau respectivul: sărut mâinile doamnă.

Brud



— Așa pot zice și eu că e adevărat noroc!...

PUTEREA OBIȘNUINȚEI



Când fostul bucătar lucrează la asfalt!...

Evohé, Baccus..

NAȘTEREA LUI PANTAGRUEL

Când s'a născut Pantagruel, ploua
cu soare
Și astrul zilei roș și zăpăcit
De setea care-l chinuia—ucigătoare,—
Aproape toată apa ne-a sorbit.

De atunci se zice c'au rămas abisuri
Și crăpături uscate pe pământ,
Și tot de atunci, gâtlejuri secetoase
Cu Bacus s'au legat prin jurământ.

Ardea văzduhul... Soarele, turbat,
Scuipa în barba noului născut,
Și 'n plină zi pe cer s'a arătat
Cea mai frumoasă stea ce s'a văzut.

Era de forma unei sticle pântecoase
Și prevestea prin noua ei alură,
Petreceri monstre și năbădăioase
Și-un apetit grozav de băutură.

În ziua aceia, zeii se 'mbătară
În cap cu șeful lor, cu Jupiter,
Care într-o pornire arbitrară
A transformat nectarul în piper,

Jigoul de berbec în șunci sărate...
Și dând porunci cu glasul de aramă
Fripturile de miel, neconsumate,
Le-a transformat pe toate în
pastramă!...

Pământul sughița cu limba scoasă
Și dărdăia din dinți, sbârcit de sete...
Natura însăși, cât e de frumoasă,
Iși sdrențuise stralele-i cochete,

Și 'ncet, încet un urlet s'a pornit...
Și ca și Omul sfânt din Betleem
Din mii de guri, în cor, s'a auzit:
„Ni-e sete!... Vrem să bem!... Să
bem!... Să bem!...”

Gion Vaa.



LA MUNTE

Sinaia, perla Carpaților și refugiul
bucureștenilor dornici de aer curat.

În depărtare se profilează piscu-
rile munților măiestoși. Dinspre Ca-
zinoiu vin ecouri de muzică sincopată.
La chioșcul din parc, o duduiță cu ro-
chița verde ca cetinul, cere revista
„Veselia”. Un cățel rătăcit, negru ca
fundul unui ceaun, roade cu lăco-
mie o fărâmă de corn scăpată din
mănuța unui „baby” condus de o
nemțoaică voinică și marțială ca un
soldat din Escorta Regală.

Pe terasa restaurantului „Carai-
man”, un redactor al nostru se în-
tâlnește cu talentatul cântăreț Ale-
xiu. După obișnuitele formule de po-
litețe, redactorul „Veseliei” întreabă
pe cântăreț:

— Ești bun să-mi spui, d-le Alexiu,
în ce moment al carierei d-tale,
strigătul de bis! bis! ți-a făcut mai
multă plăcere?

Alexiu surâse iresistibil, privi vi-
sător spre pitorescul drum care duce
șerpuiind spre castelul Peleş și răs-
punse:

— Domnule Firt, cea mai mare
plăcere am simțit-o într-o zi când am
sărutat buzele unei fermecătoare
cântărețe și ea mi-a spus: bis! bis!
scumpe Vasilică!...



NU POT ÎNȚELEGE

Intr'un cerc de prieteni, unul din
cei prezenți remarcă (virgulă) că,
după o statistică publicată de „Zia-
rul Științelor”, e nevoie de șase sute
de elefanți pe an pentru fabricarea
bilelor de biliard cu care se alimen-
tează cafenelele din lumea întreagă.
Mitică ascultă cu atenție pe vorbi-
tor, apoi scărpinându-se nedumerit
în cap, întreabă:

— Domnule Niculescu, ce minu-

nății se mai pot face în ziua de azi.
Numai un lucru nu pot înțelege.

— Ce!

— Cum naiba pot învăța pe ele-
fanți să execute un lucru atât de
delicat ca fabricarea bilelor de bi-
liard!...



LA EFORIE

Plaja nesfârșită scânteie sub ra-
zele de aur ale soarelui nemilos. Um-
brelele pestrițe aruncă o notă de pi-
toresc inedit asupra locului. Marea
e liniștită, liniștită ca o femeie căreia
i-ai cumpărat un obiect la care râv-
nea de multă vreme. O barcă albă
ca spuma mării plutește lenevoasă
pe întinsul nesfârșit al apei albastre.
Doi pescăruși spintecă moleculele de
aer cu sborul lor lin.

Încet, încet lumea începe să pără-
sească plaja: e ora mesei. La un re-
staurant de lângă faleză, două en-
glezoaice respectabile sunt instalate
în fața unei mese. După rituala sa-
lată, un chelner spilcuit le aduce
două biftecuri. Imediat cuțitele în-
tră în acțiune cu multă răvnă, mâ-
nuite cu dexteritate de degetele în-
cărcate cu inele ale celor două însu-
lare.

Cea mai bătrână dintre englezoai-
ce se luptă conștiințios cu biftecul.

Ea se oprește, oboșită:

— Nu ți se pare, darling, că bife-
cul astă e cam tare? Se adresează ea
tovarășei de masă în limba lui Byron.
Cealaltă englezoaică se uită cu a-
tenție la sexagenară, apoi încet, con-
tinuând să mănânce, ripostează:

— Nu, darling, biftecul e foarte
fraged, dar tu, my heart, ai uitat
să-ți scoți voaleta!...



Achille Companile

Față de pungaș

— Da, sunt un hoț, zise bătrânelul cu amărăciune, dar am furat o singură dată în viața mea. A fost cel mai bizar furt comis vreodată: era un portofel plin cu bani...

— Nu mi se pare ciudat, remarcă.

— Dați-mi voie să continuu. Când intrai în posesiunea lui, acei bani nu sporiră, nici măcar cu o centimă, suma pe care o avusesem înainte de a săvârși furtul. În ceiace privește pe păgubaș, nu pierdu nimic din banii lui.

— E foarte ciudat ceiace spui d-ta, replică, dar permite-mi să fac rezervele mele asupra sincerității cuvintelor d-tale. E posibil oare să furi și să bagi în buzunar un portofel plin cu bani fără să mărești cu asta suma...?

— Nici măcar cu o centimă, repetă aproape mașinal bătrânelul.

Și rămase cu ochii fixați în gol, ca și cum n'ar fi observat mulțimea de pe la celelalte mese din faimoasa cârciumă, strigând confuz:

— Nici măcar o centimă!

Fără să aștepte să-l întreb, bătrânelul mă fixă dintr-o dată și zise:

— Vreau să-ți povestesc această întâmplare. Ascultă-mă, domnule, dar cu condiția să nu mă disprețuești, pe urmă, cum fac ceilalți. Nici nu ne cunoaștem măcar, ne-am întâlnit din întâmplare la această masă și dacă ai vreo cunoștință despre sufletul omenesc și despre mizeriile și josnicile sale, trebuie să-mi promiți...

— Nu împărtășesc deloc pesimismul d-tale asupra naturii umane, zisei, observând cu curiozitate pe ciudatul bătrânel, dar promit că n'o să te disprețuesc.

— Mulțumesc, domnule.

Bătrânelul își apropiă scaunul său de al meu pentru că, izbucnind o nouă ceartă în fundul cârciumii, mi-ar fi fost imposibil să-l aud din celălalt capăt al mesei. Apoi își suflă nasul cu o nesfârșită batistă colorată și în timp ce o strângea cu băgare de seamă, zise:

— N'am furat niciodată până în ziua aceia și n'am mai furat de atunci. Furtul a fost pe acea mică și lentă cale ferată, cu circulația redusă, care merge dela Smirna la Șabin Kara Kissar, prin munți sălbateci, plini cu tâlhari. Intrasem într'un compartiment de clasa a III-a, unde mai era încă un pasager, un sdrențuros care dormea cu o mână peste ochi și care nici nu părea să bage de seamă prezența mea. Dar imediat ce trenul se puse în mișcare,

el deschise ochii și mă privi. Atunci, sub lumina roșiatică a lămpii cu petrol, apărură trăsăturile vulgare ale unei fețe îndoiase, chioare și palide, pe care o barbă decolorată o făcea și mai sinistru și pe care se citeau cu litere clare foamea și nerușinarea. Observându-l cu mai mare atenție băgai de seamă că o lungă cicatrice îi desfigura obrazul stâng; după câteva minute, la lumina pâlpâindă a lămpii, care făcea să danseze exagerat umbrele, trebuia să constat cu groază că fața tovarășului meu de drum, care îmi păru la început pasibilă, era deadreptul înspăimântătoare. Ochii aveau străluciri neomenești, gura desfigurată și fruntea joasă, totul releva criminalul.

Aș fi vrut să schimb compartimentul, dar nefiind trenul intercomunicant, era inutil să mă gândesc la asta până la o stațiune apropiată. Ceiace însemna că trebuia să petrec aproape trei ore în tovarășia sinistrului individ, timp suficient pentru a înfăptui cel mai sălbatic delict, pe o linie unde un strigăt ar fi fost lansat în deșert și unde ar fi fost o nimica toată să faci să dispară un cadavru, aruncându-l în prăpastie. Trenul se urca pe munți și tunelurile se succedau unul după altul. Afară bezna înghițea peisagiul aspru și totul era favorabil asasinării mele.

Țintuit pe bancă, simțind că-mi crește frica din minut în minut, nu-mi luam privirea de pe fața individului, care ședea vis-à-vis, și-i supraveghiam orice mișcare, în timp ce cu coada ochiului nu pierdeam din vedere clopoțelul de alarmă, gata să sar în picioare și să-l apuc, imediat ce tovarășul meu de drum ar fi dat vreun semn să pue în aplicare planul de agresiune pe care-l studia desigur, judecând, după felul cu care mă observa. M'am ferit să-mi pun jos valiza pe care o țineam pe genunchi, ascunsă sub pătura de lână. Din când în când, pipăiam buzunarul pantalonilor, prefăcându-mă că vreau să mă asigur dacă revolverul e la locul său. Dar, în realitate, n'aveam nici revolver, nici altă armă; imprudentă gravă, pe acea linie. Cu cât ne urcam cu atât frigul creștea. Priveam personajul și el, deși cu altă privire, se uita la mine, care mă luptam disperat cu somnul. La un moment dat mi se închiseră ochii. Poate pentru câteva minute. Mie mi se pare că a durat o clipă. Avui imediat o impresie de neliniște, ca și cum cineva m'ar fi privit foarte de aproape. Deschisei

imediat ochii și văzui un lucru oribil: aplecat peste mine, aproape să mă atingă, era botul înspăimântător al sinistrului călător.

Am sărit în picioare c'un strigăt ca să apuc mânerul clopoțelului de alarmă, dar celălalt mă opri, privindu-mă cu ochii rugători și zise:

— Să nu-ți fie frică, domnule. Voiam să-ți cer permisiunea să șed lângă d-ta ca să-mi acopăr picioarele cu pătura. E foarte frig!

Vocea străinului era stridentă și aproape ironică ca a unuia care nu-și face iluzii că ceiace cere îi va fi acordat. Mi-era milă de el. Totuși mereu prada teroarei, ezitai. Celălalt făcu o grimasă care vroia — poate — să fie un surâs binevoitor și dându-și seamă că-mi era frică, mă asigură:

— Domnule, crezi că sunt un pungaș. Linștește-te. Toți cred așa, văzându-mă. Totuși nu sunt pungaș.

Botul pocit continuă:

— Ar fi trebuit să fiu un pungaș și aș fi vrut să fiu. Dece să neg? Natura mea, educația mea, ambianța în care m'am născut și am trăit, conspirau să facă din mine ceiace era vocațiunea mea și — deadreptul — pasiunea mea: un pungaș. Din nefericire, un lucru m'a împiedicat și mă împiedică să fur.

— Poate, l-am întrebat, nu știi să furi?

— Nu. Știu, dar nu pot!

— Explică-mi ce anume te împiedică.

Vecinul meu întoarse capul spre lampă ca să fie bine luminat.

— Privește-mă, zise el. Ce vezi?

Aș fi vrut să-i răspund: „O față de derbedeu“, dar m'am reținut, pentru a evita neplăceri și-i răspunsei simplu:

— Nu știu. Nu văd nimic anormal.

— Ah, făcu tipul, nu vezi nimic.

Atunci am să-ți spun eu.

Mă privi fix în ochi și adăugă cu vocea gâtuită:

— Eu am o față de pungaș.

Rămăsei ca fulgerat. Avea dreptate.

Cum se poate fura, continuă botul pocit după o clipă, cu o astfel de nutră? Când umblu printre oameni, la trecerea mea, toți își duc instinctiv mâna la portofel și la lanțul dela ceas. Femeile, când mă văd, își supraveghează colierele și broșele prețioase. Jandarmii mă fixează atent și dacă se întâmplă undeva un furt, eu sunt primul suspectat.

*

Bătrânelul își suflă din nou nasul și reluă povestirea:

— Acuma trebuie să-ți fac o mărturisire prețioasă și penibilă: în timp ce botul pocit îmi vorbea, o idee diabolică își făcu drum în creierul meu: dacă aș fura pe acest om cu fața



de pungaș? Acest pungaș care nu poate fura!

Era un lucru neomenesc, dar ispititor. Abilitate și viclenie nu-mi lipsesc. După câteva minute, portofelul umflat al botului pocit trecu în buzunarul meu drept.

Când trenul se opri, n'am mai avut nevoie să schimb compartimentul. Botul pocit se ridică și zise:

— Am sosit, domnule. Adio!

Se coborî. Așteptai ca trenul să se puie în mișcare. Așteptai să văd pe tip dispărând. Îl văzui parcurgând abil și pe furiș peronul gării, cu legătura sa și cu bastonul în mână. Văzui nenorocitele sale picioare îndepărtându-se pe câmp. Și apoi nu-l mai văzui deloc.

Sărman pungaș ratat, sărman pungaș furat!

Abia porni trenul și eram nerăbdător să examinex prada. Scoasei din buzunar portofelul și observai cu suprinde că era al meu. Chiar așa. În timp ce-și povestea ne-cazurile, acel derbedeu mă pungășise. Noroc că eu, fără s'o știu, am recuperat imediat furtul. Și aceasta e, domnule, povestea când mi-am furat propriul meu portofel. După cum vezi, n'am spus o minciună.

★

Indată ce bătrânelul termină povestea sa ciudată, plății, mă ridicai și salutându-l, ieși în grabă din cărciuma acum aproape deșartă.

Această grabă avea o cauză. În timp ce bătrânelul povestea întâmplarea cu furtul său, eu, lucrând ușor cu mâinile, reuși să-l ușurez de portofelul lui și eram neliniștit să văd ce conținea. Cu atât mai mult, cu cât nu riscam, cum i s'a întâmplat bătrânului, să-mi fur propriul portofel, pentru faptul dureros, dar foarte simplu că nu posedam un portofel. Abia cotii în colțul străzii, oprindu-mă sub un felinar, scormonii în buzunarul drept, unde băgasem prada. Dar buzunarul era gol ca și celelalte, portofelul nu mai era. Prada își luase sborul. Mi-am dat însă seama de ceace se întâmplase. Bătrânelul, diabolicul bătrânel, crezând că mă fură, furase pentru a doua oară în viața sa propriul său portofel.

★

A doua oară din câte știam eu.

Cine știe de câte ori se mai furase el, pe sine însuși?...



O poveste cu un colier

În vitrina artistic aranjată, bijuteriile scilesc în mii de focuri. Din nenorocire e sezon mort și de o săptămână stăpânul magazinului n'a vândut o bijuterie. Rarii trecători cari se opresc din când în când nu staționează mai mult de două minute și trec nepăsători mai departe.

Iată însă un domn, bine îmbrăcat, însoțit de un servitor care privește cu multă atenție un colier de preț, expus în centrul vitrinei, și care aruncă mii de focuri.

— „Na, na, murmură bijutierul... Asta are aerul să se prindă. Mă priccep eu... Bietul om, are brațul drept în eșarfă. Probabil vre-un accident. Mi-e simpatice. Dacă ar intra, sunt dispus să-i fac o reducere“.

Intr'adevăr, domnul cu brațul în eșarfă, făcu semn servitorului să-i deschidă ușa și intră în magazin.

Surăs afabil din partea bijutierului, salut corect din partea domnului.

— Sunteți bun să-mi arătați colierul pe care l-aveți expus în vitrină?

Colierul e scos dela locul lui și așezat pe o foaie de hârtie albă.

— E foarte frumos!... Ce preț are?

— Treizeci mii lei.

Prețul pare cam mare. Urmează tocmeala. În fine prin faptul că plata se face comptant, colierul e lăsat la două zeci mii.

— N'am suma asta la mine, făcu domnul, dar voi trimite servitorul să mi-o aducă. Să-i trimit doar câteva cuvinte și în zece minute afacerea e aranjată. Fiindcă însă nu pot să scriu, am să te rog să așterni d-ta câteva rânduri după dictarea mea“.

Bijutierul se grăbi să-i satisfacă cererea. Clientul dictă:

„Draga mea, trimite-mi te rog prin servitor douăzeci mii lei, de cari am nevoie imediat. Îți rezerv o surpriză. „Sandy““.

— „Sandy?... Ia te uită, acelaș primume ca mine, remarcă în petto bijutierul.

Servitorul plecă cu hârtia în mână.

Câteva minute după aceea el se întoarse cu cei douăzeci de mii de lei pe care bijutierul li încasează cu o intimă satisfacție. Colierul e așezat cu îngrijire într'o cutie căptușită cu mătase și remisă clientului care pleacă salutat până la pământ de negustor.

Intors acasă seara, după închiderea magazinului, bijutierul își freacă mâinile de bucurie și înșiră sub ochii nevestei sale cele două zeci bilete de o mie.

— „N'ai mai avut nevoie de ei? întrebă nevastă-sa.

— „Ce?“ făcu bijutierul, stupid.

— „Nu-s așaștia banii pe care mi i-ai cerut printr'un servitor?

— „Cum?... De la tine i-a luat? Pungașul!... Banditul!... Acuma înțeleg. Imi cunoștea adresa, pronumele... Brațul în eșarfă, nu era decât un truc ca să mă facă să scriu!... Banditul!... Știa că tu n'ai să ai nici o bănuială văzându-mi scrisul!“.

Și în timp ce bietul om se vâlta de zor, cei doi pungași își făceau târgurile necesare de voiaj.



Niță Pitpalac la Londra

Marele călător Niță Pitpalac

care a fost consacrat în geografii și atlasuri ca un fel de Columb, Magelan, Vasco di Gama sau alți exploratori mondiali, a vizitat, împreună cu familia, Londra, Paris, Coasta de Azur, etc. A vrut să fie dumnealui mai ales lord și coana Sița „lordineră“, a vrut să fie gentlemen, pair, „cemberlen“, ipochimen, etc. A vrut să fie la Londra, să scrie carton și să citească vax, a vrut să bea wiskey și cocktail, a căutat pe Scherlok Holmes... A făcut o mulțime de descoperiri în City, în cartierul evreesc sau chinezesc. Este ceva inimaginabil isprava exploratorului nostru.

Tot ce a văzut, marele porumbel călător va dicta omului său de încredere Costache Glumici care, în curând, va publica în „Veselia“.

Cititorii sunt rugați să se aprovizioneze din vreme cu săruri contra leșinului.



O vacă scrie...

De când mașinismul a înlocuit treptat munca manuală a omului, semenii noștri se simt încântați și ridică în slavă binefacerea civilizației. Considerația ce o dau automatismului precis al mașinei, e enormă și oamenii se înfruptă din belșug din el. Animalele sunt însă mai prudente în aprieieri. Ba ca să fie mai obiectiv, trebuie să adaog că nu sunt de loc încântate și de multe ori chiar le disprețuesc. Care dintre noi oamenii civilizați nu preferă automobilul ori căruil alt mijloc de transport cu tracțiune animală? Care dintre d-stră nu a admirat siluetele fine ale limuzinelor care spintecă spațiul cu o alură neobosită? „Ah, de aş avea un automobil!” e suspinul fiecăruia dintre noi.

Animalele desconsideră însă pe aceste alergătoare mecanice. Sub titlu de curiozitate reproducem aici un articol al unei vaci, publicat în unul din ziarele de specialitate.

„Automobilele sunt niște animale monstruoase, cu ochi bulbucăți, cari odată cu începerea nopții încep să strălucească. Când două din aceste animale se întâlnesc, atunci se reped unul asupra altuia ca doi dușmani și se bat de moarte. O mijlocie în privința acestora nu există. Poți să le duci la pășune, însă ele nu pasc. Sunt așa de becnice că nici nu se pot hrăni singure. Omul trebuie să le dea de mâncare și de băutură. Și nici nu aleargă așa de repede după cum se crede.

Câteva din prietenele mele au fost foarte mult timp urmărite pe șosea de una din ele. Bestia uriașă pufăia și mărăia într-una, mergând însă mai încet decât prietenele mele care au putut să ajungă liniștite la staul.

Ce lasă ele pe drum sunt lucruri desprețuite de vrăbii. M'am întrebat de multe ori dacă și ele iubesc. N'am putut vedea însă nici odată, două din asemenea animale plimbându-se una lângă alta. Aleargă tot înainte, fără să bage de seamă că eu le observ.

Eri una din ele a avut neobrăzarea să vină la noi la pășune. A spart un gard și trecând cu obraznicie prin el voia să pască cu noi. Oamenii au lăsat-o singură și și-a petrecut noaptea în tovărășia noastră. Am încercat să leg cu ea o convorbire, dar n'a fost chip. În dimineața următoare a venit tatăl ei care a legat-o cu o funie și a luat-o de acolo. Când ne-am luat rămas bun dela ea, ne-a răspuns tatăl său, care era mult mai bine crescut de cât ea: „Așa e bine?”



Allo! Radio-Veselia!
Cred că cititori voi toți,
Aveți cel puțin o vară,
Deci vreo doi sau trei nepoți,
Cari mai întotdeauna
Spun la ce nu te-astepti.
(Crăcănel zău că nu are
Prîntre prunci prea mulți... adepți).
Nicușor, Georgel, Sănducu,
Ioneluș sau Bimbirică,
Dau gata pe Iad, pe Theo,
Când e vorba de replică.
Și acum celebrul Brăci
Drag amic și bun din fire
Să-și înceapă conferința:
„Dela Nicușor cetire”.

Le vorbise profesorul
— Asta de mai multe ori —
Copilașilor și despre
Debitori și creditori.
Și voind să fie sigur
Cum că toți au priceput
Întrebă: — Nicușor, ce-i cel
Ce dă bani cu împrumut?
Dup'o clipă de gândire,
Nicușor zâmbi anost
Și răspunse: — Ce să fie
Când dă bani? Este un... plost.

Unchiul Luc, sosind deunăzi,
La cumnatul său Matei
Dete lui Nicuț — copilul —
O monedă de doi lei.
— Nu spui nimic? țipă tat'su
Cu un glas plin de venin.
— Ba da, spun, făcu bătatul.
Unchiule e plea... puțin.

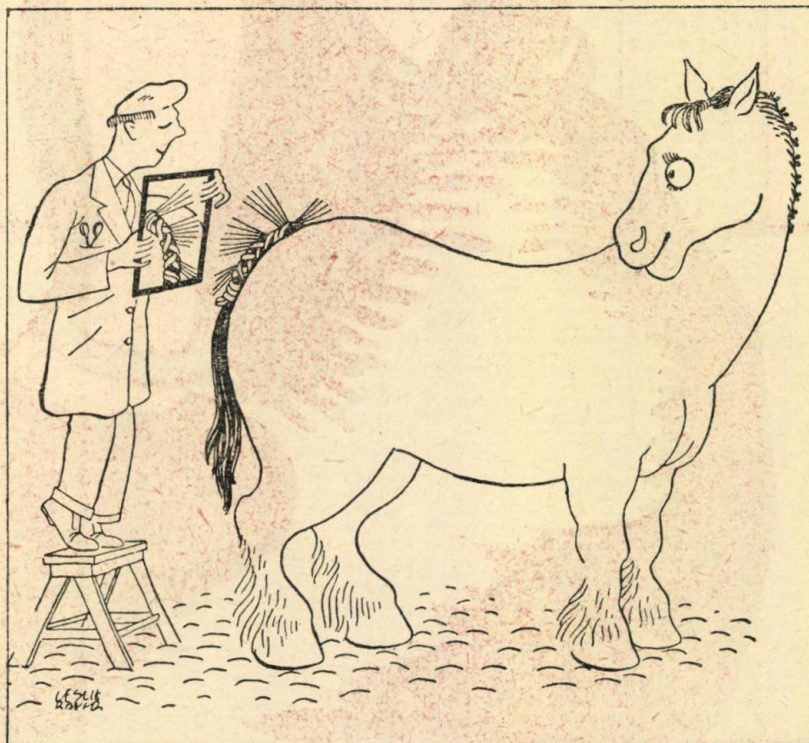
— Ce te faci când vei fi mare?
Întrebă nea Pitpațac
Pe Nicuț. Acesta spuse:
— Io? io bou o să mă fac.
— Cee măă!?! se mirară ceilalți
Holbând ochii ca vagmîstru.
— Bou, că tătucu spus-a
Că doar boi-ajung minîstru.

p conf. Pufulacho

Costul abonamentului la „VESELIA”

Pe an 220 Lei
Pe 6 luni 120 Lei

CALUL LA FRIZER



— „Așa e bine?”

„Lustige Blätter”.





- Da, dragul meu... un „as“ al volanului voia să mă ia cu el...
- Avea un camion?

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-raie P. T. T. No. 120228/932.

VESELIA





30 SEPTEMBRIE

Strigoiul mecanicilor

În Germania stațiunile de cale ferată au fost alarmate în timpul din urmă de rapoartele unor mecanici de locomotive, cari erau torturați de un soi de fantomă cu apucături stranii.

La intervale dese și în diferite locuri, specia aceasta de fantomă apărea brusc înaintea trenurilor rapide și se culca pe șine. Se înțelege spaima mecanicilor cari erau nevoiți să frâneze brusc și panica pasagerilor proiectați de pereții vagoanelor. Partea curioasă a faptului însă, era că niciodată nu s'a găsit pe șine vre-o urmă din trupul sfârticat al fantei.

Cățiva detectivi ai poliției germane au pornit la vânătoarea fantei și au găbit-o. Era o americană în carne și oase, care se distra cu acest joc diabolic, fiindcă vroia, zicea dânsa, să încerce senzația morții a celor ce-și alegeau acest soi de voiaj pentru lumea cealaltă.

Poliția germană i-a procurat însă un alt soi de senzație: acela a răcoarei pe termen de patru luni, urmată de senzația expedierii peste graniță, pentru a-și încerca sistemul și în altă parte.



Noua emblemă a d-lui Mihalache & Co.

La Pilsen, în Cehoslovacia, s'a născut un copil cu patru brațe. Faptul a stârnit senzație în forurile conducătoare ale partidului național-tărănist dela noi, care a însărcinat pe esculapul partidului, d. dr. Lupu, să se deplaseze de urgență la Pilsen, pentru studierea fenomenului. A avea patru brațe, inclusiv patru mâini

sănătoase, e un vis mângâiat de mult de toți membrii partidului d-lui Mihalache, iar dacă dr. Lupu va reuși să descopere sistemul fabricării acestor fericiți muritori și să-l adapteze viitorilor noi născuți național-tărăniști, atunci emblema partidului va fi „La patru mâini lungi” și bună starea partidului va fi asigurată.



Furtul dela facultatea de științe

Secretarul facultății de științe a furat 500.000 lei. Discuții, stupoare și indignare între studenții cari simțiseră de multe ori colții prevenitului de azi.

— „Auziți băeți, țipa un student mititel, avocatul stimabilului vrea să-l scoată basma curată. Sustine că imbecilul n'a știut ce face, fiindcă nu era în toate facultățile lui mintale”.

— „Să mă slăbească, ripostă un altul. Ar putea invoca orice afară de faptul că n'a știut. Era doar în... facultatea de științe.”



Bir pe boală

Organele sanitare au luat măsura să dea o pedeapsă celor ce îndrăznesc să se îmbolnăvească și să aibă nevoie de medicamente după ora nouă seara.

Acest soi de infractori vor trebui să plătească o amendă de 50 lei, ori de câte ori vor avea neobrăzarea să deranjeze un domn farmacist după această oră fatidică. Amenzile vor fi percepute de farmaciști în folos propriu și fără nici un soi de discuție.

Să mai comentez oare măsura?

Să mă ierte D-zeu, dar mi-e tot una dacă s'ar pune o amendă pe naștere, una mare pe căsătorie și cea mai mare pe moarte fiindcă, de... după acela, slabă speranță să mai iei ceva de la cetățean, până la învierea a doua.

Dacă e vorba să ni se jupoaie pielea, apoi e mai bine dintr'odată, decât în ședințe lungi, usturătoare și cu porții de sare pe răni.



Metempsichoză bibanului

Un pescar de lângă Burgaz a prins un pește în care, spre surprinderea lui, a găsit o monedă de aur arabă. Surprinderea pescarului e ne la locul ei. Dacă ar fi găsit o monedă românească, eram sigur că, prin metempsichoză, peștele cu pricina era urmașul bibanilor de pe calea Victoriei, care și-a păstrat și în noua-i viață cota monetară zilnică pentru țigări, sprițuri și lustragiu.

Viad



UN PARAZIT

I

Trăia pe lume un oarecare Vasea Cucichin. Scriitor de meserie. Un băiat destul de capabil. Talentul lui țășnea în toate părțile. Ba chiar putea să scrie și romane.

Odată a scris el un roman.

Bine înțeles că a primit și bani pentru asta.

Și-a cumpărat un palton cu guler și un pat.

Dormea pe pat și se acoperea cu paltonul.

Trăia ca un miliardar japonez.

II

„Cucichin al nostru, se gândea proprietarul lui Vasea, s'a aranjat bine. Scrie romane, păcătosul. Cumpără pardesie cu guler. Nu-i nimic, am să-i măresc chiria, parazitului. Dece să mă jenez față de el?”

Și-i urcă chiria.

III

„Ce ghinion! murmură Vasea. Mă-a urcat chiria. Va trebui să lucrez mai mult. Altă scăpare nu-i!”

Și a început Vasea al nostru să lucreze mai mult. Și a scris două romane. Le-a vândut. A încasat bănișorii. Trăiește ca un miliardar manciurian. Doarme totuși pe acelaș pat și se acoperă cu paltonul.

IV

„Așa — se gândi perceptorul — Cucichin, parazitul, scoate câte două romane deodată! Las' că-i arătăm noi. Îi impunem de trei ori mai mult.

Și l-au impus. Ba i-au trimis și o înștiințare pe hârtie roz, neparfumată...

V

„Foarte prost, zise Vasea privind galeș înștiințarea pe hârtie roz — cu ce s'o plătesc. Va trebui să mai fac un efort și să lucrez mai mult.

Și să dorm mai puțin.

A făcut un efort și a scris trei romane deodată. Ba chiar și un scenariu. Le-a vândut.

VI

„Trăește bine — se gândi funcționarul dela primărie — acest Vasea. Scrie trei romane dintr'o dată. Se poate ca primăria să nu-și mărească drepturile?”

VII

„Intr'adevăr — se gândi percep-

torul — faptul că i-am mărit impunerea a fost lucru binecuvântat. Dar văd că omul trăește prea bine. Se îngrașă. O să ne mai gândim la el”.

VIII

„Doamne — se gândi Vasea, luându-se de cap — ce să fac?..

Și scrise patru tragedii și patru romane. Le vându.

IX

„Ați văzut pe Vasea al nostru, chibzuiră rudele, cine s'ar fi gândit la așa ceva? Un băiat foarte simplu și scrie romane! Trebuie să trecem pela el, poate ciupim ceva!”

X

„Va trebui iar — se gândi Vasea — să lucrez mai mult. Trebuie. Și mi-e așa de greu să lucrez”.

XI

„Bine — se gândi perceptorul — va trebui să mai...”

XII

Fraților! Prieteni dragi! Cititori necunoscuți! Iertare! Milă și îndurare. Nici un Vasea nu-i pe lumea asta.

Am crezut că perceptorul, rudele or să mă mai lase în pace, când or vedea că am început să scriu povești.

Itic, — după voia mea, și-a tuturor —
E de meserie comis-voiajor,
Ce'n tren umblă noaptea ca un om

[deștept,

Iar ziua aleargă să facă gheșeft.
Insă, într'o iarnă crunt a viscolit
Și trenul cu Itic s'a înzepezit.

După două ore de chin și nevoi,
A pornit-o trenul ca un car cu boi,
Ajungând spre seară pe la Dorohoi.
Cum împrejurarea a fost de-așa fel,
Itic, ce să facă? trage la hotel.

Vorbind cu birjarul jargon-dialect,
A ajuns în fața lui Hotel Select.

Intră înduntru, merge la portar
Să se 'nserie omul în registru; dar,
Taman când semna Itic din Buzău,

O ploșniță mare, slabă, costelivă,
Umbla pe registru. La numele său,
Stă pe loc o leacă, parcă ar citi,

Apoi iar pornește fără se grăbi,
Trecând peste slove ca o sugativă.
Itic când o vede își ia geamantanul

Și dă ca să plece șiret ca motanul,
Îl zărește însă chiar domnul portar,
Și-l întreabă dulce, cu glas de zahar:

— „Mu rog la matală, di ci pleci

[d'aici?

— „Vrei să știi întocmai? Ei, ascultă

[ici:

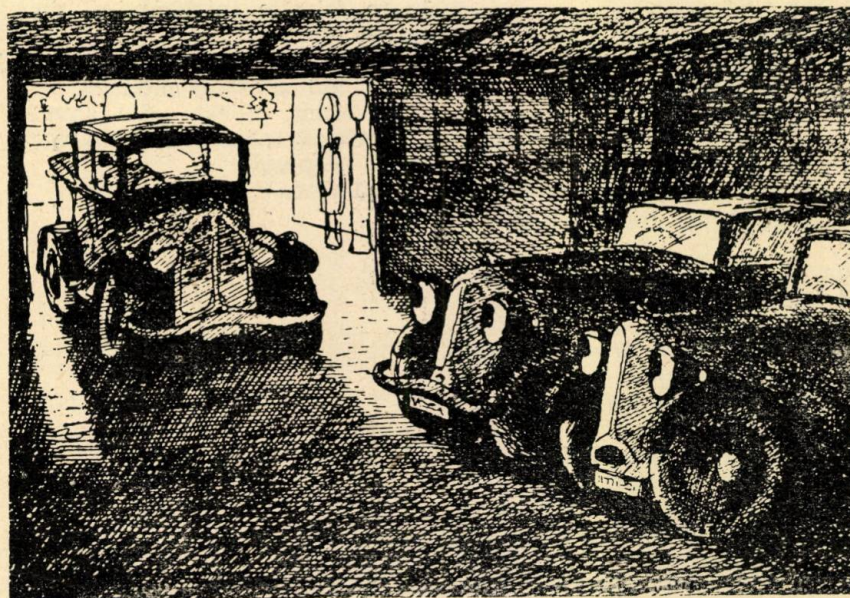
Dacă'n hanu ista, de cum am sosit,
Ploșnița aceia iute a citit

Cum mă rog mă cheamă? Camera

[ce-am luat?

Crede-mă, amice, nu mai e de stat!”

Grigore Goțescu



— „Mă îngrijorează bătrânul Ford. A început să vină așa de obosit în garaj!”



RIDENDO

CASTIGAT MORIȚ...

ȘI-A GASIT NAȘUL !

„Toate mijloacele sunt bune spre a face avere“. Asta era deviza lui Naftule Leibovici când era vorba de afaceri.

Și această formulă Leibovici o aplica cu rigurozitate atât în relațiile cu furnizorii cât și cu clienții. El vindea mărfurile cât se poate de scump, după ce se folosea de douăzeci de stratageme spre a le cumpăra cu preț de nimic. Unul din vechile lui trucuri era, de fiecare dată când cumpăra ceva, să ceară furnizorului să-i facă o mare reducere sub pretextul că marfa îi sosise avariata.

Dându-și seama de lucrul ăsta, furnizorii începuseră să-l părăsească unul după altul, fapt care-l obligă pe Leibovici să-și caute mereu alți oameni.

Eroul nostru se adresa într-o zi unei case de comerț din Constanța dela care nu cumpărase încă nimic, și făcu o comandă importantă. Câteva zile după asta, el primi simultan factura și avizul căilor ferate prin care era anunțat că marfa sosisese în gară.

Naftule Leibovici puse mâna pe tocul cu cerneală și, conform obiceiului, scrisese furnizorului:

„Lăzile dvs. cu mărfuri mi-au sosit într-o stare jainică. Absolut tot conținutul lor este avariata. Nu le pot primi decât cu condiția să-mi reduceți 50% din prețul total notat pe factură“.

A doua zi, Leibovici primi următoarea telegramă:

„Acceptăm reducerea de 50%, dar numai cu condiția să trimiteți banii imediat și telegrafic“.

Ovreiul își frecă mulțumit mâinile:

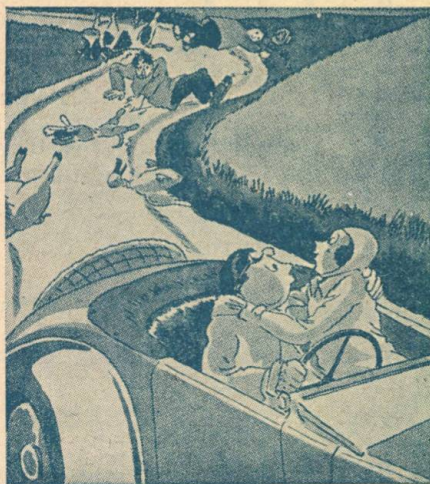
— Bună afacere ! Asa înțelege dija un uvrei să facă cumerț !

Leibovici trimise imediat banii ceruți, apoi se duse la gară să scoată marfa.

Dar lucru blestemat ! În lăzi nu găsi altceva decât pietre și cărămizi.

Aproape nebun de necaz, Leibovici

AUTOMOBILISM



— Asta spun și eu că a fost sărut !...

trimise îndelicatului furnizor o scrisoare furibundă, amenințându-l că-l dă pe mâna poliției.

Răspunsul furnizorului nu se lăsă multă vreme așteptat.

De ce te plângi ? îi scria furnizorul. Nu mi-ai scris oare că marfa are o anumită valoare, pe care a-i fixat-o singur la 50% din prețul de pe factură ? Deci, fii bun și lasă-ne în pace !...

Deși evreu și șiret, Leibovici Naftule găsise unul mai tare decât el !

PUTEREA OBICEIULUI

În toate zilele, plecând dela școală, Moritică joacă risca pe maidan cu alți ștregari de seama lui.

Azi, profesorul vorbește în clasă despre monedele diferitelor țări.

În vreme ce Moritică se gândește la jocul ce se va încinge pe maidan, profesorul arată elevilor monede de toate felurile întrebându-i de numirea lor.

Profesorul ajunge în fața lui Moritică și-i arată o monedă:

— Morit, ci este dija asta ?

Moritică tresare și, cu o voce sigură, răspunde :

— Pajura !...



Aventura Monei Gherlina

— La optsprezece ani, începu să povestească Mona Gherlina, fui măritată fără voie de către părinții mei cu signor Gruppo Vecchiardo, un bătrân foarte bogat, dar maniac, credul și plin de superstiții puerile. Ciuda mea de a fi astfel sacrificată fu așa de mare că, departe de a-mi ascunde disprețul, nu ezitai să-l pun în gardă pe soțul meu asupra inevitabilelor riscuri de viitor încornorat.

După nuntă începu să-mi fac toate mendrele. Signor Gruppo nu mă supraveghea de fel. Făcea pe orbul și pe surdul. Așa se explică faptul că în trei ani de căsnicie acordai din grațiile mele la o sumedenie de tineri frumoși și foarte galanți.

Lucrurile mergeau cât se poate de bine când deodată purtarea bărbatului meu se schimbă, figura lui trădând o mare îngrijorare. Începu să-mi reproșeze violent înconstanța !

Chiar în săptămâna ce urmă mă amorezai de un nobil cavaler Falco Faldi.

Bărbatul meu, pentru prima oară de când eram căsătoriti, făcu o foarte proastă primire tânărului nobil și, luându-mă de o parte, îmi spuse, furios din cale afară, că dacă voi îndrăzni să mai introduc alt bărbat la noi în casă, mă va face să regret amarnic cutezanța.

Această violență contrastând extraordinar cu indulgența lui obișnuită, mă miră nespus.

Tot pe vremea aceea, la fel ca alți bătrâni geloși, Gruppo începu să mă

DILEMA

— Cartofii au fost aduși în Europa odată cu descoperirea Americii. (Orice dicționar).



Diogene. — Am o poftă nebună să mănânc niște cartofi prăjiți — și America încă nu e descoperită !...

spioneze, ținându-mă acasă sub mii de pretexte și ferecând ușile.

Dar ceea ce puse capac mirării mele fu faptul că, deși bănuitor față de alți bărbați, lui Falco Faldi el îi deschidea cu plăcere ușa. Imi torturam zadarnic mintea să găsesc motivele acestei bizarerii.

Când mă văzui silită de soțul meu să nu iubesc decât pe Falco Faldi, mă plictisii de el mai repede decât de alți bărbați. Nu făcui nici un efort spre a-mi întreține iluziile. Într-una din zile, după o ceartă violentă, îl oprii formal să mai apară în fața mea.

Soțul meu, atras de zarvă, veni tocmai în momentul când pleca Falco Faldi.

Foarte mânios, Gruppo Vecchiardo jură pe toți sfinții că dacă mă încapățanez să-l ălung pe acest cavalier, atâta vreme cât el, Gruppo, va trăi, nu-mi va da voie să mai am nici un amant!

Intervenția asta necrezută mă exasperă atât, că jurai să nu-l mai văd niciodată pe Falco Faldi. Apoi, aproape inconștientă, tăbărâi cu gura pe bărbatul meu, copleșindu-l cu tot felul de epitețe.

Foarte liniștit, Gruppo Vecchiardo îmi spuse:

— „Mona, dacă până acum ți-am dat voie să iubești pe cine vrei, să nu crezi că n'am ținut socoteală de numărul exact al fanteziilor tale. Infidelitatea ta îmi poartă nespuse de mult noroc. De când m'am însurat, toate afacerile au prosperat cum nici nu mă așteptam! Știi perfect de bine cât sunt de superstițios și ce tare mă tem de influența ocultă a stelelor. Îți voi explica imediat de ce ții așa mult ca să nu-l mai schimbi pe Falco Faldi. Află că acest bărbat este al doisprezecelea iubit al tău! Eu mă tem grozav de cifra 13”!

La auzul acestei mărturisiri nebu-nești, fui atât de mirată că nu putui scoate câteva minute nici o vorbă.

Recăpătându-mi graiul, replicai:

— „Domnule Gruppo, nu trebuie să te mai temi de puterea cifrei 13, căci acest Falco Faldi nu e al doisprezecelea iubit ci al nouăsprezecelea”!...



Mă plimbam într-o zi pe Calea Victoriei. Era o zi minunată. Femei încântătoare, în toalete bogate, te lăsau visător.

În acea zi eram foarte bine dispus pentru că tocmai atunci îmi plecase soacra în provincie pentru cel puțin două luni de zile.

Și cum mergeam așa, hoinar, pe cale, o vitrină frumos aranjată îmi atragea atenția.

Era un magazin de cravate. Și numai cravate. Dar niște cravate! Ce să spun? Cele mai frumoase cravate, cu desene de cel mai fin gust.

Până să zic „fraier” am și decis să-mi cumpăr o cravată.

Mai stau puțin afară și mă uit la vitrină și apoi intru înăuntru.

— Vreau o cravată!

Un băiat amabil mă servește, Caut cravatele și le pipăi.

În magazin, afară de personalul de serviciu și de mine nu era nimeni, așa că mi-am permis să nu mă grăbesc în alegerea cravatei.

Deodată ușa se deschide.

Un domn chel și burtos apare.

— Aveți cravate? întrebă el pe cel mai nevinovat ton din lume.

Un alt băiat îl servește.

L-am lăsat în pace și am continuat să-mi caut cravata care să se asorteze cu costumul meu cel nou.

După o oarecare căutare dau de o minunată cravată, parcă special făcută pentru costumul meu.

Când ridic capul îl văd pe domnul burtos și chel și lângă el cel puțin douăzeci de cutii cu cravate.

Deodată el zice.

— Mai arătați-mi și alte cravate! Am rămas intrigat.

Domnul client scotea câte o cravată, o studia rapid, cu aerul celui mai bun cunoscător de cravate din Europa, apoi o pune la loc și scotea altă cravată. Aceiașă examinare și din când în când o exclamație:

— Nu... alta...

Încetul cu încetul teancul de cutii cu cravate creștea.

Fiecare dată clientul întreba:

— Mai aveți și alte cravate?

Și vânzătorul mai scotea o nouă cutie cu cravate. Era destul de amabil, deși era leoparcă și sudoarea curgea de pe el.

Într'un târziu, când domnul client răscolise tot magazinul, zise:

— Mai aveți și alte cravate?

Dar văzând că vânzătorul se cam codește, adăogă:

— Sau astea sunt toate ce le aveți în magazin?

La care vânzătorul răspunse politicos:

— Ba da! Mai este cravata ce-o port!

Mello





Cutia cu scrisori

GANGSTERUL.

„Anglia întreagă caută un gangster, răspunzând la frumosul nume Arthur, care oprește automobiliste, terorizându-le cu procese-verbale de contravenție, sfârșind însă totdeauna prin a accepta două, trei lire sterline, pentru a lăsa totul baltă“.

Acest gangster ingenios a făcut și la noi un elev. Bibi D... nu este bogat însă tânăr și iubăreț și cum femeile sunt tare pretențioase, se postează la colțul unei străzi frecventate, vede o fetișcană drăgălașă, singură la volan, îi face un semn și flueră. Automobilul se oprește.

— Exces de viteză, îi spune, cu glas tăios. Acum o oră, prin această regiune, s'a întâmplat un accident mortal de automobil. Suntem în căutarea asasinului: vă rog să mă urmați la prefectură.

— Dar domnule, vă jur că n'am fost eu, îngână biata fată, tremurând numai la gândul că va petrece măcar o oră în „garsoniera“ cam igrasioasă a prefecturii.

Neinduplecat, Bibi se urcă alături de ea, ordonând să pornească. Pe drum însă, încetul cu încetul se lasă înduplecat și plimbarea se termină cu totul în altă parte.

FILOSOFI ȘI TEORII.

Fiecare individ, fie el cu sau fără talent, cu sau fără inteligență, se simte obligat să producă ceva. Unii își pun lavalieră și lăsându-și plete, dacă bine înțeles Dumnezeu nu i-a binecuvântat cu o chelie mai impunătoare decât deșertul Saharei, se cred poeți. Alții, mai pretențioși, dând ochii peste cap ca Greta Garbo, își infig un deget în... gură și cugetă (de multe ori cu picioarele). Aceștia sunt „filosofii moderni“, cari se pripășesc pe lângă fițuicile ce miros a cușer, publicându-și teoriile interesante.

Iată concluzia „genială“ a unei astfel de filosofii:

„Există două feluri de oameni: buni și răi“, care trebuie însă modificată, astfel:

„Există două feluri de oameni: cinstiți și... politicieni“.

DESPRE FOC.

Focul, fie că mocnește în inimioara unei fete romantice, fie că sbucnește viu pe ferestrele unei case, este tot atât de periculos, tot atât de distrugător. Drept este că pri-

„Veselia“, cetatea glumelor sănătoase, deschide larg porțile pentru voi, cititori de pretutindeni, așa că gândurile voastre, triste sau vesele, ironiile voastre, strecurate în versuri sau proză, vor apleca unde se adăpostii, primind răspunsuri, fie duioase ca plânsul opoziției, fie caustice ca soacrele răposatului Marion.

Vă așteptăm deci. Duelul vesel a început.

Direcțiunea

D-rei M. MARIN-PLOEȘTI. Niciodată nu mă simt mai fericit ca în clipa în care îmi este dat să citesc o scrisoare, din care gluma sbucnește inteligentă și decentă în același timp, așa că...

*In ce privește 'njurătura,
Deloc n'am întrebuințat,
Fiindcă nu mă chiamă Bogza
Și nici nu fost-am... deputat.*

Dar acum să trec la finalul cu care ai reușit „să sgândări“ nu răbdarea, cum crezi matale ci drăcușorul ironiei, final concretizat în versurile:

*Sfaturi dai la toți constat,
Dă-mi te rog și mie-un sfat
Singură mi s'a acrit
Cum să fac să mă mărit?*

*Ți s'a acrit singurică?
Dar zău, că nu credem noi
Că e mai plăcut dușue,
Să ți se... acrească 'n doi.
Dar de vrei mâna să-și ceară
Al poveștilor erou,
Cată — și-asta la iuteală —
Să te „îndulcești“ din nou.
Și-apoi dă anunț, spunând că
Poza la candidați dai,
Dar nu a mata, ci „proza“
Părăluțelor ce ai.*

mul se „stinge“ cu câteva pastile de luminal sau cu o litră de spirt denaturat, iar cel de-al doilea doar cu ajutorul pompierilor.

SPICUIRI ȘI COMENTARII

GH. TATARASCU.

„In tot timpul guvernării noastre în țară a fost liniște“.

Deaceea s'a prelungit... starea de asediu.

SAVEANU.

„Deputații au fost totdeauna la înălțime“.

Desigur în DEALUL Mitropoliei.

VASILE SASSU.

„Acum putem face bilanțul celor mai frumoase înfăptuiri“.

Astfel totul va fi în regulă.

2. Domnul de care te interesezi nu mai colaborează la revista noastră. La revedere și mai scrie-mi.

★

D-lui VASILE LAZAR-Simaia. Deabia trecuse pe la geamul meu un tânăr melancolic, fluerând a pagubă — pe semne că dulcineea îi trăsese chiulul —, când ți-am cetit scrisoarea, care de fapt se reduce la o singură întrebare:

„CE AȘ FACE EU, POSTAȘUL, DACA AȘ FI FATA?“.

Iată și răspunsurile:

1. Aș consola pe tânărul de care ți-am vorbit.

2. Aș asvârli la iuteală mașina de ras.

3. Aș învăța să mint și să fumez.

4. Insfârșit aș roși cetind finalul scrisorii matale.

★

D-lui IONEL N.-Turda. Tânărul, care nu iubește, este tot atât de ridicol ca un popă pe bicicletă. Deci poți fi liniștit, prietene, că nu ești singurul specimen lovit de această maladie priculoasă.

Cât privește întrebarea:

„Dragostea trebuie să ți-o dovedești prin fapte sau prin vorbe? are un răspuns simplu, modern și practic totdeauna.

Dovedește-ți-o prin... bani.

★

Celorlalți, rândul viitor.

Theo

P. S. Scrisorile se primesc pe adresa: Strada Spătarului No. 20 (pentru THEO).

Infăptuirile samănă cu domnia-sa?

V. MADGEARU.

„Nu cred să existe cineva, care să spună că nu am fost buni“.

De gură și de... mână.

Brud



NICI O GRABĂ



SPIRITISTUL. — Să evoc acum și spiritul răposatei d-tale soții?

VĂDUVUL. — Un moment, te rog. Nu mi-a dat niciodată voe să fumez!



LA „CORSOLETTO“

Sedeam eri la barul „Corsoletto“, cu un grup de prieteni și sorbeam sprituri reci, deși căldura și-a luat tălpășița spre alte meleaguri. Vorbeam despre aventuri de dragoste și fiecare dintre noi se bărbiera mai abilit decât reporterii dela presa „cușăr“.

Deodată prietenul Costel P... redactor sportiv la un cotidian... săptămânal, aruncându-și ochii, pardon, privirea prin fereastra localului, tresări ca mușcat de șarpe. Observând mișcarea lui, nu-mi putui înfrâna curiozitatea și-l întrebai:

— Dece ai tresărit așa, Costele?

— Dece?

— Da.

— Uite, îl vezi pe tipul ăla burtos de peste drum?

— Il văd.

— Ei bine, omul ăla m'a nenorocit pentru toată viața!

— Ce spui!

— Adevărul curat.

— Ți-a sedus cumva nevasta?

— Nu!

— Te-a ruinat materialicește?

— Aș.

— Atunci?

— Să vezi, e pețitorul care mi-a găsit nevasta!...



LA UN „JOUR FIXE“

Interiorul unei case destul de luxos mobilată. Orele cinci după amiază. Un adevărat cocktail de femei frumoase. Prin aer plutesc mișcări de parfumuri fine și miros de tutun. Într'un colț al încăperii gazda face onorurile casei.

Două invitate, sorbind alene din paharele cu ceai aromat, bârfesc ca niște politicieni țărăniști:

— Ai văzut, ma chère, că Nicu-

leasca face pe romantica? Spune peste tot că există ceva misterios în nașterea ei.

— Eu știu ce există misterios, răspunde interlocutoarea ei.

— Ce? sunt așa de curioasă să știu.

— Data nașterii!...



LA SINAIA

Vă spun sincer, dragi cititori și draguțe cititoare, că pe mine m'a atras totdeauna mai mult muntele decât marea, mai ales muntele de Pietate, bine înțeles atunci când am avut ceva de amanetat.

Săptămâna trecută, însoțit de bunul meu prieten și coleg de redacție Theo Brud, facu o călătorie până la Sinaia, atrași de mirosul brazilor verzi și, dece n'am fi sinceri, de masa verde a Cazinoului.

După ce ne-am golit tot conținutul buzunarelor în caseta banche-rului, ușori ca doi deținuți în greva foamei, am pornit să ne vârsăm năduful prin falnicele păduri de brazi din preajma orașului.

Urcarăm amândoi, melancolici ca niște politicieni cari văd puterea fugind de ei, liliputana potecă ce duce spre Popicârie.

După vreo oră de umblat, frânți de oboseală ca Iancovescu de datorii, avurăm în fața ochilor un spectacol de neuitat: O cascadă, un fel de Niagară în miniatură se revărsa tumultos într'un fel de bae naturală. Ne-am oprit fascinați de măreția spectacolului. În fața cascadei, un omuleț rotofei, modest îmbrăcat, cu niște mustăți stufoase, o borsalină mototolită pe scăfărlie, se uita cu gura căscată la măreția naturii.

El privi îndelung la apă, svârli cu dexteritate un scuipat printre dinți, dădu încet din cap și spuse către noi:

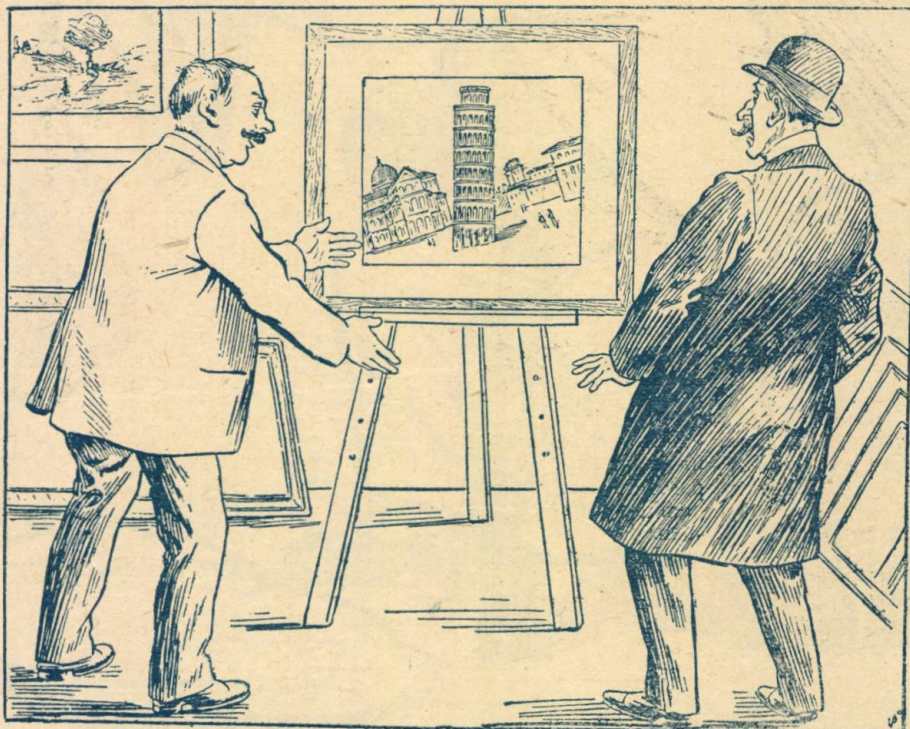
— Câtă apă, domnule, câtă apă pierdută, care ar putea fi folosită!

Ne uitaram cu interes la el. Colegul Theo Brud îl întrebă:

— Sunteți desigur inginer, domnule!

— Aș, sunt lăptar!...

O—O



Turnul înclinat dela Pisa și un în cadrador prea conștiincios!..





DOAMNA MILOASA. — Bietul măgar!...

veselia

UN OM CASNIC

Primul lucru pe care d. Murguleț îl zări intrând în sufragerie, fu o pereche de vase japoneze, enorme și pântecoase, cari ocupau toată lățimea bufetului. Cum era lucru sigur că ele nu erau acolo când plecase la birou, dânsul le privi cu neîncredere.

— „Superbe, nu?” făcu d-na Murguleț.

Bărbatul tuși mai întâi pentru a-și limpezi vocea și întrebă politicos:

— „Cine ți le-a dăruit?”

— „Dăruit?” pufni d-na Murguleț. „Îți inchipui că niște vase de astea antice se dăruiesc?”

D. Murguleț simți o sudoare rece coborându-i pe șira spinărei.

— „Nu vrei să spui că... le-ai cumpărat?”, făcu el.

— „In cazul că nu le-am furat...”

— „Le-ai cumpărat?... ai cumpărat aceste vase cu banii mei?”

— „Ei asta-i!”

— „Și știi bine cât de strămto-rați suntem în momentul de față!”

D-na Murguleț făcu un gest de nerăbdare.

— „O ocazie, e o ocazie, zise ea și ași fi fost ridicolă să nu profit.”

— „Și eu, tună d. Murguleț, aș fi ridicol să mai tolerez mult timp risipa și neglijența ta. M'am săturat... da... m'am săturat!”

Și pentru a arăta că s'a săturat, excelentul domn Murguleț apucă unul din vase și dădu cu el de pământ

IN STUDIO



— Tit, ce realism!

— Ești greșit. Scena asta nu face parte din film... E un creditor care a venit să ceară datoria artistului care joacă rolul principal.

făcându-l țândări. Un alt sgomot de porțelan spart îl smulse din contemplarea operei sale. D-na Murguleț spărsese infuriată și celălalt vas.

— „Așa!... dacă e vorba să ne distrăm, să ne distrăm...”

D. Murguleț agită pumnii.

— „Cum dracu am putut să iau eu o femeie atât de insuportabilă!”

— „Și eu, scandă d-na Murguleț, cum am luat un individ atât de lugubru, de avar și de idiot!”

— „Idiot?... sări d. Murguleț. N'ai s'apuci s'o mai zici a doua oară...”

— „Voi spune-o și a treia oară dacă vreau, țipă irascibilă soața. Idiot, idiot și idiot... și idiot, poftim de patru ori...”

— „Bine, pronunță solemn d. Murguleț. Știi ce-mi rămâne de făcut. Cucoană, „voi pleca”.

El credea că va urma o scenă nemai auzită și că d-na va izbucni în lacrimi. Din contra, n'auzi de cât un suspin:

— „Ah, de-ar fi adevărat...”

Atâta răutate de suflet sfârși prin a convinge pe d. Murguleț de necesitatea de a da o lecție nevastei sale, dar o lecție de care să-și aducă aminte toată viața ei.

— „Să-mi fac numai valiza și plec”.

Temându-se că tovarășa lui nu-și dă seama de toată întinderea nenorocirii adăugă:

— „Și nu mă voi mai întoarce niciodată”.

— „Cred și eu”, făcu ușurată d-na Murguleț.

— „Niciodată... niciodată”, declamă patetic bravul soț, căruia i se cam tăiașe pofta de plecare.

Ea ridică din umeri.

— „Durează cam mult plecarea d-tale”.

De data asta bărbatul nu mai ezită și după ce o înștiință că va trimite un comisionar după lucrurile lui, eși trântind ușa. Ajuns în capătul de jos al scării, băgă de seamă că ploua.

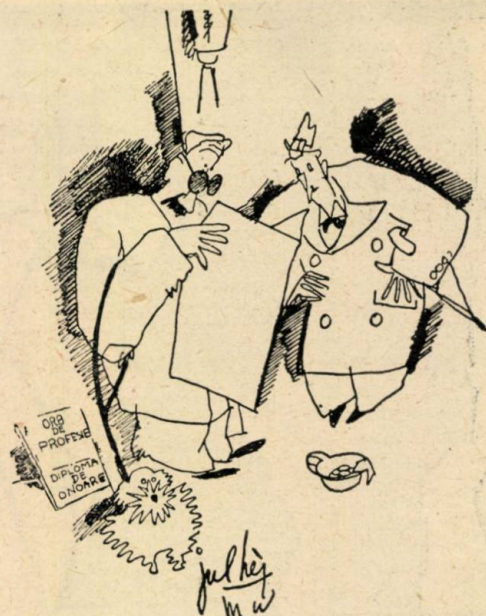
Să se întoarcă și să sune i se păru ridicol și risca pe deasupra să fie rău înțeles de nevasta-sa.

Din momentul ce era vorba să-i dea o lecție, lecția aceasta trebuia să fie cât mai teribilă.

D. Murguleț își ridică deci gulerul paltonului și se cufundă curajos în negura ploaiei. Nu apucă să facă o sută de pași și se și gândi că mai bine ar fi așteptat să plece a doua zi.

După două sute de pași era convins.

Petrecu o seară funebră într'un restaurant modest de cartier, mănăcându-și dormi și mai rău într'un hotel pretins „select” al cărui confort modern consta în cearșafuri umede și ferestre imposibil de închis.



— Cum? Ești orb și citești z'arul?

— Nu-l citesc! Privesc numai de senele!

A doua zi, pentru prima oară după zece ani, întârzie dela birou.

Comisionarul pe care-l trimisese acasă, îi aduse într'o valiză numai strictul necesar și, contrar așteptărei sale, nici un rând de la nevasta lui.

„Nu îndrăznește” se gândi el și plin de îngăduință, dornic de a-și asigura o întoarcere triumfală în domiciliul său, scrisese o lungă epistolă d-nei Murguleț.

Patru zile trecură fără ca soața vinovată să bine-vioască a da vreun semn de viață.

Surprins — și mai mult încă — jignit de tăcerea soției sale, făcu așa ca să se întâlnească, ca din întâmplare, cu unul din verii săi, căruia îi expuse toată chestiunea.

— „Dacă ea mi-ar cere să mă reîntorc, îi zise el... mă cunosc, sunt așa de dobitoc că aș fi în stare să zic „da”.

— „Asta probează că nu-i porți dușmănie, făcu celălalt.

— „Și notează, urmă d. Murguleț, că ea ar fi grozav de mulțumită dacă i s'ar spune, cu toate că, natural, și-ar inchipui că eu sunt acela care caut să mă reîntorc!”

— „Femeile au câte odată idei de astea, făcu verișorul... dar, apropo, cred că știi că nevastă-ta închiriaza acum mobilat?”

— „Mobilat?... făcu d. Murguleț încrăcșănit, cum mobilat?”

— „Nevastă-mea mi-a spus asta ieri, explică vârul. Mi se pare că Adriana a dat un anunț la ziar...”

D. Murguleț răsfoi toate ziarele și găsi. Găsi și citi:

Camere confortabile pentru domni singuri. Pensiune curată. A se adresa: D-na Murguleț 6 bis str. Fântânei.

În aceeași seară, ieșind de la birou,

d. Murguleț luă direcția vechiului său domiciliu și după multe ezitări se decise să urce cele două etaje și să sune. D-na Murguleț deschise singură ușa.

— „Ce doriți?” făcu ea, afectând că nu-l cunoaște.

— „Hm!... âââ... he, he... pentru anunț”, bâlbâie el.

— „Doriți să vedeți camerele poate?”

— „M... da, ași vrea...”

— „E pentru d-stră?”

El dădu din cap afirmativ și ris-când un surâs timid, o asigură că are obiceiuri pașnice.

— „Am intenția să închiriez numai la celibatari, făcu d-na Murguleț rigidă. D-ta nu ești celibatar, după cât știu... și eu prefer bărbați tineri. Sunt mai veseli și mai distractivi”.

— „Și eu sunt aproape ca și celibatar, se cramponă d. Murguleț. Cât despre vârstă, am... am exact patru luni mai puțin ca tine, Adriano”.

Furioasă, ea voi să-i trântescă ușa în nas, însă d. Murguleț introduse piciorul în dechizătură.

— „Nu vrei să-mi închiriezi, fiindcă ți-e teamă”, zise el. Știi ce ar urma...”

— „Și ce ar urma?” întrebă nevasta sa.

— „Că... înfășărit că ne-am împă...”

Ea îi taie vorba scurt și măsurându-l din cap până în picioare îi șu-eră cu dispreț.

— „Poftim intră... și dacă ți in-chipui cumva...”

D. Murguleț nu se lăsă rugat de două ori. Intră și vizitând camerele își dădu seama că erau aranjate după calapodul tuturor camerelor de închiriat.

— „Așa înțeleg eu”, zise ea.

Apoi puse condițiunile cu un ton de negustoreasă sadea:

— „Plata înainte, plus o mie de lei garanție pentru eventuale strică-ciuni”.

D. Murguleț nici nu clipi.

— „Cât face cu pensiu-ne? întrebă el timid băgând mâna în buzunar.

— „Șase mii de lei și bine înțeles serviciul în plus”.

— „Poftim șase mii cinci sute. „E de ajuns?”

— „Exact”, făcu sec d-na Murguleț.

Prima masă a fost oribilă, însă instruit de experiență, d. Murguleț se feri să facă vreo observație. Își per-mise numai să informeze a doua zi pe gazdă, că nu preferă carnea friptă în sânge.

— „N'ai de făcut nici o observație, îi zise d-na Murguleț, fiindcă cu preț-ul închiriat nu-mi convine să-ți dau în fiecare zi carne”.

Bietul chiriaș nu mai zise nimic. A doua zi se mulțumi cu varză călită și macaroane fără unt.

— „Dacă nu ești mulțumit, îi de-clarase d-na Murguleț, eu nu te țin cu sila”.

Locatarul înghiți în sec și se re-semnă să rabde.

Situația asta merse târâș-grăpiș până în ziua când d-na Murguleț îl anunță că închiriasse și cealaltă ca-meră.

— „Sunt încântat, făcu bravul om, că am să am un tovarăș. Mă plictiseam să iau masa singur.

Dânsa surâse malițios.

— „Imi pare rău că trebuie să-ți spulberi iluzia, căci noul chiriaș do-rește să fie servit în camera lui.

D. Murguleț nu făcu nici o obser-vație dar a doua zi fu gata să-și piardă răbdarea, când constată lipsa fotoliului lui drag de lângă sobă.

— „Mi l-a cerut celălalt chiriaș, explică suavă d-na Murguleț.

Ex-soțul înghiți în sec și după cină, biata lui cină frugală și higie-nică, se grăbi să intre în camera lui.

Putea să fie zece seara, când de odată răsunară țipete stridente, ur-mate de o galopadă nebună, iar ușa d-lui Murguleț se deschise ca smulsă de furtună, făcând loc unei gazde despletite, cu ochii rătăciți și mai pa-lidă ca o moartă.

— „Mitică, strigă ea... scapă-mă, Mitică”.

— „Mă rog, pronunță calm d. Murguleț, ce dorești?”

— „Scapă-mă... repetă d-na Mur-guleț ai cărei dinți clănțăneau ca o mitralieră. Mi-e frică. Mitică... mi-e așa de frică”.

— „Asta nu e un motiv să intri așa, hodoronc-tronc, în camera unui chiriaș și să-l tutuești, făcu cu serio-zitate d. Murguleț. Ce să cred eu de toate astea?”

— „Ni... nimic... nimic, adică nu, mi-e frică și te rog să mă aperi... Și-a pus pe cap un coif de hârtie și zice că-i împăratul Chinei!”

— „Cine?”

— „Chiriașul cel nou. M'a trântit

în genunchi înaintea lui cu forța. Zice că sunt favorita lui și trebuie să-l ador!... E nebun... nebun de tot. Mi-e frică, Mitică. Trebuie să-l gonim”.

D. Murguleț ridică capul.

— „N'am dreptul, zise el, să mă a-mestec în chestiunile acestui domn. Din momentul ce-și plătește camera, e la el acasă. E drept?”

— „Mitică, suspină d-na Murguleț, apără-mă... tu ești bărbatul meu!...”

— „Bărbatul d-tale? Zău? Ți-ai adus aminte că sunt bărbatul d-tale și — aici el tuși cu putere — te că-ești poate de tot ce-ai făcut?”

D-na Murguleț ezită o clipă, numai o clipă, căci un urlet sălbatec care răsună din camera vecină o decise.

— „Da, zise ea, mă căesc. Iți cer ertare!...”

— „Și... vrei să reluăm viața în co-mun?”

— „Da, articulă d-na Murguleț cu vocea în lacrimi.

— „Bine, pronunță teatral d. Mur-guleț; mă duc să zvârl pe individul ăla afară”.

Își îmbracă furios halatul și eși grăbit din cameră, în timp ce d-na Murguleț căzu pe un scaun în prada unei teribile crize de nervi...

Două minute mai târziu, „indivi-dul”, care abia își stăpânea râsul, pășia pragul casei, condus de d. Mur-guleț cu toate semnele unei prietenii adevărate.

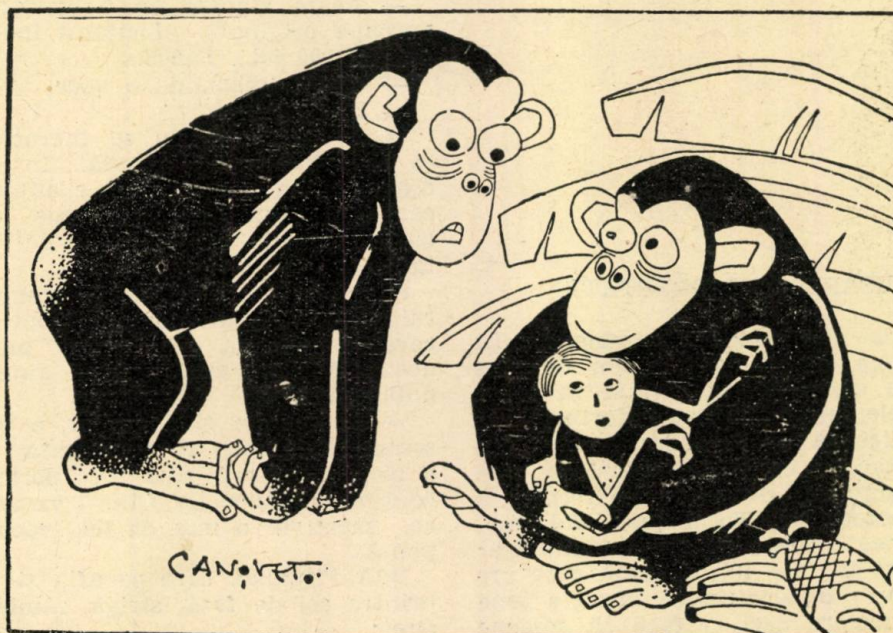
— „Crede că sunt într'adevăr ne-bun? făcu el.

D. Murguleț se umfla în pene.

— „Cum să nu creadă? Ai fost su-perb, dragul meu.

Era așa de bine imitat, că la un moment dat o sfeclisem să nu fi inebunit deabinelea. Ce să-ți spui, fac un chef în lege. Pe mâine. Pa.

IN AFRICA



— E copilul tău?

— Da, îl am amintire dela un vâ nător pe care l-am simpatizat foarte mult!...





NU FACE ALTUIA...

Avarii sunt cei mai ingenioși oameni când e vorba să-și apere averea lor.

Corneliu B... unul din cei mai bogați oameni din București, a cărui pietate și sgărzenie sunt la fel de exemplare, eșea deunăzi însoțit de niște doamne din biserica Sf. Vineri, unde ascultasera o predică patetică despre mila creștină.

Un grup numeros de cerșetori implorau mila credincioșilor, întinzând pălăriile în care se rostogoleau monede diverse.

Toate doamnele desfăcură poșetele și miluieră pe săraci, numai Corneliu B... nu făcu nici un gest de dărnicie.

O doamnă căreia nu-i scăpase lucrul ăsta, reproșă bogătaşului lipsa-i de omenie pe un ton destul de usturător.

— Eu nu fac altceva, răspunse Corneliu B... decât mă supun cu strictete legilor Evangheliei.

— Știi că ești nostim, domnule B... iată un lucru care depășește limitele...

— Absolut de fel, doamnă. Oare nu scrie în Evanghelie: „Nu face altuia ceea ce n-ai vrea să ți se facă ție”.

— Ei bine?

— Ei bine! mi-ar fi destul de neplăcut, îți spun sincer, ca cineva să-mi dea ceva de pomană!



FIECARE ARE DREPTATE!

Sala unui teatru provincial. În primele locuri ale fotoliilor de plus pline de molii, sucindu-se în toate părțile, un domn face eforturi zadarnice să poată vedea ceva din spectacolul ce se desfășoară pe scena inundată de lumina puternică a reflectoarelor. Totul însă zadarnic. Intreagă vina o poartă o doamnă așezată în fața lui, doamnă care are în cap o pălărie uriașă cu niște pene multicolore care o face să semene cu o piele roșie. Tot timpul cât ține

actul întâi, din politețe, spectatorul jenat nu se plânge de fel.

Dar, imediat ce începe actul doi, el nu-și mai poate reține mânia și, adresându-se doamnei, zice:

— Mă ertați, doamnă... dar așa avea o rugămintă.

— Ce anume?

— Fiți bună și scoateți-vă pălăria. Din cauza ei nu pot zări nimic pe scenă... An dat pe locul ăsta o sută zece lei numai ca să pot vedea!

— Ei bine, domnule, ripostează doamna, vexată, și eu am dat pe pălăria asta opt sute de lei, ca să fie văzută!...



LICITAȚIE.

La Muntele de Pietate în sala cea mare, are loc o vânzare la licitație a obiectelor nescosate la termen de proprietarii lor.

Lume ca la urs. Sexul frumos predomină ca articolele subversive în presa cușăr.

— Acum vindem un Grigorescu... aproape original... Licitația începe dela 10.000 lei... 12.000...

— 15.000, răspunde o voce.

— 18.000 lei!

Etc... etc... Ofertele se încrucișază ca vehiculele pe stradă... În cele din urmă tabloul original e adjudecat asupra unui ovrei urduros dar cu limuzina la ușa Muntelui de Pietate.

Se trece la alt obiect. În momentul acela vine un domn și șoptește ceva la urechea celui care prezidează licitația, apoi acesta anunță publicului:

— Doamnelor și domnilor, o persoană mi-a adus la cunoștință că a pierdut în sala asta un portofel conținând 10.000 lei. Cine-l va aduce, primește o mie de lei recompensă.

Niță Pitpalac, care se afla și el printre cei de față, strigă, zâmbind șiret:

— Eu dau două mii!...



CÂND BARBATUL NU-I ACASA...

Ora 9 dimineața. Soneria sună prelung, turburând apele somnului.

În lipsă de servitoare, doamna sare din pat numai în cămășuță și, după ce consultă gaura cheii, își aruncă pe umeri un capot diafan, deschizând ușa cu amabilitate.

„Soțul dumneavoastră e acasă, doamnă? — întreabă musafirul spilkuit înghițind în sec și gândindu-se că să-l bată Dumnezeu dacă mai știe ce afacere importantă l-a adus aci.

— „Nu domnule. (Doamna e dezo-lată). Dar puteți intra ca să-l așteptăm. Tocmai a plecat pentru o vilegiatură de șase luni la Văcărești!”.



BALBAIALA CU BUCLUC

— Cu ochii la zestre, am luat de nevastă o bălbăită, dar mi s'a infundat!

— Cum așa?

— Imi face doar gemeni!



SUPA ATEE

Un han dela țară, botezat cu evlavie „La Ochiul lui Dumnezeu”.

— Domnule hangiu, — protestează unul din clienți, dintr-o bandă de excursioniști. — supa aceasta este incomparabilă cu numele hanului dumitale!

— Dece, domnule?

— Este o supă atee.

— Cum ați spus? Atee?

— Da, atee, — fără niciun Dumnezeu!



Mitică și Costică

Mitică azi e fericit
C'un nou costum s'a înnoit.

Costică îi ură voios:
„Să-l porți, amice, sănătos!”.

— „Mersi! răspunse el suav,
Dar n'am să-l port de-oi fi bolnav!”

Dita R. Varconi





I

Domnul Alexandru ședea la o măsuță din cafeneaua Pax.

— Și e o carte bună? Ce credeți dvs.? întrebă el aruncând o privire asupra cărții.

— Este cea mai bună carte ce s'a scris după războiu, domnule... domnule... zise vânzătorul.

— Alexandru!

— Ah, da, scuzați, d-le Alexandru!

— Opt zeci de lei?

— Da, domnule. Optzeci de lei înseamnă c'o luati pe de geaba...

Și domnul Alexandru semnă cu stiloul într-o foaie de comandă.

— Librăria noastră, spuse vânzătorul, vă va trimite volumul în cel mult opt zile. Pot să vă felicit pentru această achiziție rară. Veți avea cea mai plăcută lectură...



— Sunt dela Soc. de asigurare, dom'le Năstase; dacă am înțeles bine scrisoarea dvs., atunci e vorba de un accident!

— Știu... știu... replică d. Alexandru.

Apoi chemă chelnerul, îi plăti, și ieși...

II

Domnul Alexandru se așeză la masa de scris, când o dactilografă îi aduse un pachet și o notă de plată.

— Opt zeci de lei!

Domnul Alexandru era mulțumit. Scoase briceagul și portmoneul. Plăti cei opt zeci de lei și desfăcu pachetul.

Înăuntru era o carte intitulată: „Să fim sănătoși”.

Ce-i drept, lui Alexandru îi plăcea să fie sănătos fără ajutorul medicului. Dar nici nu era bolnav. Care om, însă de vârsta domnului Alexandru nu suferă de „Ischias” sau de diferite afectii la ficat?

Și domnul Alexandru se afundă în răsfoitul cărții... „Să fim sănătoși...”.

III

Când domnul Alexandru se întoarse la prânz acasă, îi ieși înainte portarul c'un pachetel în mână.

— Am plătit pentru dvs. opt zeci de lei! zise portarul.

— Ce?? întrebă domnul Alexandru. Dar am primit cartea!

Și totuși domnul Alexandru plăti portarului cei opt zeci de lei.

IV

După masă domnul Alexandru trecu la birou. Contabilul îi dădu bună ziua și-i întinse un pachet.

— Am plătit domnului opt zeci de lei! zise contabilul. A spus că ați comandat această carte.

— Am comandat? Dar asta e o porcărie? Am să-i reclam!

Înainte însă de a reclama, domnul Alexandru plăti contabilului opt zeci de lei.

V

Necăjit, domnul Alexandru se duse la cafenea.

Abia intră când patronul îl ajunse din urmă.

— Domnul care a stat lângă masa dvs. săptămăna trecută... știți blondul... v'a lăsat această carte și i-am plătit opt zeci de lei...

— Ce-ați...? făcu roșu de mânie domnul Alexandru.

Dar a plătit și de astă dată opt zeci de lei.

VI

Domnul Alexandru se așeză la o măsuță și ceru o bere.

Chelnerul se întoarse repede cu berea cerută.

Deodată domnul Alexandru zări pe vânzătorul lui de cărți.

— Chelner! răcnă el. Chiamă imediat pe domnul care merge pe stradă. Trebuie să vorbesc neapărat cu el!

Chelnerul se execută.

Peste cinci minute el se întoarse c'un pachet în mână.

— Domnul a spus că e foarte ocupat. În schimb mi-a dat să vă înmănez acest pachet, și i-am plătit opt zeci de lei.....



Evohé,
Baccus..

DECE BEAU

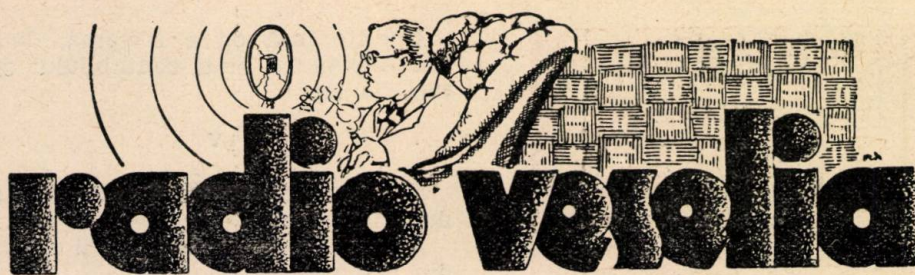
Vinul,
Dragii mei prieteni,
Mi-e tovarăș nelipsit
Și să nu vă mire faptul
Că de mic mi-a fost sortit:
Doica — fiind mititel —
A luat un poloboc
Și din el.
Și din el, leagăn mi-a făcut pe loc.



Doica mea,
Fiind la vie,
Mi-a făcut de mic fasonul,
Fiindcă mi-a scăpat în vin
Scutecul și biberonul.
Eu m'am furișat pe brânci,
Mi le-am scos și-am supt din must...
Și de-atunci,
Și de-atunci, lapte n'am mai vrut
Isă gust.

Gion Vas.





Allo! Radio-Veselia!

Vara s'a pierdut în zare,
Lăsând numai amintirea,
Zâmbet alb de lăcrămioare.
S'a mai potolit cu mult, zău,
Chiar a soarelui vâpaie,
Iar copăcii, goi ca punga-mă,
Stau tembelați și muți în ploaie.
Toamna a sosit, cu fructe
Și cu vin, dar ca chip acră
Și năbădăioasă, Doamne,
Ca și dulcea-mă mamă-soacră.
Piază rea e pentru Guță,
Căci îi distruge elanul,
Ordonându-i ca în grabă
Să dea altora... ciolanul.
Mihaela ier e'n vervă
Averescu iar visează,
Goa și cu Brătianu
Nici nu răd, nici nu oftează,
Totuși cred că'n toamna, asta
Ei bobocii or s'adune.
Toti sneră, iar partizanii
Spun duos o ruăciune.
Dar eu, crainicul, asupra
Chestiunii nu insist,
Ci vă las s'ascultați, iată
Ruga unui țărănist.

Dă-ne Doamne cărma iară
Doar o iarnă și o vară,
Că de când n'avem în cărcă
Visteria, biet Potârcă
S'a uscat ca o ulucă,
Iar pe Lupu îl apucă
Crizele de democraț

Și, zău Doamne-ar fi păcat
Să-l fac „consul general”,
Dar la spitalul Central.
Amintește-ți de Boilă,
De Madgearu-ai Doamne milă,
Căci pantofii lui frumoși
Nu pot sta fără „galoși”,
Galoși cu forme cochete,
Aduși de la Soviete.
Iar pe bietul Ionică
Mihaela, să n'ai pică,
Fiindcă el — mă 'negă'un plâns —
E deștept... ca pumnul strâns.
Dă-ne Doamne nouă tot
Și-ăilați șteargă-se pe bot.

Și acum a doua rugă'n
Care își găsește-aleanu,
Alt pontif pus la popreală:
Domnul George Brătianu.

Fă Doamne s'ajung și eu
Cap, nu coadă 'n „satul” meu.
Imi ajută ca să fiu
Premier, că p'ormă știu
Pe ce drumuri să apuc.
N'o să stau să mă usuc,
N'o să mă hrănesc, sfintite,
Numai cu... răbdări prăjite.
Imi ajută că doar eu
Nu sunt nici un pic ateu,
Că'n politică am fost
De când sunt, numai... în post.

p. conf. Puf-lache



— Ce dracu răzi așa?

— Ha, ha, ha... Stau pe un cuib de furnici, ha, ha, ha... Dragul meu, aș vrea să-ți văd mutra dacă ai sta și tu pe un așa cuib!...



O PIERDERE GREA.

Ionel a avut de scris acasă o temă despre războiul de o sută de ani. Ce-a făcut, el știe, însă a doua zi, în casă, bagă de seamă că și-a pierdut tema. Cuprins de frică, alergă acasă și poveste mamei sale accidentul. Aceasta scrisese la repezeală profesorului rândurile următoare: „Vă fac cunoscut că fiul meu Ionel a pierdut războiul de o sută de ani. Va începe însă numai decât unul nou, cum se va întoarce dela școală.

Mama lui Ionel”.

★

COMPLETARE.

— „Ce-a făcut noul angajat, azi dimineată?”

— „După ce-a aranjat poșta, s'a așezat pe scaun și a prins muște”.

— „Altceva nimic?”

— „Ba da, și o viespe!”.

★

LECȚIE DE GEOGRAFIE

Profesorul, după ce-a explicat caracteristicile globului pământesc:

— „Știrbulescule, ia spune-mi acum ce țară se găsește exact în direcția țării noastre, de cealaltă parte a globului?”

Știrbulescu tace.

— „Ce, i-așa de greu? Ia închi- puește-ți că săpăm un puț din curtea școlii noastre, care sfrede- lește pământul de-a curmezișul și tu intri în acest puț. Unde ai să eși de cealaltă parte?”

— „Afară din puț”.

★

ȘTIA DEJA.

— „Va să zică ai părăsit servi- ciul... Si șeful tău nu s'a mirat că ai plecat?”

— „Nu. El știa deja înaintea mea”.

★

DE ACORD

O doamnă, cu un nas ca un mor- cov și cu fata ca o pătlărică, se prezintă la un biuroș și cere să vorbească cu directorul.

— „E frumoasă?” întrebă acesta.

— „O foarte frumoasă”, răspunse funcționarul.

— „Atunci, introdu-o”.

După ce doamna părăsi biroul, di- rectorul se adresează funcționarului:

— „Si asta numești d-ta o femeie foarte frumoasă?”

— „Credeam că e soția dvs., în- gână aceasta jenat.

— „Așa?... hă... hă... bine, bine... În regulă!”

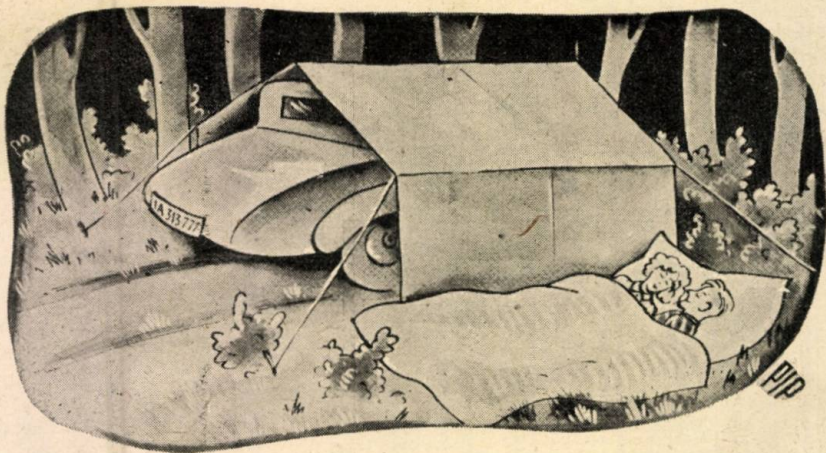
★

MODA DE AZI

— !Fistichie pălărie!

— Mai mult tichie, decât fisti- chie!





Cât timp e sita (!) nouă !

Lustige Blätter

O DRAMA PE UN CORIDOR

Frumosul Gusman Haricot își băgase în cap amuzanta pretenție, comună multor bărbați, că-i imposibil să-l vadă vreo femeie fără să se amorezeze imediat de el.

Odată eroul descris, să intrăm în miezul subiectului.

Acțiunea se petrece într'un castel străvechi, pierdut în regiunea Berry. Persoanele sunt frumosul Gusman, descris mai sus, castelanul (să-i zicem Ravel) castelana, o blondă delicioasă, o servitoare pe nume Claudine și, ca figuranți, câțiva gentilomi îmbrăcați în haine de piele și echipați de vânatoare.

Gusman venise din Paris chiar în dimineața aceea. Castelanul îl primise cu bucurie iar castelana salutase pe noul venit cu cel mai ispititor dintre surâsuri.

Pradă păcătoasei manii, care-l făcea să creadă că toate femeile ofteză după el, Gusman nu întârziă să interpreteze acest surâs ca o mărturisire discretă.

— Incă una care mă adoră ! suspină el *in petto*.

Seara, la masă, castelana îi rezervase locul de onoare, alături de ea.

— La naiba ! asta devine curată pasiune ! își zise Gusman.

În cursul mesei, castelana îi oferise gratis să se servească cu friptură de prepeliță.

Atâta îndrăzneală îngrijoră pe Gusman.

— Ce gest compromițător !... Și bărbatul ei care nu-și dă seama de nimic !... Ei și ! își zise el. Cu atât mai rău pentru prestigiul castelanului !

Și cum Gusman nu cunoștea obstacole, se decise să meargă în timpul nopții să ceară o audiență frumoasei castelane.

În așteptarea orei potrivite, se închise în cameră.

Se zice că dragostea te face poet. După ce compuse vreo douăsprezece versuri, Gusman își zise că venise timpul să le ofere ca omagiu castelanei. Bătura orele unsprezece din noapte. Gusman apucă un sfeșnic și eși cu pași de lup.

În fața lui, se întindea coridorul uriaș, tăcut și întunecat, străpuns de vreo cincisprezece uși. Foarte ermetic închise și absolut la fel.

Drace ! La care din ele să bată ? Cum să se orienteze ? Mister și perplexitate ! Gusman nu se gândise la asta.

Era destul de încurcat când dedată auzi sgomotul unor pași în spatele lui.

Se întoarse. Era Claudine, servitoarea castelanei. Dragostea nu te

face numai poet, ci și îndrăzneț. Gusman nu ezită mult.

— Fetico... zise el barându-i drumul...

Servitoarea se oprise, mirată, în fața acestui domn, care ținea într-o mână un sfeșnic și în cealaltă o bucată de hârtie pe care scrisese versurile destinate castelanei.

— Fetico, zise din nou el, strecurându-i douăzeci de franci în mână, poți să-mi spui unde este ?...

Servitoarea coborî ochii, roși, îi arătă o ușă, apoi fugi, fiindu-i parcă rușine de rolul pe care-l jucase.

— O ! femeile ! murmură Gusman. Când te gândești că și-a dresat servitoarea ca să-mi arate ușa !

Sigur de victorie, se îndreptă spre ușa arătată. O, beție ! cheia era în ușă... Incet — foarte incet ! — deschise ușa...

Dar imediat Gusman se retrase îngrozit ! În tăcerea nopții, o voce aspră răsună din năuntru :

— Ocupat !...

A doua zi la bucătărie, Claudine arăta cei douăzeci de franci celorlalți servitori mirați :

— La naiba, știam că la Paris se plătește când mergi la W. C. ! zicea Claudine, dar știam că se dă douăzeci de centime, nu douăzeci de franci !...

trad. de I. Trif.



Costul abonamentului
la „VESELIA”

Pe an 220 Lei

Pe 6 luni 120 Lei

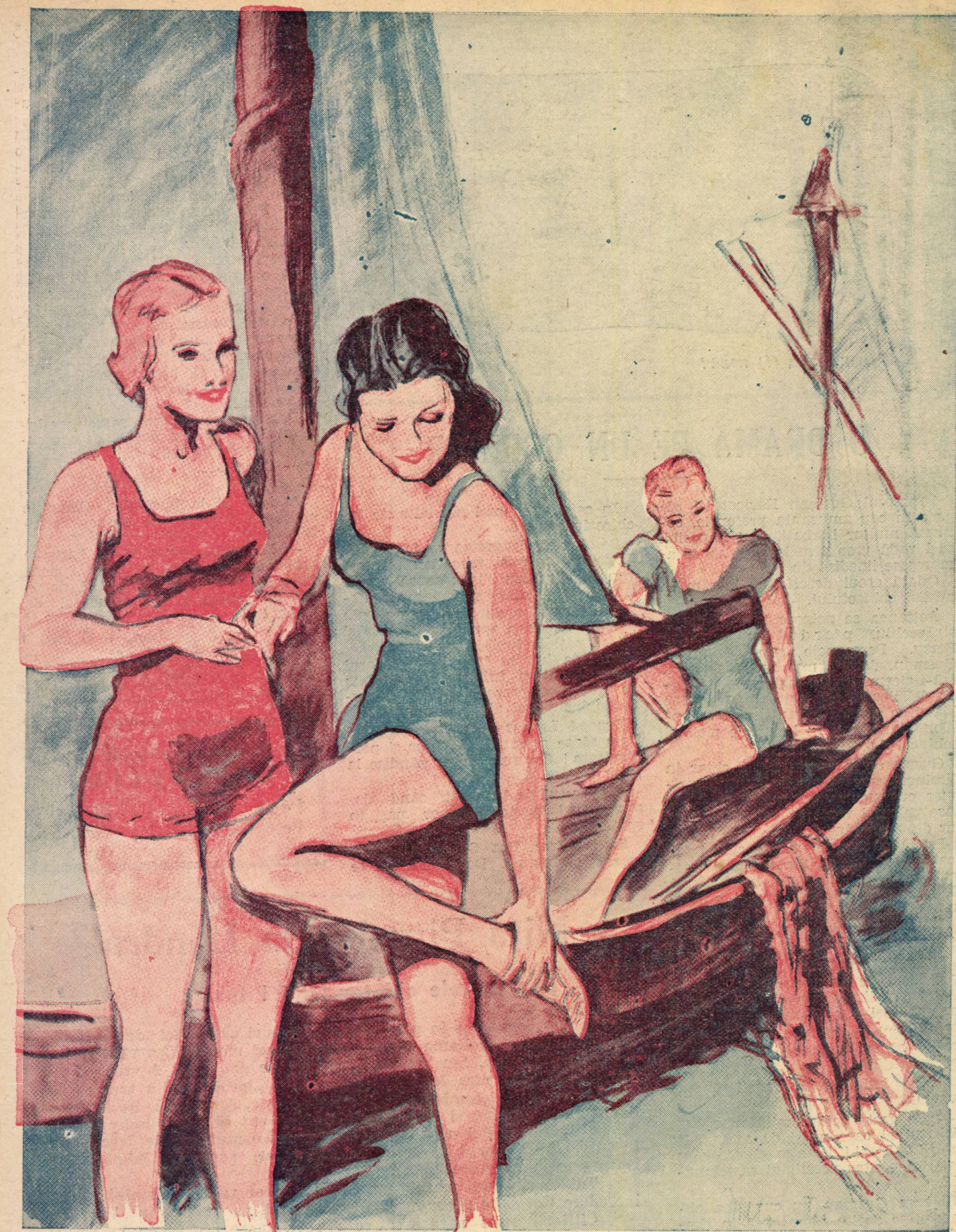
Niță Pitpalac la Londra

Marele călător Niță Pitpalac

care a fost consacrat în geografii și atlasuri ca un fel de Columb, Magelan, Vasco di Gama sau alți exploratori mondiali, a vizitat, împreună cu familia, Londra, Paris, Coasta de Azur, etc. A vrut să fie dumnealui mai ales lord și coana Sița „lordinără”, a vrut să fie gentlemen, pair, „cemberlen”, ipochimen, etc. A vrut să fie la Londra, să scrie carton și să citească vax, a vrut să bea wiscky și cocktail, a căutat pe Scherlok Holmes... A făcut o mulțime de descoperiri în City, în cartierul evreesc sau chinezesc. Este ceva inimaginabil isprava exploratorului nostru.

Tot ce a văzut, marele porumbel călător va dicta omului său de încredere Cos ache Glum ci care, în curând, va publica în „Veselia”.

Cititorii sunt rugați să se aprovizioneze din vreme cu săruri contra leșinului.



- I-am promis lui Bubi că anul acesta nu voi face nici o cunoștință la strand.
— Așa? dar, Jean, Titi și Puiu?
— O, ășt'a nu contează. I-am cunoscut in tren!

„Lustige Blätter”.

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. No. 120228/932.

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL” STRADA BREZOIANU 23—25. BUCUREȘTI (ROMANIA)

VESELIA

CULESUL VIILOR

REVANȘA VULPII

De data asta vulpea n'a mai stat
Să pregete, ci a luat o scară,
Pe care, cățărându-se sprintară,
Cu cei mai buni din struguri s'a'nfruptat

Morala o pricepe fiecare
Si-o poți cuprinde-aproape 'ntr'un quatrain:
Toți cei bârșiți cândva de Lafontaine,
Încearcă azi o reabilitare.



7 OCTOMBRIE

Beția la înălțime

Intr'una din zilele trecute, cetățenii matinali ai Iașilor cari au trecut întâmplător prin piața Cuza-Vodă, au fost opriți în loc de privelestea comică a unui ostaș, care cocoțat până la partea culminantă a statuii și ținând cu un braț gâtul de bronz al primului Domnitor român, țipa cât îl ținea gura: „Camarazi, ostași... Trăiască România, trăiască armata română, trăiască don general X., etc...“.

Toate insistențele depuse pe lângă originalul „conferențiar“ de a cobori, s'au isbit de încăpățănarea lui.

A fost nevoie de intervenția pompierilor, cari după peripeții tragico-comice, au reușit în sfârșit să-l coboare din „sferele senine“.

Deabia readus pe pământ bravul ostaș își rezezi capela de pavaș urând cu entuziasm: Trăiască vinul!

„Și să mai zici că beția înjosește!“ filozofă lângă mine un bătrânel sprinten. „Pe asta, din contră, l-a înălțat!...“



Vița buclucașă

Știu că vița a prilejuit odată motiv de ceartă între strămoșul nostru Adam și concubina sa, Eva (Adam și Eva au trăit până la sfârșitul vieții lor în concubinaj) într'o împrejurare când doamna, văzând trecând un șarpe (nu cel biblic) și-a luat foaia de viță din locu-l destinat, ca să-și facă vânt cu dânsa... Precizări asupra discuției lipsesc.

De astă dată neînțelegerea s'a pornit între două Eve și pentru mai multe frunze, sau mai bine zis pentru un întreg butuc de viță, crescut la marginea unui gard care despărțea două gospodării.

Vița, darnică, s'a cocoțat pe gard și s'a coborât și dincolo, la vecină, spânzurându-și rodul. Vecina s'a in-

fruptat. Proprietara butucului a văzut-o și de aici, începerea ostilităților.

Întâi au fost provocările, apoi înarmarea, în urmă escaladarea gardului, încăerarea și... intervenția jandarmilor.

Judecătoria Broșteni are sarcina solomonică de a stabili responsabilitățile.

Scontez îngăduința judecătorului, fiindcă cel ce s'a înfruptat de data aceasta din „poama“ viței nu-i bărbat, ci... tot o Evă!

Băutori de apă, băutori de vin

Între băutorii de apă și cei de vin a fost întotdeauna un antagonism care nu s'a desmintit în nici o împrejurare.

„Apiștii“ numesc pe băutorii de vin, bețivi.

„Viniștii“ numesc pe băutorii de apă, hidropici. Se croiesc teorii în care cuvântul cumpătare și mai ales chibzuială, se pronunță foarte des.

— „Nu s'a văzut bețiv cu stare, perora deunăzi un „apist“ la Mircea, în fața unui pahar cu borvis, și nici vre-o procopseală de pe urma beției!“.

— „Ba, pardon“, se ridică un domn rubiniu dela o masă garnisită cu toată aparatura necesară libațiunii bahice.

După război, odată cu prăbușirea valutei în Austria, moneda a devenit atât de depreciată încât se plăteau sume astronomice pentru cele mai înfime lucruri necesare existenței.

Știi d-ta cine a realizat cea mai mare avere în timpul acela, în Budapesta? Un oare-care Hiller, bețivul capitalei.

Și-a vândut toate sticlele golite dealungul anilor pentru frumoasa sumă de (să ți-o spun în lei) 850.000 lei! Bacus i-a răsplătit perseverența“.

Neamul prost al viței de vie: terasul

La întrunirea prunariilor și podgorienilor dâmbovițeni, d. profesor Antonescu, președintele „Uniunii generale a Sindicatelor viticole“, după ce face critica culturii viței de vie la noi în România și după ce arată consecințele rele ale cultivării terasului, încheie: „...Terasul distruge nu

numai podgoriile și livezile, ci însuși neamul, fiindcă după rapoartele medicilor, copiii se duc turmentați de teras la școală“.

Că terasul e o rubedenie degenerată a viței de vie și că contactul cu dânsul nu face onoare neamurilor ei mai de soi, sunt de comun acord; dar că terasul trebuie stărpit din cauză că elevii se duc beți la școală, asta poate ține loc de titlu la o schiță umoristică.

Ce-ar fi dacă s'ar pune la îndemâna copiilor țucă, vin, lichior și chiar șampanie? Cred că nici n'ar gusta din ele!...

Care e părerea d-lui profesor?



Locomotive cu chef

Nu știu ce legătură o fi între culesul viilor și mersul trenurilor, dar este lucru bine cunoscut că de obicei la epoca aceasta un soi de nebunie furioasă cuprinde toate categoriile de locomotive cari nu mai vor să țină seamă de conducătorii lor.

La Galați, în bazinul nou, o locomotivă a trecut peste un ac greșit, a părăsit linia și s'a oprit într'o stivă de lemne, pufuind de indignare.

La Barboși două locomotive de manevră s'au repezit una asupra alteia, pocindu-și boturile și bângând groază în vagoanele însoțitoare.

La Dorohoi, o altă locomotivă de manevră a isbit coada unui tren personal, aruncând de pe linie ultimul vagon și trimițând pe lumea cealaltă pe un frânar de semnal.

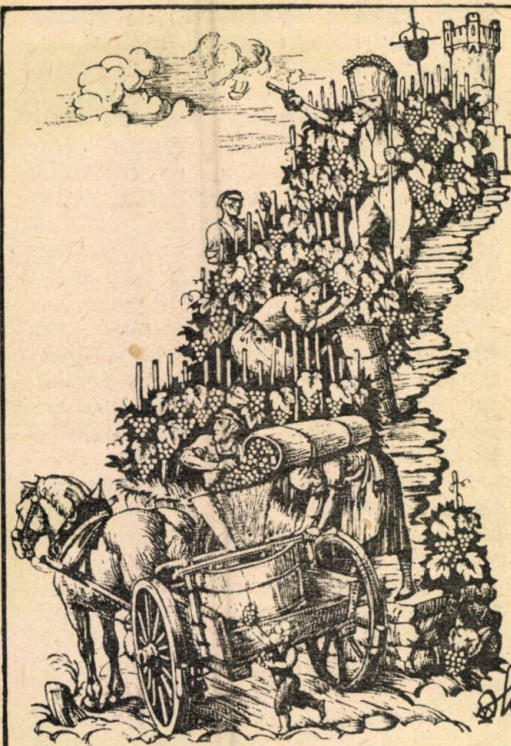
Seria se continuă cu varietăți după loc și împrejurare.

În toate aceste cazuri au fost trași la răspundere mecanicii, cari s'au dovedit că făcuseră prea intimă cărdășie cu turburelul.

Bine, bine... au băut mecanicii, dar cine s'a îmbătat, mă rog?

Viad





O vizită în Strugurida

Capitala împărăției
lui
Bacus

Aspecte și impresii
Grota „Marelui Sugativ”

Dacă Bacus ar fi avut într'insul stofă de monarch și ar fi fost mușcat de șarpele poftei domnitoare, n'ar fi avut decât să ridice un deget pentru ca în mai puțin de douăzeci și patru de ore să înființeze cea mai mare împărăție a globului. Că ar fi fost și puternică nu garantez, dată fiind ocupația supușilor; cred însă că în cu-prinsul nouii împărății sângele pământului ar fi circulat cu o pulsație maximă.

Bacus a fost însă un boem egoist. Și-a neglijat supușii și dacă se ostene-a să le facă učenicia în arta spi-noasă a libațiunilor, îi părăsia apoi ca o cloșcă cochetă lăsându-i la voia întâmplării. Așa se face că azi, deși cultul e același pretutindeni, deși au o limbă și o tradiție, adepții ui Bacus, sau — cum greșit li se mai zice — bețivii, nu au o patrie a lor. În privința asta, evreii sunt mai fericiți. Au un surrogat de țară pe care o păstrează numai ca echantillon. Ce-ar fi dacă — hai să zic și eu ca toată lumea — bețivilor li s'ar pune la dispoziție o patrie și ar deveni și ei un popor etnic?

În cazul acesta cred că Africa deabia le-ar ajunge și ar deveni dintr'o dată un pericol în balanța puterilor mondiale. Sunt sigur de alt fel, că în primul rând s'ar opune Anglia și Italia.....

Dar ce dracu m'a apucat așa hodo-romc-tronc în dimineata asta, să mă agăț de bietul Bacus? Fie-i memoria sfântă, acolo pe butoiul lui.... Adică, pardon. Nu știu ce năzdrăvan și l-a închipuit pe Bacus călare pe butoi. Inconștientă grosolană! Pe timpul lui Bacus, n'au existat butoae și dacă nu mă înșel nici borcane de pământ.

Dacă memoria nu-mi pune coarne, Bacus a trăit în epoca de piatră. De

unde până unde atunci, butoiul? Da, da,.... butoiul...

Mă răsucesc nervos în pat. Hotărît, am temperatură. La dracu, cu Bacus și cu bețivii lui cu tot. Toamna îmi repede în geam o mână de frunze galbene din grădină. „Scoală, som-norosule... Acum te înțeapă soarele”.

Inchid alene pleoapele și iar le deschid. În grădină, bal național cu confeti. Toamna se distrează. Petrecere frumoasă...

Inchid din nou ochii și pe ecranul închipuirii defilează milioane de frunze, frunze... frunze, dintre cari îmi rânjește capul încoronat al lui Bacus.

✱

Iată-mă sosit de 24 ore în capitala împărăției lui Bacus, *Strugurida*. Pot râde anemicii băutori de apă, cum am răs și eu, dar în fața privilejiei care se desfășoară din cadrul ferestrei hotelului unde găzduiesc, sunt silit să mă înfrățesc cu realitatea. E drept, că n'aș putea spune cum am ajuns, așa dintr'o dată, într'un ținut atât de contestat, și iarăși nu mi-aș putea aduce aminte cărei împrejurări îi datoresc faptul de a fi aclamat de o întreagă mulțime de oameni, cari agită în mâini niște sticle pântecoase, foarte concludente, după starea de pendulație a posesorilor lor.

Domnul Vrană, girantele hotelului, care-mi bătu în acel moment în ușă, mă lămuri imediat:

— „Am aflat că un redactor al „Veseliilor” a debarcat la noi și, înțelegeți d-stră, cum toată lumea aici e prin excelență veselă, manifestația de simpatie ce vi se face, e cum nu se poate mai la locul ei”.

Am coborât înduioșat în stradă. O boare parfumată m'a luat în primire de la ușă. Am recunoscut-o imediat.

Era reminiscența parfumului podgo-riilor noastre. În același moment din sute de gâtlejuri, arse de sete, isbuc-ni o melodie care, judecând după varietatea tonalității și a independenței individuale, m'a făcut să re-cunosc în ea „Imnul sugativilor”.

✱

Strugurida!... Aranjându-mi în-semnările creionate în rare momente de răgaz, simt cum îmi lasă gura apă și doruri nostalgice îmi furnică epiderma. Orașul acesta e așezat undeva la o margine a globului teres-tru, unde sguđuiturile pământului în rotația lui nebunească, se simt mai mult ca în altă parte. Acolo oamenii nu cunosc ce e verticala și nici linia dreaptă în mers. Poziția de rigoare a individului e linia oblică, iar direcția de mers linia frântă sau curbă.

Pavagiile străzilor, stâlpii de felinare și temelia caselor până la înălțimea unui stat de om, sunt căptușite cu cauciuc moale, pentru a se evita accidentele de pendulație sau de cădere în brânci ale cetățenilor. În Strugurida nu există nici un soi de vehicule, așa că viața cetățenilor se scurge la adăpostul oricărui fel de accident.

Impresionant și demn de reținut e zidul de dealuri care înconjoară orașul ca marginele unei uriașe strachini, dealuri împădurite cu cele mai neînchipuite varietăți de struguri, de unde și numele orașului. Dealurile acestea sunt existența strugurilor și pe ele s'a concentrat toată industria băstinașilor. Tot aici e depozitul general de sărătură și rezervorul central de unde pornește tubul principal de canalizare al orașului. Din acest tub central se ramifică țevile secundare de canalizare pentru ali-



mentarea cișmelelor publice și individuale.

Ah, cișmelele Struguridei!... Parcă văd că o să strâmbați din nas și o să ripostați cu ironie: „Adică, vrei să spui că cișmelele din Strugurida dau o apă mai dulce și mai potabilă de cât cele ale părintelui nostru municipal, Donescu?”. Da, d-lor, vă răspund... de o mie de ori da. Cișmelele Struguridei nu debitează apă, ci... vin.

Cuvântul „Apă” în Strugurida e interzis sub pedeapsa suprimării parțiale a debitului de vin zilnic. Dar să nu-mi pierd șirul. Vorbiam de rezervorul central depe dealuri. E cel mai principal factor cooperatist al locuitorilor capitalei, căci Struguridenii sunt cea mai perfectă categorie de cooperatiști din lume. Nu depun decât munca. Am văzut sistemul olandez care zice-se că-i admirabil, dar care și-ar ascunde ochii de rușine în fața perfecțiunii cooperatiste struguridene.

În privința asta „marele” nostru cooperatist, d-l Mihail Manoiilescu, ar avea de învățat multe.

În Strugurida, banul e o piesă de muzeu, încă necunoscută și bacșișurile mele la hotel, au provocat hilaritate și discuțiuni comice. Cetățenii capitalei bahice își împart bunurile în comun, iar aceste bunuri sunt condiționate de două epoci de muncă pe an. Toamna: culesul și tescuitul; iarna: tăierea și sărarea porcilor. Odată aceste epoci trecute, strugurideanul nu mai are nici un fel de obligație către stat, județ sau comună, decât... consumarea.

În epoca culesului, orașul e pustiu iar dealurile sunt împânzite de gălăgia veselă a culegătorilor. Coșuri încărcate cu povara boabelor de vin iau drumul teascului automat, care funcționează fără răgaz până la terminarea completă a culesului. Odată rezervoarele umplute, strugurideanul se retrace mulțumit acasă, astențând a doua epocă a muncii în Decembrie.

Munca de abator e mai complicată și sărarea șuncilor, a limbilor, a cârnaților și a jamboanelor de porc, e destul de cunoscută fiecăruia ca să mai inzist asupra lor!

Așa dar, cele două resurse de trai ale strugurideanului fiind asigurate, fiecare își vede de treburile sale. În Strugurida nefiind femei, nu există nici familii. Împrejurării aceștia se datorește faptul nemai auzit că nu s'a înregistrat nici o ceartă între locuitori și nici o încăierare. De altfel, femeile au fost evitate și pentru motivul că înjosesc cultul marelui Bacus, prin manifestațiuni puțin demne de amintirea legendarului sugativ.

Viața pașnicilor cetățeni ai Struguridei se scurge într-o lăbațiune continuă și într-o completă lipsă de griji asupra zilei de mâine. De cum se luminează de ziuă, curieri speciali

și repartizați pe cartiere, împart fiecăruia rația săptămânală de sărătură din depozitul general, trecută scrupulos în condica de repartitie a bonurilor. Vinul, cum v'am mai spus, e canalizat și ramificat în fiecare locuință. Cu sistemul acesta s'a rezolvat și chestiunea cărciumilor speculative, cari la noi otrăvesc acest sânge nobil al pământului. Petrecerile struguridenilor seamănă mult cu ceace englezii numesc Pik-nik. M'a mirat mult faptul că bravi cetățeni bahici nu se resimt de pe urma puținei varietăți gastronomice, rezumată într'un tip Standard Porc-sărat. După ce am aplicat însă sistemul, l-am adoptat fără nici o rezervă. Nu-și poate imagina nimeni savoarea unui pahar delicios de vin struguridean, puoaspăt scos dela cișmea și gustat cu pocnitori de limbă după un filet de porc sărat. E adevarat că estetica în purtarea locuitorilor e discutabilă. Strugurideanul doarme pe unde-l apucă vremea și împrejurarea, pe stradă, pe trotuare, pe pragurile caselor sau la marginea zidurilor. Chestie de gust. Nimeni nu-l inoportunează. Veșnica sperietoare a bețivilor, nevasta, e un mit. Poliție n'a existat în Strugurida din cele mai vechi timpuri și e înlocuită de un consiliu de trei dintre cei mai vajnici băutori ai Capitalei. Pedeapsa e de tip unic și invariabilă: suprimarea debitului de vin la cișmea și majorarea porției de sărătură. Cu sistemul acesta, delictul au devenit aproape inexistente.

Am asistat într'una din zile la o judecată sumară a unui cetățean care se făcuse vinovat că a vărsat în stradă o jumătate sticlă de vin, ceea ce, după legile locale, e considerat ca distrugere de bunuri publice. Faptul a fost adus la cunoștința celor trei, cari au convocat pe infractor în piața orașului pentru sancționarea delictului. Consiliul era așezat pe trotuar, fiindcă în repetate rânduri, când au încercat să se scoale, sguduiturile pământului, mai violente ca ori când, îi trântea la pământ. Delicventul s'a prezentat prompt, balansându-și persoana, după toate pozițiile unei oblice față de o orizontală. Apoi a ridicat un picior în aer, l-a sprijinit în gol și... s'a întins respectos la picioarele celor trei.

— „De ce?... hăc...” l-a întrebat unul din ei.

— „... sete”, făcu delicventul.

Urmă o pauză în care timp consiliul și infractorul au tras câte un somn bunșor. La deșteptare, mai marele celor trei, scoțând o sticlă din buzunar și golind-o, se adresă celorlalți doi:

— „Care vasăzică... aplicăm: câte o porție sare la ceas și cișmeaua închisă pe o zi. Delicvent, ești liber”.

Și atunci, am văzut o scenă de necrezut. Părul nenorocitului infractor s'a ridicat pe cap ca o perle, și

într-o clipă a devenit alb de groază.

Punctul de atracție al orașului este grota lui Bachus, un soi de vâgăună, care se pierde în măruntaele unuia dintre dealuri. Legenda locului spune că „Marele băutor” spre sfârșitul vieții, după ce colindase întreg pământul, se stabilise acolo, instalându-și un întreg arsenal de lghiaburi, cupe și bazine, în cari musteau strugurii și cari alimentau istorica sete a legendarului erou.

În ziua când cucoana Moarte și-a făcut apariția la intrarea grății pentru vizita de rigoare, urletul uriașului bețiv a crăpat temelii dealului cari s'au prăbușit, îngropându-l odată cu mărturia existenței lui.

Urcam transpirat spre celebra grota frământat de gânduri confuze. M'am oprit șovăind în fața intrării, apoi am pășit hotărât înăuntru.

Curios lucru. Pe măsură ce înaintam, grota se lumina în mod inexplicabil. Și totuși nici o rază de lumină nu răzbate în valul de întuneric.

Pașii mă poartă în nestire, și clipele se scurg pe nesimțite. Deodată un șuer strident îmi străpunge auzul cu mii de cuțite. Dealul întreg se cutremură ca sub o mână uriașă și o crăpătură enormă se căscă în față-mi. Legenda s'a întruchipat aievea. Rezemat de un hârdău colosal de piatră, un uriaș sălbatec coboară dela gură un poc al enorm și zâmbetul satisfăcut descoperă un gard luminos de dinți. O clipă m'a privit ca pe o dihanie inutilă, apoi întinzând brațul păros, mă înbătă între tentaculele palmei și ținându-mă o clipă deasupra marelui hârdău, îmi dădu drumul înăuntru.

Un val de vin îmi astupă gura, simții că mă scufund în adânc, apoi un cutremur înfricoșător prăbuși din nou bolțile dealului, sparse hârdăul și m'aruncă cu capul de... tăblia patului! Simții o durere ascuțită, apoi deschisei ochii.

În grădină toamna-și continua balletul de frunze. O rază de soare strecurată printre ramuri, îmi înțepă ochii. Sării din pat și începui să mă îmbrac alene.

Evohé, Bacus!... Visul meu ți-a creat o împărăție într'un ținut unde pașii mei n'or să rătăcească nicio dată!

Eheu!... Fugaces Postume, labuntur ani!... Și cu ei și noi.

Și la urma urmei ce atâta filosofie? Colturi din Strugurida imaginară avem doar și la București. Care vasăzică, la drum! Șofeur, la Take, pe Izvor... Mână repede dacă vrei să tei un bacșiș bun. Mi-e o sete!...

V. I.





Cum trebuie băut adevăratul vin vechiu.

Nu fac la nici unul dintre dvs. aluzie afirmând solemn că în ziua de azi vinul se bea porcește. Nu vorbesc bine înțeles de banchete unde lichidul nu servește decât să te facă să înghiți discursuri și unde etichetele sticlelor nu sunt mult mai adevărate decât frazele oratorilor. Vorbesc de vinul adevărat pe leagănul căruia pământenii, cari sunt zânele pivnițelor, și-au țesut pânzele și al căror pântec e patinat de praful anilor. Am văzut serile trecute, prin geamul unui restaurant din centrul Capitalei, apărând una din aceste sticle, purtată cu emoție de un chelner. Buna cuviință ar fi cerut ca toată sala să se ridice în picioare și orchestra să intoneze un marș. Patronul ar fi trebuit să plângă, iar casiera să se îmbrace în doliu. Și, în stradă, un serviciu de ordine ar fi trebuit să oprească orice circulație pentru ca această capo de operă a vieții să nu fi zguduită de cea mai depărtată vibrație.

Or casierita a marcat simplu: „200 la 14”, patronul sta în ușă și orchestra scârția ultima epilepsie a lui Jack Hylton. Primul din convoiul de trei a zis: „Nu e rău!”; al doilea n'a spus nimic. Al treilea a spus că sticlele astea nu conțin nimic. Și ei au continuat să discute despre o afacere de transfer. La acești vandali m'am gândit adineauri vorbind despre porci.

N'am văzut bându-se vin cum trebuie decât odată. O singură dată. Și scena mi-a rămas întipărită în memorie pe vecie. Inchipuiți-vă o sufragie de modă engleză, cu mici ferestre cu ochiuri, plafonul cu grinzi, servanta îmbrăcată într-o rochie înflorată, doi dulăi scoteau limba la focul din cămin unde trosneau vesele bustenii, iar pe niște scaune câțiva vlăjgani cu fețele transfigurate, cu paharele ridicate în dreptul ochilor.

Un tip malestos pătrunse în sufragerie. Toate inimele îi aduseră omagiul lor, un omagiu solemn.

Iată cum trebuie băut vinul, nobilul vin al plaiurilor fermecătoare ale României. Trebuie să vă spun însă adevărul. Asta era o scenă văzută la Teatrul Național, iar în pahare nu era decât un fel de apă colorată.

Totul în viață nu e decât iluzie...



REFLECȚIA UNUI BARBAT

Extraordinar cât de repede se trece viața bărbaților în comparație cu a femeilor. Când m'am căsătorit cu Aneta, aveam exact aceeași vârstă. Astăzi eu am 45 ani și dânsa numai 32.

GENTILEȚE

— „Ura, Lache!... Ce bine-mi pare că te întâlnesc. Te iau să prânzești la mine”.

— „Cu plăcere, daa... nevastă-ta știe?”

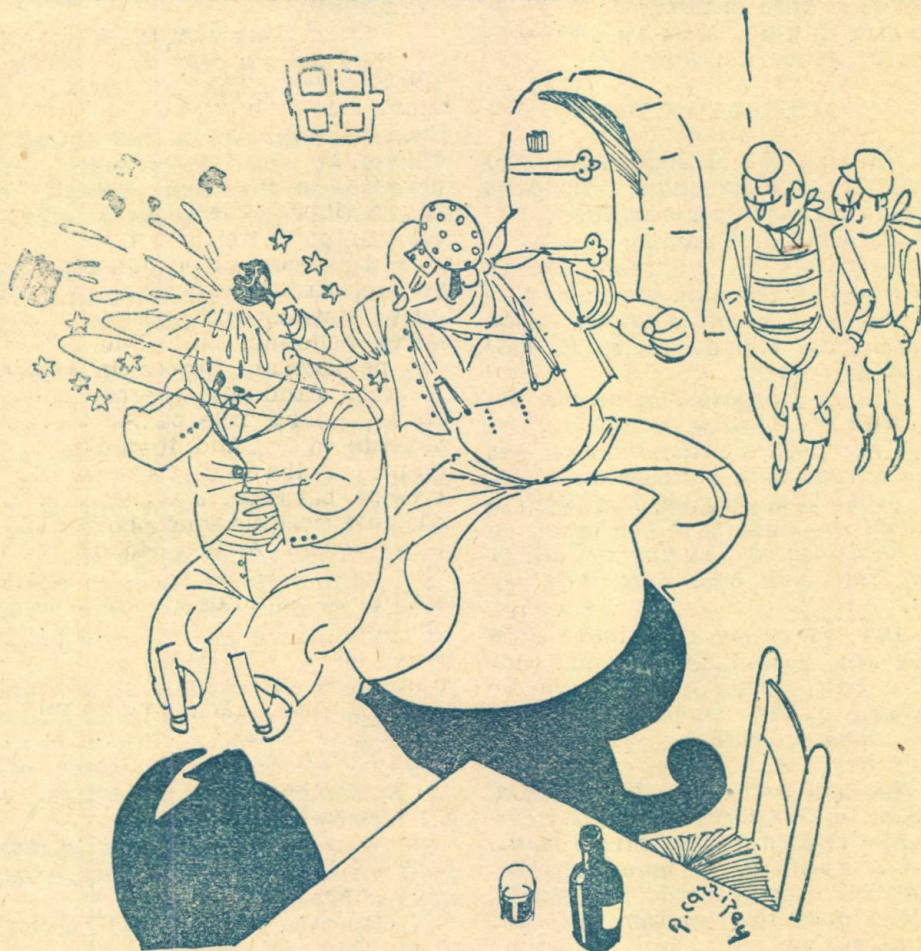
— „Nu. Tocmai de asta. Mi-a făcut o scenă cam neplăcută azi dimineață și țin s'o pedepsesc”.

VOIAJ DE NUNTA

O tânără pereche descinse la un hotel. Bărbatul se grăbi să dea un bacșiș bun cameristei spunându-i: „Te rog nu întinde vorba că suntem în voiaj de nuntă”.

Servitoarea promise, însă deabia eșită pe coridor fu acostată de o doamnă bătrână care o întrebă plină de curiozitate:

— „Cine?... Cei dela 37? Nu, doamnă, deabia s'au împrietenit!”.



— Măgarule! Asta e vin vechiu de Drăgășani? !...



LA CLUBUL POLITIȘTIILOR



— Garderoba !

SOMNUL LUI NOE

(Versiune nouă stabilită după documente biblice recent descoperite, traduse și puse la punct de d. profesor Alfa Cosinus, membru corespondent al Academiei Române).

GENEZA IX BIS

1° În anul 602 al vieții sale, Noe se decise să abandoneze navigația spre a se consacra agriculturii.

2° Părăsind deci corabia care se odihnea pe vârful muntelui Ararat, Noe căută un teren nu prea umed.

3° Pe urmă el alese, dintre toate plantele, cea mai demnă să fie cultivată de oameni.

4° Așa fu plantată vița de vie.

5° Vița crescând și strugurii fiind copti, Noe învăță să-i terciuiască într'un hârdău spre a scoate vin.

6° Și gustând din vin, Noe înțelese că omul nu e făcut să bea apă.

7° Se decise să dea din băutură și celor trei fii ai săi: Sem, Iafet și Sam.

8° Dar, în vreme ce primii două băură din zeama de struguri găsit-o bună, Sam nu vroia măcar să-și ude buzele, spunând că vinul e un lichid abominabil și oprit de Cer să fie băut.

9° Noe bău deci și partea de vin a lui Sam, apoi adormi sub cort.

10 Noe visă că vița pe care o plantase era sortită să fie mama vițelor, la fel cum arca eșuată pe piscul muntelui avea să fie strămoașa vaselor de război.

11 Foarte curând tulpinele viței se

întinseră în toate direcțiile cuprinzând în scurtă vreme aproape tot pământul.

12 La a doua recoltă, Noe scoase din viță un vin atât de delicios că părea să fie o băutură destinată zeilor.

13 Noe văzu că oamenii care-și astămpărau setea la izvoarele astea miraculoase erau buni, cinstiți, miloși, inteligenți, frumoși și plini de voie bună.

14 În vreme ce cei care trăiau pe locuri unde era disprețuită vița, erau mereu întunecați, taciturni, triști, feroci și stupizi.

15 Noe prevăzu că în viitor lumea va spune despre el: „Glorie și slavă lui Noe, care de două ori a salvat omenirea de apă, întâi construind arce, pe urmă plantând viță.

16 Visând toate astea, Noe se frământă în așternut, astfel că veșmintele-i alunecară de pe el.

17 Văzându-l gol, Sam începu să rădă și se duse să-și cheme frații spre a se distra pe socoteala tatălui lor.

18 Dar în loc să rădă, Sem și Iafet puseră mâna pe o manta cu care acoperiră goliciunea părintelui lor.

19 Noe trezindu-se din somn, află că Sam făcuse haz pe socoteala sa și-l blestemă din belșug.

20 În urma blestemului ăsta, Sam dădu naștere rasei păcătoase a oamenilor băutori de apă.

21 Oamenii cărora le este prescris să nu rădă nici odată.

BEA MEREU

Când în buzunarul meu
N'a rămas decât un leu
Eu nu plâng, nici nu suspin

Beau un vin.

Dacă vine perceptorul
Și-mi ia masa și covorul
Nu îmi fac deloc venin

Beau un vin.

Pentruce să calc pe „moale”
Și să nu mănânc din poale?
Ce sunt eu, ministru plin?

Beau un vin.

Când soarta-mi râde câinește
Și mă mângâie c'un clește,
Să nu-mi pară viața chin

Beau un vin.

Dacă scumpa-mi socrisoară
Nu vrea bre, de loc să moară,
De necaz eu nu suspin

Beau un vin.

Dacă cumva șeful urlă
Că tembel sunt ca o turlă
Plec și șoptind ceva fin

Beau un vin.

Dacă Ies sau Igrec fură,
Deputații de se 'njură,
Dece să-mi fac eu venin?

Beau un vin.

Când văd c'Ausnitt botezatul,
Case are cât palatul
Iar pe haine eu am slin

Beau un vin.

Dacă P. Petrescu cere
După a lui Ausnitt vrere
În loc de patriarh, rabin

Beau un vin.

Dar îi spun cu voce-acidă
Musaj să se circumcidă
Și-apoi mândru și senin

Beau un vin.

Așa's eu chiar la amar
Nu iau mutră de gropar,
Ci amarul să-mi alin

Beau un vin.

Deci de vreți de sărăcie
Să scăpați și de chirie
Faceți așa cum fac eu

Beți mereu.

Theo



JEAN
BELLUS



... Doamne sfinte, Năică, ce nostim ai fi tu cu mustăți!...



FOARTE UȘOR!

Alaltăeri după amiază, după ce ne răcorisem binișor cu niște sprituri reci, ne plimbam, eu și colegul Theo pe una din străzile cetății lui Bucur. Lume, câtă frunză și iarbă, mai ales femei, de nu știai la care să te uiți, așa frumoase erau toate! Zărind niște poze cu Marlene Dietrich expuse pe placardele unui Cinema de pe bulevard, ne opream, admirând pulpele fără defect ale frumoasei artiste născută pe malurile Elbei, când, un omuleț blejin, cu niște ochi cât migdala, ne trezi din reverie:

— Domnilor, zise el, scotându-și respectuos pălăria din cap, nu sunt de prin partea locului, așa că vă rog pe dvs. să fiți buni și să-mi spuneți cum să fac să ajung mai repede la Morgă?

Colegul Theo vroi să răspundă trecătorului ce drum să apuce, când eu, veșnic dominat de mania butadelor, i-o luai înainte:

— Vrei să ajungi mai repede la Morgă? Știi ce, domnule, așteaptă până ce trece un tramvai ori automobil, apoi te aruncă înaintea lui și-ți garantez că în zece minute ai ajuns acolo!...

Tabloul urmează dela sine.



RUSOAIKA

- Salve, Jenică!
- Sal'tare, Gigel.
- Incotro?
- La un rendez-vous.
- Desigur c'o damă.
- Chiar așa. Dar ce damă, o folie, mai multe nu. În plus, rusoaică, știi ce sentimentale sunt ele.

— Uf! Jenică nu-mi mai vorbi de femei și mai ales despre rusoaice, că sunt decepționat până în tocurele pantofilor.

— Cauza?

— O vei ști și tu, dar ai vreme să mă ascuți?

— Da.

— Ciulește doar urechile. Acum vreo două săptămâni, într-o frumoasă seară, în Cișmigiu, pe sub arcadele ce exalau efluvii amețitoare de flori, făcui cunoștință cu o rusoaică de o frumusețe răpitoare. O chema Dusia. Curând s'a infiripat între noi o idilă destul de serioasă. Dusia era studentă și locuia singură într-o odăiță drăguț mobilată de pe strada Rozelor. Renunț să-ți mai descriu fericirea ce gustam alături de ființa asta.

De câte ori mă îmbătam cu privirea ochilor ei, o întrebam, bănuitor ca aproape toți cei amorezați:

— Dusia, mă iubești?

— Ca o nebună!

— Imi ești credincioasă?

Rusoaica îmi aruncă niște priviri ofensate:

— Nu-ți dau voie să te îndoești de dragostea unei slave!

— Iartă-mă, Dusia dragă, dar te iubesc atât!

— Prostuțule, și ea-mi înghițea gura cu sărutări.

Acum vreo patru zile, nu mă văzusem de 48 de ore cu ea, mă dusei la Dusia acasă. În curte dau de proprietăreașă, o bahornită urăcioasă nevoe mare.

— Vreau s'o văd pe Dusia.

— Nu se poate acum.

— De ce?

— Invață.

— Trebuie să-l vorbesc!

— Ți-am spus că nu se poate!

Bănuind ceva neobișnuit, mă răsăli la bătrână:

— Cucoană, d-ta nu înțelegi că vreau s'o văd pe Dusia!

După ce spusei vorbele astea, mă năpustii spre ușă. Zgriptoroaica se aruncă în calea mea.

— Nu se poate! Dusia e în odă cu un domn!

— Cu cine?

— E cu... cu... cu... Stalin!..

De atunci, frate Jenică, nu mai pot suferi femeile, și mai ales rusoaicele!...



Vin din Iad

Nu știu dacă vreunul dintre dvs. a cunoscut pe dascălul Năstase din comuna Șomărt. Dascălul Năstase era un om tare de treabă, dar ca tot omul, avea și el o meteahnă: îi plăcea să-și bată joc de unii din semenii săi, însă adeseori își găsea nașul.

Intr-o zi, veni la dascăl un țăran și-i zise:

— Am venit să aduc cincizeci de lei, spre a-i da părintelui să facă o liturghie lui bietu taică-meu.

— Bine faci, omule, îi răspunse dascălul, pune banii coala pe masă și vino să-ți dau un pahar cu vin.

Dascălul scoase dintr'un bufet o sticlă prăfuită, umplu două pahare, închină și le goliră amândoi până la fund.

— Strașnic vin, dascăle, făcu țăranul pocnindu-și sgomotos limba de cerul gurei. De unde ai vinul ăsta?

— Încearcă de ghicește!

— Din Drăgășani?

— Nu.

— Din Dealul Mare?

— Nu.

— Din Panciu?

— As!

— Odobești?

— N'ai ghicit. Vrei să-ți spun?

— Mai întrebi.

Închizând ochii pe jumătate, dascălul, spre a-și bate joc de țăran, spuse:

— Ei bine, omule, ăsta e vin din Iad!

Când auzi asta, țăranul se repezi la masă, luă cei cincizeci lei puși acolo și, fără să scoată o vorbă, îi vări în punga dela brâu.

— Ce faci creștine? întrebă dascălul.

— Imi iau înapoi banii pentru liturghie.

— Păi cum rămâne cu taică-tău, nenorocitul?

— Ascultă ici, dascăle: dacă răposatu taicuțu meu e în Rai, nu are nevoie de liturghie, iar de se întâmplă să fie în Iad, pe cinstea mea, nu-l plâng de loc dacă au acolo un vin așa de strașnic, așa că poate să rămână unde e!...

Și țăranul plecă lăsând pe dascăl năucit.



VESELIA



CAMPANIA CONTRA „UNIVERSULUI“. CUM SE PROCURĂ ARGUMENTELE CONTRA ROMÂNISMULUI,

Năică Apăteanu la medic

Năică Apăteanu băuse numai apă din mica lui copilărie. Vocația de băutor de apă îi venise, fără să-și dea seama, prin supunere și convingere. „Apa te face să crești” îi spunea mama lui, și Năică își dădu în adevăr seamă că pantalonașii pe care îi purtase când avusese trei ani deveniseră foarte mici. „Vinul nu e făcut pentru copii”, rostea bi-cotidian tatăl său și grație acestui minunat subterfugiu, omul golea, la fiecare masă, o sticlă de Drăgășani, datorită economiei pe care o făcea cu băutura lui Năică...

Astfel că tânărul Apăteanu se convinge puțin câte puțin că apa e făcută spre a fi băută, ceea ce constituie o mare eroare. Pe măsură ce creștea, obișnuința apei se înrădăcina la Năică. Venind vremea armatei, Apăteanu încercă să se facă marinar, dar, din nenorocire, fu dat la infanterie. Profită de asta spre a face prozeliti printre camarazii de armă.

Când vreun camarad îl invita la un pahărel cu vin, Năică se făcea foarte să-l convingă de efectele nefaste ale vinului. Dacă zărea vreo sticlă cu vin pe masa unei cârciumi, Năică vedea în fața ochilor roșu și trebuia ținut să nu facă vreo nenorocire.

Când ploua, Apăteanu deschidea gura avid, privind norii, spre a primi pe cerul gurii câteva picături de apă cerească. Cu tot regimul ăsta sec, Năică se îmbolnăvi de stomac.

Se duse la un medic din vecinătate. Omul artei îl privi cu severitate și, după ce-l ciocăni pe burtă, spuse:

— Ești alcoolic!

— Păi, domnule doctor, n'am băut în viață decât apă.

— Apă de sapă, poate. Imi cunosc indeajuns meseria. Te sfătuiesc de aci încolo să nu mai bei decât apă. Oarecum nemulțumit, Năică Apăteanu se duse la un alt medic.

Acest practician, a cărui taxă de consultație, era foarte mare, dădu dovadă de multă meticulozitate.

El desfăcu pleoapele bolnavului, îi ceru să scoată limba, îl puse să meargă și să țopăie ca un urs, apoi îi dădu trei pumni solizi în coloana vertebrală.

— Beție învechită, spuse medicul. De acum înainte numai apă. E absolut necesar să pui cruce vinațurilor.

— Dar dom'le doctor...

— Ți-am spus: Apă! Vinul e pe cale să te ucidă...

Un al treilea medic, acesta profesor la facultatea de medicină, primi vizita lui Năică. După ce-l puse să numere până la 500, în vreme ce-l asculta respirația cu ajutorul unui mic aparat lustruit, îl privi cu milă.

— Sărmane prieten, îi spuse doctorul, ești amenințat de *delirium tremens*. Trebuie imediat să te pui la un regim cu apă.

Năică Apăteanu începu să albă indoeli asupra științei medicale.

Își spuse că cu cei peste o mie de lei, cheltuiți la doctori, își putea cumpăra un butoi cu vin.

Se duse la un depozit de vinuri și cumpără un butoi cu vin. Cum fu adus vinul acasă, trase zdravăn la măsă până se năru sub masă.

A doua zi, stomacul lui funcționa de minune.

Azi Năică nu mai vrea să te audă pomenindu-i despre doctori.

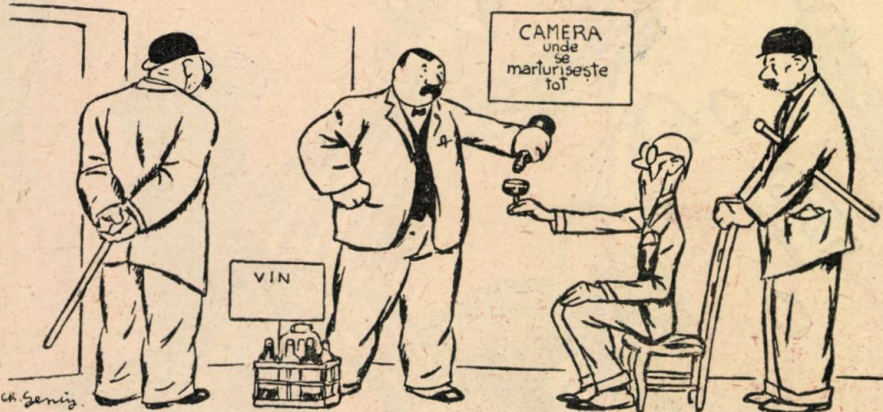
Dacă cineva îl felicită pentru mina bună care o are și-l întreabă numele celui care l-a vindecat de boala de stomac, Năică răspunde invariabil:

— Il cheamă Drăgășani!...

ltry



NOUA ȘCOALA ORI MANIERA BLANDA



— Veți ști tot, domnilor! Eu am otrăvit pe Tita Cristescu, am delapidat cele două milioane de la Casa Asigurărilor sociale, am... (Urmare după golirea altei sticle de vin!).

Evohé, Baccus..

CANTEC DE BEȚIE...

Vinu-i elixirul vieții...
Să cinstim în vin
Un simbol divin!...
Vin să plouă, măi băeți,
Să-i văd și pe anahoreți

Beți!...

Autori
Și editori
Trști predicatori,
Templieri înversunați,
Faceți o'ncercare...
Să vedeți ce farmec are,
Călimările'n pahare
Când vi le schimbați!

Vinu-i elixirul vieții...
Să cinstim în vin
Un simbol divin!
Vin să plouă, măi băeți,
Să-i văd și pe anahoreți

Beți!...

Noi,
Inofensivi eroi,
Nu dorim război,
Marte, gustând din Cotnar,
A uitat de ură,
Și-a 'necat în băutură
Arme, fulgere, armură
Și-a intrat chelar!...

Vinu-i elixirul vieții...
Să cinstim în vin
Un simbol divin!...
Vin să plouă, măi băeți,
Să-i văd și pe anahoreți

Beți!...

De mi-ați da
Argint
Și aur,
Un întreg tezaur,
Eu mă leg prin jurământ,
Că: dintr'un Cotnar
N'aș ceda nici un pahar!...
Auru-i metal murdar;
Vinu-i simbol sfânt!...

Vinu-i elixirul vieții...
Să cinstim în vin
Un simbol divin!...
Vin să plouă, măi băeți,
Să-i văd și pe anahoreți

Beți!...

Glen Vao.





înainte decât mai înainte, și mai înainte decât mai târziu iar mai târziu va veni mai înainte decât astăseară. E oare așa de greu de înțeles?

DOMNUL CU PALARIA (tace).

DOMNUL CU CASCHETA DE SPORT. — Văd că nu m'ați înțeles; am să vă explic altfel: trenul pe care îl așteptați pleacă până acum la 20.45. Astăseară pleacă la 20.15 iar de mâine, după noul mers al trenurilor, la 20.30... Acum ați înțeles?

DOMNUL CU PALARIA. — Acuma am înțeles.

DOMNUL FARA PALARIE ȘI CASCHETA. — Ați înțeles desigur, dar nu mai aveți nevoie să știți...

DOMNUL CU PALARIA. — Dece?

DOMNUL CU CASCHETA DE SPORT. — ????

DOMNUL FARA PALARIE ȘI FARA CASCHETA. — Pentru că acum e ora 20.20 iar trenul e plecat de cinci minute!

trad. de Mello

Acțiunea. Se petrece într-o gară.
Timpul: Duminică seara, orele 20.
Persoanele: Domnul cu pălăria care, în fiecare Duminică, pleacă cu trenul de 20.45. Stă în fața unui pahar cu bere.

Domnul cu cascheta de sport, care știa mai mult decât domnul cu pălăria, că astă seară trenul pleacă mai de vreme și în al doilea rând că, începând de mâine, după noul mers al trenurilor va pleca mai târziu decât astăseară și mai devreme decât aseară.

Domnul fără pălărie și fără cascheta de sport care stă tot în sala de așteptare și bea o bere.

(Pentru a se înțelege mai bine mersul acțiunii, trecem peste cuvintele din paranteze).

DOMNUL CU PALARIA (*se uită la ceasarnic, apoi la halba cu bere și în sfârșit la domnul cu cascheta de sport*). — Ce e cu trenul de astăseară? Vine mai de vreme sau mai târziu? (Dacă vine).

DOMNUL CU CASCHETA DE SPORT. — Astă seară vine mai devreme (decât aseară); mai înainte (aseară) a venit mai târziu (decât astă seară), dar mai târziu (măine seara) va veni mai devreme (decât aseară)!

DOMNUL CU PALARIA (*soarbe dintr-o dată halba cu bere*). — Un moment vă rog! Astăseară vine mai târziu decât aseară și...

DOMNUL CU CASCHETA DE SPORT. — Cum ați spus? Astăseară vine mai devreme decât mâine seară?

DOMNUL CU PALARIA (*își șterge sudoarea de pe frunte*). — Bine. Va să zică astă seară vine mai de vreme decât mâine și asta seară vine mai de vreme decât aseară; iar mai înainte venea mai târziu, iar mai târziu va veni mai devreme...

DOMNUL CU CASCHETA DE SPORT. — Nu! Nu! Ați zăpăcit-o! Mai târziu (măine) vine mai târziu (decât astăseară).

DOMNUL CU PALARIA (*mai comandă o bere*). — Încă o minută vă rog. Astă seară trenul nu vine mai târziu decât mai târziu iar mai

târziu nu va veni mai târziu decât mai înainte și nici mai înainte decât astăseară și...

DOMNUL CU CASCHETA DE SPORT. — Ah! Dumnezeu! Mai înainte trenul venea mai târziu decât mai târziu, astăseară vine mai

O AFACERE

Într-o călătorie de afaceri, Salo Mendel și Iacob Punițer, voiajori comerciali, ajunseră la un lac pe marginea căruia era înfipt un par cu o tăbliță, care le atrase imediat atenția.

Cu gaturile întinse cetiră:

„Cine salvează aici viața unui om dela înec primește o recompensă de 200 lei.

Cei doi se priviră un moment în tăcere, apoi un surâs știrb lărgi gura unuia dintre ei:

— „Așa noroc, mai rar! Tu, Iacob, ai să fii dija salvator și eu am să zic că eram cât pe-aici să mă 'nec. Parcă 200 lei se găsesc în drum? Ni scoatem dija spezele pe-o zi”.

Și în câteva clipe, Mendel își scoase hainele și cu toată frica de moarte intră în elementul mobil. Înaintă un timp cu precauțiune până ce apa îi ajunse până la gât, apoi se opri.

Salvatorul în spe însă stătea pe

țarm, răsucindu-și câteva fire din barbă, fără să dea nici un semn de ofensivă.

— „Iacob!... tipă, după câteva momente, pseudo-victimă. Ci?... Ai înebunit?... Sări, dija, și mă scoate, că dacă mai fac un pas, chiar mă 'nec în serios și-atunci ti ștergi și tu pi bot di bani...”.

— Parcă eu ce-aștept, îi răspunse filozofic Punițer. Ici, pi tablă, mai jos, scrie și alt-civa:

CINE SALVEAZĂ VIAȚA UNUI OM DELA ÎNEC, PRIMEȘTE O RECOMPENSA DE 100 LEI.

PENTRU SCOATEREA CADA VRELOR SE PLĂTEȘTE 500 LEI.



RIDENDO

CASTIGAT
MORIȚ...

LA RESTAURANT

Interiorul un restaurant de pe calea Dudeștii. Intră un client și se așează la o masă. Chelnerul se repede să-l servască.

— Ce muncare duriți, chicoane?

Clientul pare nehotărât.

— Nu știu ce să mănânc. Ce năiba să iau? O mâncare cu carne de porc, de vacă ori de berbec.

Chelnerul, pe nume Moriț, sare în ajutorul clientului:

— Știți ce, chicoane, eu vă sfătuiesc să luați dija chiftele prăjite. Veți munca în același timp carne de toate felurile!...

CUNOȘTINȚE RURALE.

Madam Bercovici e super-incântată. De trei zile de când se află la țară, ea și adâncește cunoștințele în horticultură; așa că-i foarte mândră fiindcă știe acum să deosebească pătrunjelul de păstârnac și morcovii de roșii.

O mai interesează foarte mult pe madam Bercovici cum cresc fructele în pomi.

Deasemeni poartă o grijă deosebită păsărilor de curte ale gazdei sale.

La un han din sat unde, obișnuiește să mănânce uneori, doamnei Bercovici i se servește două ouă fierte moi.

Evreica se uită incrunțată la ouă și apoi spune hangului:

— Măi omule, da tare mici mai sunt ouăle astea.

Hangiul răspunde:

— Te rog să mă crezi, cucoană, că eu n'am nici o vină că ouăle sunt mici.

Puțin răstită, madam Bercovici zice:

— Ba da... numai d-ta ești de vină: n'aveai decât să lași ouăle mai mult în cuib!...

UNICUL REMEDIU

Iancu Berman a abuzat așa de mult de diverse aperitive și vinături, că nasul lui seamănă acum cu două



Allo! Radio-Veselia!

Gândul iată ne indeamnă

Să 'nchinăm emisiunea,

Căci suntem în plină toamnă,

Viilor împrăstiate

Până 'n depărtate zări

Și-am chemat pe doi „maestri“

Ca să țină cuvântări.

Nu's maestri se'nțelege

În cea fadă leorbăială,

Nu's ca Trancu-Iași o nu, zău,

Ci sunt doctori în... pileală.

Primul este nenea Niță

— Altul nu putea a fi —

Cel de-al doilea, iar logic,

Este Victor Iamandă,

Tot cum spus-am eu prieteni,

Nume cunoscute, vechi.

Peste-o clipă Niță 'ncepe,

Scoateți vata din urechi.

*

L'au chemată rău pă nentu

Să laude iceșea

Vinul. Ei nu știu că vinul

Nu să laudă, să bea.

Da cum să spun că-i bun, țâncă,

Cum să tragă Niță bancu,

Când uscat îmi e gâtclejul

Ca și creeru' lu Stancu?

Să vorbești dă băutură,

Când faci colo, chef la tortă,

picătură de apă cu apendicele nasal al d-rului Lupu, apendice care e roșu ca drepelul sovietelor!

Betivanul de Iancu se simte foarte vexat, deoarece a început lumea pe stradă să-l arate cu degetul iar copiii se țin în urma lui ca după urs.

După ce chibzui vreme îndelungată, Iancu se duse la un medic.

— Domnule doctor, ca să treacă roșeața asta a nasului ce trebuie să beau?

Doctorul se gândi puțin, se scărpină în barbă și răspunse:

— E foarte simplu: Nimic!

COPIII SE JOACA

Milionarul Rotschild se întoarce dela plimbare cu madame Rotschild. Intrând în salon ei dau cu ochii de oglinda cea mare sgârlită toată de copiii lor, oglindă cumpărată cu 50.000 franci.

Puțin mânios, dar foarte puțin, bancherul spune balabustel:

— Draga mea, lucrul nu e grav de fel, dar, de aci înainte, nu mai da copiilor diamante ca să se joace!

Nu când stai în coleție

Și răcnești doar printr-o bordă.

Ascultați-mi îns'o vorbă:

Bre, dă vorbă să nu stați

Decât de-aveți chef de răcă

Cu oameni nebotezați.

Da de cumva cârciumarul

Pă vin... botează bădie,

Il plesnește ca să vadă

Strana dăn Mitropolie.

Asta zic și punct; acuma

Mă duc să sorb un paar.

Doamnelor și domnișoare

Bă prieteni, alivoar.

*

Allo! Radio-Veselia!

Peste-o clipă va vorbi

Patriotul om al Țării:

Domnul Victor Iamandă.

*

Vin, licoare cristalină,

Din Cotnari sau Drăgășani,

Tu ce dăruie fericire

Pentru câțiva gologani,

Tu ce sgândărești în sânge

Dorul dulcelui păcat,

Deși m'ai făcut să stau des

Cu buioa la ficat,

Deși mulțumită ție

Stau pe-uscat și-am... „rău de mare“

Azi ți-aduc cu umilire

A mea sinceră 'nchinare.

Fii pe veci slăvit stăpâne,

Limpede... nebotezat

Și m'ajută cum ai dată

Din subsecretar de Stat

(De 'ndată ce 'n parlament eu

Vorbii sincer, „dup'un vin“)

M'ajutași s'ajung, licoare

Să ajung ministru plin.

p. conf. Pufulache





SIGUR CA DA!

Un oraș patriarhal de provincie, liniștit ca d. Mihalache când i se fac promisiuni că va fi în mod sigur succesorul puterii. În piața centrală a urbei, în fața unicului restaurant cu terasă, primarul, un tip lung și deșirat de-i poți număra toate oasele, vorbește unui membru din consiliul comunal despre minunățiile văzute la București. Are cuvinte pline de admirație pentru zgârie-norii autohtoni, bulevardele drepte și lungi cât o zi de post, barurile automate, dar unde ești servit de chelnerițe (ce fel de automate ori fi asta, Dumnezeu știe!) cinematografele numeroase ca ciupercile după ploaie, tramvaiele cari te duc ca fulgerul dela un capăt al orașului la altul, autobuzele mari cât o casă, sergentii chipeși ca niște căpitani (deirozi! semnalizatoarele de la încrucișarea străzilor și multe alte lucruri neasemuit de interesante.

Consilierul ascultă cu gura căscată, cutezând din când în când să ceară câte un amănunt, o lămurire.

Deodată, ca și când și-ar fi adus aminte de ceva, el întreabă pe primar:

— Nea Stavarache, da când ai fost d-ta la București ai văzut lupoica din fața Sf. Patriarhiei?

Primarul își răsucesce mustățile mari cât dublul evantai dela stropitoare municipale și răspunde:

— Sigur că da! Am sosit la București tocmai în momentul când doi îngrijitori îi dădeau să mănânce carne crudă!...



DIAGNOSTIC...

Tânăra și fermecătoarea Lucia B. care exorcită profesia de manicheză la un elegant salon de coafură de pe calea Victoriei, are trei amanți, nici mai mult nici mai puțin. Lucrul ăsta n'are în sine nimic anormal, nici excesiv... când te uiți la farmecul tulburător al celor două zeci de primă-

veri ale fetei în chestie. Dar vai! săptămâna trecută, frumoasa manicheză trebui să-și mărturisească imprudența, de oarece ea simțea toate semnele unei viitoare sarcini.

— Cine o fi, da, cine o fi cel care mi-a făcut cadoul ăsta frumos?... se întreba perplexă, Lucia.

Apoi se duse să consulte un medic.

Și cum acesta o întreabă ce are, Lucia răspunse:

— Mi se pare, domnule doctor, că sufăr de incurcături interne!...



PE STRADA.

Pe o stradă paralelă cu grădina Cișmăgiu, un flăcău tomnatic urmărește zelos o dudue blondă.

— Domnișoară!

— ?

— Domnișoară, de ce sunteți așa răutăcioasă?

— Fiindcă nu sunt bună.

— Vreți să ne plimbăm cu barca în Cișmăgiu?

— Nu, fiindcă mi-e teamă de vreun naufragiu...

— Constat că sunteți foarte spirituală!

— Nu sunt numai spirituală, ci și dactilografă.

— Refuzați un pahar cu bere, la Monte Carlo?

— Nu!

— Văd că acum sunteți fată de înțeleș.

O jumătate oră mai târziu, cei doi sorb bere blondă la o masă dela restaurantul „Monte Carlo”. Apropiându-și gura de urechea domnișoarei, tomnaticul flăcău îi șoptește ceva.

Frumoasa fiică a Evei pare scandalizată:

— Să mergi la mine acasă!!! Imposibil, ce va crede proprietăreasa...

Don juanul se gândește:

— Spune-i că sunt unchiul mamei!

— N'o să creadă.

— De ce?

— Fiindcă proprietăreasa e... e mătușa mea!...

FANTOMA DIN NOROEȘTI

La mărirea primărie cu care va fi înzestrată incurând comuna Noroești, ceasornicul bătu prelung două sprezece lovituri lugubre.

Miezul nopții... Ora fantomelor!

Acum ca și în fiecare noapte de trei ani încoace, decând își mutase reședința în cimitir, fantoma notarului își părăsi mormântul.

Cercuri vinete păreau a-i înconjura ochii. Slăbise îngrozitor!

Cu pași înceți, se plimba încoace și încolo dealungul vastului cimitir.

Basil Yonescu, celebrul detectiv american, o urmărea cu atenție, ascuns după un monument funerar din care vremea rosesese și ultima piatră, nemai lăsând nici urmă.

Înainte să vină în cimitir, își luase toate informațiunile necesare, Opinia sa era formată; ceea ce vedea, doar îi întărea presupunerile.

Nu un suflet fără pace avea el în față, nu un blestemat, nu un strigoi, ci cu totul altceva. Altminteri, mijloacele întrebuintate până acum de terorizații locuitori ai Noroeștilor și-ar fi făcut de mult efectul.

„Fantomă! — strigă el deodată cu glas răsunător, eșind la iveală, — oprește-te, întoarce-te în pacea mormântului!”

Fantoma tresări. I se străpunsese inima, i se făcuseră slujbe cu tot felul de popi, dar nimic nu-i putuse da liniștea căutată.

Apropiindu-se cu acelaș pas real, luă uimită din mâna detectivului o cutiuță pătrată conținând niște buline albe.

„Iar un leac fără efect! — zise ea cu neîncredere. Totuși, voi încerca.”

Deabia înghiți însă prima pilulă, că începu să caște de-i trozneau făclile și cu mers îngreunat subit se înapoiă spre mormântul său.

Peste câteva clipe, sforăituri puternice indicau detectivului că fantoma dormea buștean.

Explicația e ușoară.

Încă din viață, notarul suferea de insomnie.

„Somnifer”, însă, își face totdeauna efectul! (Îl puteți cere la toate farmaciile și drogheriile... păcat numai că nu-l puteți găsi nicăieri!).

Victor Adrian





NEVASTA LUI EMIL BALACI

Vinul a fost, este și va fi totdeauna prietenul nedespărțit al oamenilor cu „simțurile” întregi (inclusiv punga). Vara, în timpul căldurilor lui Cuptor, cine îți răcorește gâtul înfierbântat ca inima unui licean îndrăgostit? Soacra? Iar iarna cine te apără de degerături? Perceptorul, hai? Sau poate veți zice că paltonul ciupit de molii ca nasul lui Tănase? Fugiți de-acolo: singurul nostru apărător desinteresat este vinul. Că se urcă la cap câte odată, sau se coboară la genunchi, mîndu-i, asta nu e un defect. Căci să fim drepti: care dintre noi, fiind într'un muzeu, vizitează doar o singură încăpere?

Or dacă așa stă cazul, s'ar putea că tocmai Emil Balaci, veselul Emil Balaci, să-l dea uitării? Inconjurat de ceata tinerilor colegi de barou, el „nu-și amintește” nici o șotie dacă din pahar nu-i zâmbește îmbietor rubiniul de Cotnari.

„Mă însuraseam cu o fată nu prea draguță, povestește Emil, deci prietenii nu prea îmi dădeau târcoale, dar visătoare ca un poet flămând. Toată ziulica nu făcea altceva decât să plutească prin sferele albastre ale iluziilor, așa cum gîrgăuind plutesc prin capul... dar nu zău, nu vreau să mă mai leg de Crăcănel.

— Ascultă dragă, îi spusei odată, pe bietul Bibi l-a atacat un pungaș, trăgând în el un glonte, dar nu l-a

rănit, căci gontele a lovit într'un nasture al hainei.

— Inseamnă că a avut noroc, mor-măi ea absentă.

— Nu dragă, inseamnă că a avut nasture la haină, oftai eu.

Peste două săptămâni a întentat acțiune de divorț invocând nepotrivire de caracter.

LACRIMI CU TALC

— Mi se pare că în alegeri vom face ce au făcut Turcii la Plevna, șopti un scriitor talentat ca un perele, dar țărănist convins, după ce sorbise al șaselea pahar.

— Să-ți fie gura aurită, răspunse liberalul avocat Ionescu.

Emil Balaci îi asculta surzând așa cum surăde el ori de câte ori are de gând să spună câte ceva pipărat.

— Ti-ai amintit ceva Emile? îl sgîndării eu.

— Se pare.

Și fără să se lase rugat începu să depene „amintirea”.

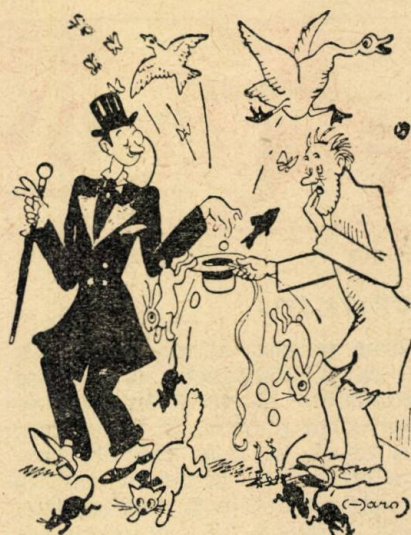
„Tărăniștii scăpând ciolanul, fuseseră nevoiți să o șteargă cu coada între picioare în timp ce liberalii, eroi ai zilei, începuseră să înlocuiască cu oamenii lor pe primarii din toată țara.

Amicul N..., care și-a putut „dovedi” activitatea electorală (având două coaste rupte și un ochi încă umflat) fu numit primar într'o comună frumoasă ca picioarele Marlenei Dietrich.

Dar în momentul în care a luat în primire casieria și a văzut că e goală, a izbucnit în plîns.

— Din patrotism, din milă pentru banii Statului, se simți obligat să adauge avocatul Ionescu.

— Da de unde, îl contrazise Emil, plîngea de necaz că el nu va mai avea ce lua.



Prestidigitatorul face pomă!...

UN BĂRBAT INDATORITOR

— Ei bine, dragul meu Virard, zise domnul Travel sorbind ultima picătură de cafea, te rog să mă erți dacă te părăsesc, dar este ora două și, peste un sfert de ceas, trebuie să mă întâlnesc la birou c'un client foarte important... Vei ține încă puțin timp tovărășie nevastei mele!...

— Cu plăcere, domnule Travel, cu atât mai mult că trenul pentru Orleans nu pleacă decât la ora trei...

— Bine, dragul meu, te părăsesc și țin să-ți mulțumesc pentru vizita d-tale...

Travel strânse mâna prietenului, își sărută nevasta pe frunte și ieși repede din cameră.

— Uf! în fine singuri! murmură prietenul Virard, c'o satisfacție ne-ascunsă.

În loc de răspuns, madam Travel se ridică de pe scaunul unde ședea și veni de se așeză pe genunchii lui Virard.

Căci acest Virard, poate c'ați ghicit, era de câteva luni iubitul doamnei Travel!

Și bietul Travel, ca de obicei, nu bănuia nimic...

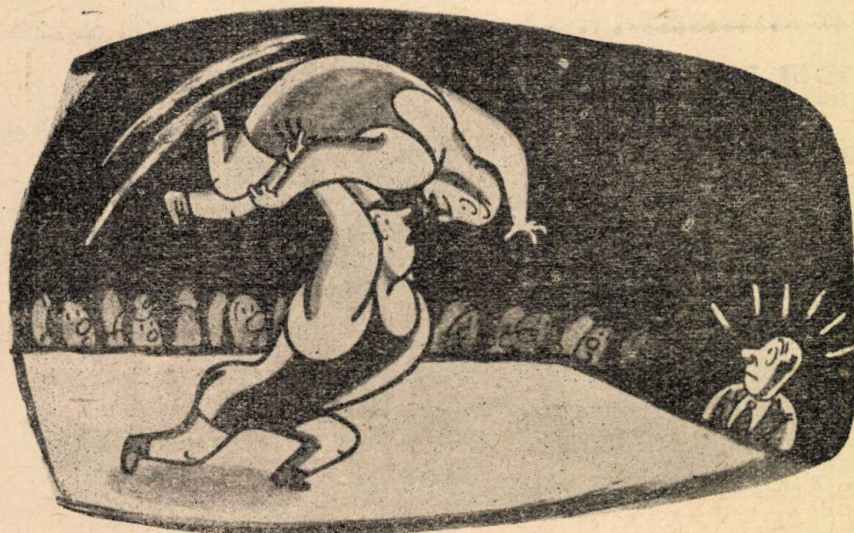
Există pe lume un singur bărbat, un singur bărbat înșelat, care să bănuiască necredința nevastei fără ajutorul unei scrisori anonime ori constatarea de visu a flagrant delic-tului?

Nu, nu-i așa? Și cum, la orice regulă, există excepții, Travel era prea încrezător pentru a fi clasat printre aceștia din urmă.

Iar Virard făcuse rău creind inutile alibiuri și pretextând călătorii imaginare la Orleans...

— Haide, zise Lucia, avem patru ore de liniște... nici un pericol ca Gustav să se întoarcă înainte de ora șase.

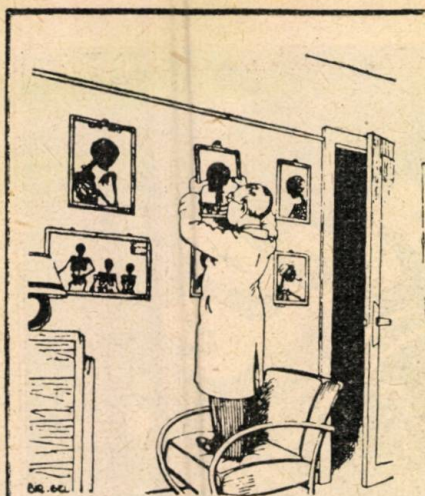
Pendula bate de patru ori... Virard și Lucia au încă două ore de liniște.



— Omule!... Ai înnebunit? Aruncă-mă în partea cealaltă. Aci e croitorul meu!

Lustige Blätter

NOCTURNĂ



Radîologul își atâră portretele familiei sale.

Dar ce înseamnă asta? O cheie se învârteste în broască... N'am auzit cumva bine?

Nu, căci cei doi porumbei au eşit înspăimântaţi din cameră...

Travel apare în pragul uşei. Virard își simte picioarele moi, în timp ce inima Luciei începe să bată violent...

Ce are să se petreacă?

Virard bolborosește:

— Dragă prietene, stai să-ți explic...

Travel izbucnește însă într'un râs homeric:

— Inutil, știu, ai pierdut trenul, din cauza mea... Văd că te-ai făcut comod, foarte bine... Surprins trebuie să fi fost când ai vrut să pleci?

Inmărmurit, fără să înțeleagă, Virard răspunde c'o voce surdă, doar pentru a zice ceva:

— Euh!... Da... Chiar așa...

— Ce distrat am fost! Nu știu la ce mă gândeam când am plecat, de am încuiat ușa, sechestrându-vă aci pe amândoi fiindcă nu mai există o a doua cheie dela ușa... Abia adinea-uri mi-am dat seama de zăpăceala mea... Am venit repede să-ți dau drumul din închisoare. Te rog să mă erți, de oarece din cauza mea ai pierdut trenul pentru Orléans... Vreau însă să repar răul pe care ți l'am făcut... Imbracă-te repede... Am trecut pe la gara din bd. Diderot, unde am aflat că pleacă peste o oră un tren spre Orléans... Ca să nu pierzi timpul, ți-am scos deja bilet, iar un taxi așteaptă la poartă...

Și bunul domn Travel nu-și simți cugetul împăcat decât după ce instalează pe Virard în vagon și văzu trenul pornind din gară...

**Costul abonamentului
la „VESELIA”**

Pe an 220 Lei

Pe 6 luni 120 Lei

O stradă din Paris. Orele două dinpre ziuă. Noapte întunecată. Plouă. Printre perdelele trase ale unei berării se strecoară o rază de lumină. Se aude un sgomot de cisme. Sunt niște cisme de sergent. Cismele se apropie, încetinel pași și se opresc în fața razei de lumină.

— Contravenție! zice prima pereche de cisme.

— Contravenție! aprobă a doua pereche.

Amândouă, în cor. — Toc! toc!

O voce dinăuntru. — Cine-i?

— Razie polițienească!

II

Ușa se deschide cu precauție. Apare chipul de păpușe al unei chelnerițe.

— Sunt orele două și jumătate... Contravenție! mormăie unul din sergenți c'o voce aspră.

— Intrați puțin de vă uscați, domnilor sergenți, ciripește chelnerița.

Cei doi sergenți se întreabă cu pri-virea.

— Plouă așa de tare! imploră fata.

(Sergentii, după ce au scrutat împrejurimile dintr'o aruncătură de ochi circulară, trec Rubinconul, adică pragul berăriei. Ușa se închide).

III

— Toc! toc!

— Cine-i?

— Revizorul de sergenți... A bătut ora două și jumătate... Contravenție!

— Intra puțin de te încălzește, domnule revisor.

— H...!

— Plouă așa de tare!

(Revizorul ezită puțin, apoi se strecoară în berărie. Dinăuntru se aude gâl-găitul berei care curge în pahare).

IV

— Toc! toc!

— Cine-i?

— Subcomisarul de serviciu... Deschide, ca să vă trântesc un proces-verbal!

— Intrați, domnule sub comisar.

— Drace, ce bine e aci...

— Și afară plouă cu găleata!

(Subcomisarul intră. Dinăuntru exală mirosul unei fripturi la grătar).

V

— Toc! toc!

— Cine-i?

— Chestorul de serviciu.

— Pofțiți de intrați, domnule inspector. Plouă așa de tare afară!

— Că bine zici, am uitat să-mi iau cu mine umbrela...

(Intră).

VI

— Toc! toc!

— Cine-i?

— Prefectul Poliției.

— Pofțiți, domnule prefect.

— Drace!

— Pofțiți la noi, doar n'o să se prăpădească lumea pentru asta.

— Dacă ar ști Ministrul!...

(Intră. Dinăuntru nu se mai aude nimic. Mister!...)

VII

Vocea unui spărgător, în stradă.— Peste tot este o tăcere adâncă!... Nu se aude nici un țignal de curcan! Pot opera în toată voia!...

(El sparge, fără să se grăbească, vitrina unui bijutier, își umple un sac cu bijuterii și dispăre nesupărat de nimeni).



NUMĂRUL VIITOR :

NIȚĂ PITPALAC LA LONDRA

Marele călător Niță Pitpalac care a fost consacrat în geografii și atlasuri ca un fel de Columb, Magelan, Vasco di Gama sau alți exploratori mondiali, a vizitat, împreună cu familia, Londra, Paris, Coasta de Azur, etc. A vrut să fie dumnealui mai ales lord și coana Sița „lordineră”, a vrut să fie gentlemen, pair, „cemberlen”, ipochimen, etc. A vrut să fie la Londra, să scrie carton și să citească vax, a vrut să bea wiscky și cocktail, a căutat pe Scherlok Holmes... A făcut o mulțime de descoperiri în City, în cartierul evreesc sau chinezesc. Este ceva inimaginabil isprava exploratorului nostru.

Tot ce a văzut, marele porumbel călător va dicta omului său de încredere Costache Glumici care, Joi, 14 c., va publica în „Veselia”.

Textul va fi însoțit de desene de Pascal

Cititorii sunt rugați să se aprovizioneze din vreme cu săruri contra leșinului.



sticlei

mele

Carafă cu vin
Sau pelin,
Tu scumpe tezaur divin!...

Atât de mare!
Strălucești...
S'atât te doresc
Când lipsești!...
Noptile toate
Ti le inchin.
Când nu te am,
Viața-i un chin...

Dar când te am lângă mine,
Ah!... cât mă simt lângă tine!

Ti-admir silueta cochetă și fină
Și te-ador ca pe-o sântă făptură divină!...

Îți pipăi cu patimă sânul și doruri încep să 'nșioare

Gâlleju-mi, ce-așteaptă 'nfruptarea din recea și scumpa licoare!..

Nectar, isvorât din tortura măgelelor viței de vie,
Isvor parfumat a lui Bacus, prilej nesecat de beție,
Cât timp efemera mea viață din tine-și va face altarul,
Memoria ta-mi va fi sântă și'n ea îmi voi stinge amarul!

Te-ador credincioasa mea sticlă și doru-mi nebun,

De cum ne 'ntâlnim, numai ție ți-l spun...

Și tot ce doresc, e ca 'n dulcea beție,

Regină să-mi fii, pe vecie!

Vasile
Iad.

1937.1

VESELIA

OF LONDON
— WESTMINSTER —



NIȚĂ PITPALAC LA LONDRA. — Ce ciorcolație? Să se oprească! D'aia e ciorcolație!
Trece un om, nu... jucăm țințaru! (Vezi în pag. III-a începutul senzaționalei călătorii)

5 LEI



14 OCTOMBRIE

Un dar incomod

Concurentul lui Papană

Toma Aurel și interviewul

Acum câțva timp postul nostru de radio-difuziune a înjghebat un soi de interview, sau mai bine zis un duet sportiv între reporterul societății și boxeurul Toma Aurel. La eșire, pugilistul transpirat leoarcă și completamente epuizat ar fi declarat că în viitor preferă un match cu oricare din vedetele lumii decât un nou supliciu asemănător.

Bietul Tomiță a fost sincer. Boxeurii în general sunt certați cu retorica, cu scriptica și în special cu gramatica. Nu e de mirare. Azi, când până și servitorilor li se cere un certificat al școlii de educație casnică, singura categorie fericită de muritori sunt boxeurii. În meseria lor n'au nevoie de nici un fel de certificat de școlaritate. Un boxeur nu are nevoie de cap decât pentru a i se muta depe el din loc nasul, de a l se scoate vre-un ochi sau vre-un dinte și de a i se poci gura. În ceea ce privește materia cenușie, ea trebuie să fie concentrată în pumni.



Concesionarea gazelor

Toamna politică își scutură și ea frunzele pădurei guvernamentale, pregătind brațele uscate ale bugetului pentru noul sezon. În vederea abdicării, guvernul face curățenie peste tot, pentru a da succesorilor prilejul de bârfeală. Curățenia cea mai desăvârșită — după cum e și logic — se face la finanțe, dată fiind însemnătatea acestui departament, iar pentru ca atmosfera din dealul Mitropoliei să fie respirabilă, guvernul pregătește în grabă și concesionarea gazelor. O aerisire mai completă nici nu se putea.

Se știe că Frührerul are oroare de apă și de ascensiuni pe munți. Ori, cu ocazia aniversării sale o ceată de admiratori au pus mână delamână și i-au făcut cadou... un munte. Vorba proverbului: dacă nu vine Mahomed la munte, atunci vine muntele la Mahomed.



Foae verde, fraude

Este șlagărul zilei. S'au înmulțit hoții ca darba rea în holde. Ne sufocăm de hoți. La oficiul de aprovizionare cu articole farmaceutice au fost ridicați deunăzi și puși la răcoare, aproape o jumătate din personalul funcționare. Parchetele lucrează en-gos. În fața acestei situații, organele anchetatoare și penitenciarele au înaintat rapoarte cerând mărirea personalului! După câte suntem informați, în bugetul viitor se va intercala un articol denumit: fondul de întreținere al cavalierilor de industrie români.

Să nu ne mire faptul dacă într'un viitor apropiat certificatele de moralitate se vor elibera numai acelor care și-au făcut un stagiu mai mult sau mai puțin îndelungat în dosul zidurilor cu pensionari în uniforme vârgate. E ritmul modern.



Papană a primit o sfidare neobișnuită. Un porumbel călător a străbătut Atlanticul și a „aterizat” la Piano-Maremo, în Italia, aducând o ștafetă din Buenos-Aires. Modestului porumbel nu i s'a făcut nici o primire oficială pentru splendida lui performanță.

Compatriotul nostru șburător Papană a primit sfidarea cu nervi, și a luat măsuri pentru punerea la punct a aparatului în vederea decolării. Traversarea oceanului va avea loc la... 30 Febr. a anului viitor.



Memorii „prețioase”

Un ziar de patru pagini publică memoriile lui Găetan (post-mortem).

În reclama făcută tristului erou sadic, ziarul menționează cu bătaie de tobă că a obținut manuscrisul acestor prețioase însemnări, cu mari sacrificii?!... Ce o fi sacrificat ziarul în chestiune pentru memoriile „eroului” nu știu. Știu însă că Hertz a lăsat prozești și că literatura lui n'a murit încă.



Generalul Franco studiază

Ziarele comunică că generalul Franco studiază *deabia* posibilitatea retragerii voluntarilor străini cari luptă în Spania, ca urmare la conferința tripartită. Românul spune: lungește-mi Doamne boala pân' s'o coace poama, și după câte știm poama spaniolă e aproape coaptă.

Viad





NITĂ PITPALAC LA LONDRA

PERIPEȚII DICTATE LUI COSTACHE GLUMICI

TARGUIALA LA PLECARÉ

I

— Vine într-o zi la mine unu cu o mustăcioară ca două răme negre sub nas, cu un surtucel de catifea ca tutunul și cu niște pantaloni bufanți până la genunchi. Zice: mă recomandez Jorj Firfireanu!

— Ei, și ? zic. Zice: „Istoria română”, preșident! — Alaboner! subțiu. Dar ce-ți pofteste, pardon, inimioara?

Junele se așează pă scaun și dă drumul cobzei:

— Nea Nită, matale ești o persoană de clasa 'ntai, ești cel mai mare călător din lume, fiindcă ai bunghit-o „peste tot pământu din Paris” și alte continente. Tălică ai fost și la Karlisbadu de ai băut „strudel”. matale ai fost și la Rusciuk de ai dat laba cu Bai-Ganciu. Nu mai vorbesc

de Milanu când te-a primit Mussulin și alilante...

— Hai, mă băete, scupă ce ai de vorbit, n'o mai lungi cu peria, că nu ești dipotat ori d. Trancu-Iași să întinzi pelteaua.

Și omul își spune năduful. Are, va să zică, agenție d'alea de te duce cu prospect, călare pe băț, ca să ți-se moaie ulubele și te întoarce cu memoria plină, dar cu ochii sgâiți, cu capul iaurt și cu trupu cărpă de bucătărie.

— Nea Nită, adaogă rumânul, matale scoți albeții, mi-i numeri în labă și eu te duc ca orbetele, cu ceata. Îți dau casă, masă pe unde oprim harabaua, dar matale, ca să halești în tren, faci ca la Moș-Ajun: întomnești pentru toți ai familiei tăgârte, adicătelea saci cu bolindete, pui în ele mizeluri, pâine entegrală, sare și piper, iei o Marită de cinci chile dela Gherghiceanu, bagi toturi și mititei dela Viscol din Câmpulung și umfli ca f'un chil de sare-amară dela farmacia Hotăranu. Atât. Incolo, am eu grijă să vii din voiaj ca pistilu, ca foaia de ceapă ori ca scobitoarea.

Am rămas interlop, motamo cum se zice. Unde mai gălesc eu pleșca asta ?

Măi, frați-miu, mie nu-mi place să fie omu făcălet, de unu singur va să zică. D'aia și sunt insurat. De când am fost cătană, am cărlig la trupă. Mai injuri pe unu, mai

calci pe bombeu pe altu, mai te enteresezi de famelia ăluilalt. La Pătrunjel tot cuc o să fii. Merg, prin urmare cu ortaua.

Ce mai tura-vura. am fost pentru, — momental și imediat. Dar m'am gândit la dumneaei. Eu cu Sița sunt tuta-legu în orice chestie; avem consultație la orice daravelă. Zic:

— Musiu, să-mi spui unde mă duci și să controversez cu persoana. Sița mea o știi, că o știe și pe ea tot pământu. Eu pot pentru ca să zic că sunt Columb și ea madam Columb ori madam Lindinberg, că și eu sunt Lindinberg, că am trecut Dunărea, lacu Băneasa, podu gârlii la Palatu justiției, unde am avut un proces cu o jagardea care mi-a mâncat niște poli. Vreau să aflu dacă și Sița este de idee să ne cărăm.

Sița era în bucătărie. Scotea entestinele la un crap să-i facă burta saramură și auzise tot târgul.

— Nenicule, să ne ducă chiar și unde a dus mutu iapa, dar am auzit o fițarae: că cu d. Firfireanu ăsta pleci alifant și te întorci gazelă. Eu vreau să am siloetă. Nici matale nu-ți strică: ai o burtă cât un cazan dă rufe și niște fâlci ca de zăvoi. Ce ar fi să te întorci matale ca o spe-tează de zmeu, ca domnu Maniu d'un paregzamplu, și eu să viu scândură ca o fofează d'alea dăn galantar ?! Când ai siloetă, poți să îmbraci orice că-ți vine ca pre mână. Poți, dacă vrei, să nu te mai îmbraci, că hingherii tot nu te ia să te ducă la lancu căinaru.

Ne-am gândit că este afacere pă șest cu avantaje ipermanganatice. Am zis să ne facă meniu, adică programul pe unde o isbim, și am numărat sfanții.

București-Jimbolia-Milano-Paris-Londra, apoi retur inapoi Londra-Paris-Petrache Marinescu (adică Portul Marsiliei)

— Nissa-Coasta de Azur-Veneția-București!

II

Aiurusum !
Perfect ! Cum
te văd și mă
vezi.

Mă, vreau Londra.

Vreau londinez ! Vreau să sgări pă hârtie vax și să citesc carton. Vreau, fi-r-aș al dracului cu părțile mele, să fiu gentlemen, Cemberlen, ipochimen, lord Salisbury, Macdonald... Mă, vreau Windsor, Kent, mulament, numai inglez să fiu. Vreau să 'nvăț s'o șterg inglizește, nu să stau



cu Năică Itidentu ca vaca, până ne dă afară negustoru când se crapă de ziuă. Vrea și Sița să fie Westminster, Covent garden, Turnul Londrei sau Charter House. Le-a văzut astea într-o carte și, dacă este gentelmenă și ea, nu e să zici că iei fasolea, o fierbi și o faci sleită cu cruci. Când ești englezoaică miertăi așa din gât „oac-oac“, ești bleoandă, ești rece ca ghița și scuipi pe Mățaloaili care dacă a fostăra la Costanța sau la Râscăeți, zice c'au văzut pe împărăteasa Victoria a Englierei sculptată în piatră în fața palatului Buckingham. Vreau sgâmboii să fie și ei lorzi, Micul lord din carte, să fie soniboy, să umble pe Tamisa cu barca și să mănânce semințe de dovleac ca pe malul Dâmbovitii, la Ciurel. Vreau să se joace spurcăciunile la Hayd Park ca la Ouatu, pe maidanul cu pisici moarte de amur. Vreau să știu ce-i aia W. C., covercotu, bomboana englezească, ce-i cu ordinul „Jarteaua“ de se decorează oamenii. Vreau să port ștofă scrisă pe margini cu „limited Company“, să mănânc carne roșie dela frigorifer, să beau cu luleaua tutun (the Imperial tobacco co.) Gold Fleak, cum e ceaiul. Vreau să mă stropesc cu Wischy, cu cocktail, să fiu la five o'clock cu thea room, să port mânuși de porc, să fiu high-life și să mardesc pe fraeri cu nule ca 'n școala Eton din Londra.

Vreau eu multe, dar nu le spun pe toate acusica. Că și Sița vrea destule și nu e locu. O să fie când om dibăci-o pe pământu în care eu o să fiu diclarat pair și Sița pair-reasă a Englierei. Când o să fiu scoțian să cânt cu cimpoi, când o să fiu Lord-primar și Sița lordiniță primară, cu atestat în regulă.

BANII TAI SUNT AI BANCII NAȚIONALE. — CERTIFICATUL MEDICAL

III

— Nu știu cine a inventat că dacă pleci în străinătate trebuie să ai bani. Nu știu cine a dibăcit că dacă cheltuești, trebuie să dai monedă, nu sâmburi de roșcovă, nasturi sau boabe de păpușoi. A fost flet ăla, fiindcă el nu știe că chiar dacă ai bani, banii nu sunt ai tăi, ci ai Băncii Naționale.

— Nea Niță, zice ăla de colo, nu se poate treizeci de mii în valută.

— Dar cât, mă, felcerule? Da-r-ar catranul în pământii tăi!

— Iacă 5000 ți-ajunge. Cât mănânci matale pe zi? Cât coana Sița? Cât sgâmboii? Coana Sița să-și ia numai o găină în cap, nu două; matale ți-ajunge o pereche de ismene. Spurcăciunile lasă-le ca pe Adam și Eva, goi pușcă.

— Păi măi, la alții dai cât cere...

— Nea Niță, ești bolnav? Dacă nu ești bolnav, n'ai voe să treci granița. Trănește-mi un certificat că ai tignafes sau că mă vezi chior și te trimet și în Australia.

— Mă, ăsta cu radingotă dela 77, mă eu sunt teafăr și la cap, dar voi văd că v'ați deranjat la etaj

Sunt sănătos tun bă, n'am nevoie de certificat!

— Nu. Dacă n'ai oftică, lingoare sau rac la ficat, rămâi la București. Vezi, învârtește-te de vre-o dropică, fă vre-o dambila la dovleac, niște căței la coloana verticală.

Am scos, băiatule, certificat că sunt unu la nevastă și că goșnesc pe dreapta când mă culc și devizele au fost iscălite momental și au ieșit gata când mi-au ieșit și mie ochii din cap.

Lei, dinari, lirete italiene, franci, lire ingrezești! Tara-

pana! Dar nici cheia, nici lada la mine. Și una și cealaltă pă... pașaport! Și pașaportu la d. Firfireanu!

M'am cântărit în București la dutimal: 90 și o litră eu. Sița 80, Lenuța 35, Nițșor 55. Total 260 kgr. și o litră.

IN TREN SPRE MILANO

În tren, cum se cere: cu gemăntale, cu valize, cu saci, cu pachete, cu șapcă, cu pălării, cu gente, cu salam, cu sticle, cu săpun, cu ștergar, cu Sița. Sița, cu gemăntale: pune-i p'asta sus, dă-l p'asta jos, dă-mi geanta, dă-mi forfecuța, dă-mi oglinjoara, dă-mi... Pune sus: fierul de frezat, lasă sticla jos, scoate șervetu, pune paharu ăsta de-o parte, hai cu mine până la dioaletă că pe culoar sântără hândrălai.

Spurcăciunile deasemenea cu gemăntale: la fereastră din dreapta, la fereastră din stânga, proțapiți în ușă, pă săli, pă canipele...

E cold, bae turcească, fum dela mașină: trăznește a ouă clocite.

Eu sunt, după o noapte și două zile de „hăța-hăța“, gârlă, Sița lac, plozi băltoace. Cine se sgăește la mine vede: un fel de moroi. Sunt zugrăvit cu praf de cărbune, ochii sunt duși la Cucușeți, nasu e ca un moț de curcan, sub sprâncene e câte o borbă vânăță, capul mi-e un dovleac de păcură, picerile, dela genunchi, gulimastrice. Sița e parcă ieșită din albă: are garsoana cu lațe de rudar, obrajii linați cu negru peste roșu, la gușe răuri de doliu. Sgâmboii, copii dela cutia primăriei, danci din „Voevodul“ ori d'ăia dela soțietatea de patronaj: mici bagabonți.

— Bă tăticule, tu ești tatăl nostru?

— Eu, bă! Dar urât tată ai avut! Noroc cu mă-ta, că e ca o flească...

Pe semne că Mussulin o fi auzit că suntem urâți de speriem țâncii. N'a mai venit în gara Milanu, cum a făcut altădată, să ne primească, să ne ducă gemăntalele. Mi-am zis: s'a suit scroafa 'n copac.

Dar era d. Firfireanu, mănitoru, „hojnu“ care mână copiii dă ovrei la templu și era destul. Cum am scoborât din cutiile inchiziției, șeful ne-a ținut (fiindcă noi nu ne mai puteam ține de hurduceală) descurs:

Fraților,

care vă duc de nas prin târg. Sunteți în străinătate, nu la tine acasă, unde stai în bârlog și mănânci știuleți la vatră. Să te porți frumos matale, ăsta căpitanu și tălică, doftoru. D-nu Micloș Vasile, din Malu-Spart, vezi că aici-lea nu ești cu „ghita“ la staul. Să n'audă vorbă, că răd flașnetarii ăștia de noi. Nea Niță, nu-ți face de cap. La Milanu nu ești la „Steag“ s'aduci vorbirea de „grebla cu care strâng ingerii stelele dă pă cer“. Să fiți spălați pă picere!

Căpisce?

Și toată trupa a mulțumit de sfaturi și, doi câte doi, să nu s'auză musca, s'a suit în tramcale și a pornit, la una noaptea, la hotel, unde să se împartă pomana: odăile.

— D-ra Mița Ferfenitză, poștiți la 174!

— D. și d-na Nae Lumânărică, băgați-vă la 49!

— Madame Târliceanu, luați 27!

Eu, frați-miu, goșneam pe muntele Ararat care era gemăntalele. Sița sforăia tot acolo; sgâmboii scosese, pe boarfe, niște limbi ca de șerpi.

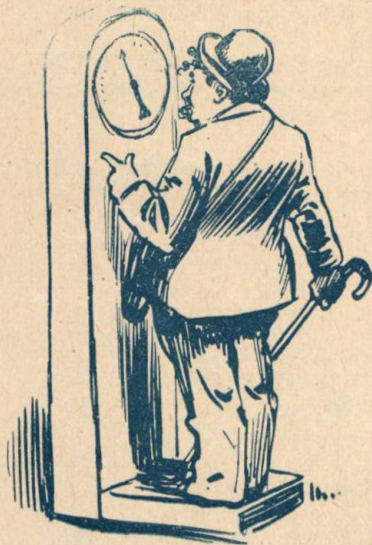
— Ce facem cu rumănu ăsta? a strigat, sfâșiat, bietul preșident când a terminat cu împărțeala. Era vorbirea de 260 kgr. și o litră, toată greutatea familiei.

Ne-a ridicat cu bucata și cu macaraua în camere bune, curate și am dormit îmbrăcați.

(Va urma)



.CFR





IN CIȘMIGIU

Seară mohorâtă de toamnă timpurie. Norii se fugăresc pe cer ca niște câini întărâtați. Vântul rece despoaie pomii de frunze ca perceptorii pe contribuabili de haine. Restaurantul „Monte Carlo” e trist ca o văduvă care vede că nu mai are nici o șansă să se remărite.

Aleele sunt aproape pustii, doar câte o pasăre de noapte (demimon-denă) amărâtă ca d. Mihalache că nu mai vine la putere, asediază rarii trecători făcându-le oferte cu 50% reducere peste tariful normal. Un gardian al casei grădinilor, spân ca un muscal, păzește un rond de flori, sforăind pe o bancă de parcă ar duce porcii la ghindă.

Bărcile liliputane, după un întreg sezon de măturie oculară la idilele desfășurate pe întinsul lacului, sunt adâncite în somnul hibernal din care nu se vor mai trezi decât odată cu venirea rândunelelor.

Pe o alee care duce spre „Pavilionul cu Ape Minerale”, se întâlnesc doi domni.

După efuziunile de rigoare, unul dintre ei, ale cărui tâmpile par pudrate cu făină, îl întreabă pe celălalt:

— Monșer, tânărul Ionescu mi-a cerut pe fata mea cea mare de nevastă. Nu știu ce să fac. Tu-l cunoști mai bine, e adevărat că are o situație înaltă?

Asediatul se gândește puțin, apoi:

— Da, domnule Hagianoglu, tânărul Ionescu e coșar!... —



La RESTAURANT

Năică Ciuboață, care n'a mâncat în comuna lui natală decât fasole, venit la oraș pentru prima oară, se duce să mănânce la un restaurant mai modest.

Un chelner îi aduce o listă de bucate.

Cum Năică Ciuboață nu știe carte, arată cu degetul un rând scris de pe listă. Întâmplarea, această mare regisoare a lumii, oprește degetul noduros al lui Năică pe iahnie de fasole.

Înciudat, Năică se uită la vecinul său dela masa alăturată zicându-și:

— Acum, că m'am păcălit, nu mai am ce face, dar voi avea grijă să cer și eu chelnerului ceea ce va cere omul ăsta!

În vreme ce Ciuboață înghite de nevoie mâncarea de fasole, vecinul spune chelnerului:

— „Încă o porție la fel”!

I se aduce o friptură de purcel.

Așa mâncare mai zic și eu, își șoptește Ciuboață lingându-se pe buze. Și cu o voce tare cere chelnerului:

— „Dă-mi și mie „încă o porție la fel”!

Chelnerul îi aduce o a doua farfurie plină cu fasole!...



CLOPOTUL CU DOUA SUNETE

Un tânăr se prezintă într-o zi la directorul unei case de comerț.

— N'aveți cumva vre-un serviciu pentru mine?

— O! ai picat foarte rău, tinere dragă! Ne aflăm în sezon mort. Afacerile merg așa de prost acum că și funcționarii vechi pe cari îi avem sunt aproape inutili.

— Am uitat să vă spun, domnule director, că am o scrisoare de recomandare din partea d-lui M. Berescu, unul din cei mai importanți clienți ai dvs.

— O! domnul M. Berescu? Dece n'ai spus mai repede! Se schimbă chestia... Cred că... că... voi putea să-ți găsească o ocupație la noi... Cunoști mașina de scris?

— Da.

— Perfect! Te angajez ca dactilograf... Să începem imediat treaba... Iată scrisoarea unui client care se plânge că comanda sa n'a fost încă livrată. Îi vei răspunde.

— Bine, domnule director. Ce trebuie să scriu?

— Asta: „Domnule Niculescu, afluența de comenzi din ultima vreme și surmenajul numerosului meu personal dar totuși insuficient, m'au împiedecat să vă expediez comanda dvs. care... etc., etc.”

UN VIS CU STAN ȘI BRAN

Am visat azi noapte un film cu Stan și Bran.

Se făcea că cei doi comici nedespărțiți — unul slab și altul gras — își așteptau logodnicele pe un peron de gară.

Cele două logodnice — una slabă și alta grasă — prietene tot atât de nedespărțite — călătoreau cu acelaș tren, în acelaș vagon. Dar, potrivit legii contrastelor, Stan plăpândul iubește pe namila cea grasă, iar Bran bufleul pe subțirica-i prietenă.

Trenul intră în gară, pufuind. Logodnica micuță și cu siluetă a lui Bran cel gras a și deschis ușa, căutând nerăbdătoare prin mulțime.

Pe peron, Bran își flutură cravata, Stan își scarmână frizura.

Trenul s'a oprit. Bran își face loc prin mulțime și se pregătește în fața scării vagonului, depe a căruia treaptă de sus îi zâmbește iubita:

„Vino în brațele mele, sweetheart!” — strigă el, prinzând-o cu îndemănare.

Lui Stan i-a făcut figura și nu vrea să se lase mai prejos. Își dă liniștit amicul la oparte și întinde brațele spre dulcineea lui.

„Vino în brațele mele, sweetheart!” — declară el spre stupefarea spectatorilor.

Și colosul feminin — inconștient, zămbitor și flatat — sare...

Și parcă eu eram Stan și pe mine mă zdrobea greutatea neînchipuit de mare sub care mă prăbușisem!

Dar — slavă Domnului! Mă trezii tocmai la timp, cu acelaș regret ca la culcare că nu mă aflui și eu la Hollywood...

★

PORTE-BONHEUR

Iorgu Barbu e jucător. O bună parte din veniturile sale se volatilizează pe câmpul de curse.

Totuși, lucru destul de rar, Barbu nu e superstițios.

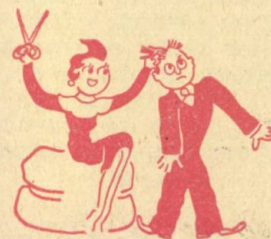
Dăunăzi un prieten îl întreabă:

— Crezi că potcoava aduce noroc?

— Câte odată da, răspunse cel întrebat.

— Și când?

— Când o poartă un cal care câștigă cursa.



Cutia cu scrisori

„Veselia“, cetatea glumelor sănătoase a deschis larg porțile pentru voi, cititori de pretutindeni, așa că gândurile voastre, triste sau vesele, ironiile voastre, strecurate în versuri sau proză, au unde se adăposti, primind răspunsuri.

Vă așteptăm deci. Duelul vesel a început.

Direcțiunea

D-LUI RICA IONESCU-CLUJ. Poezia, așa cum o concep „poetii moderniști“ (murdară, stupidă și urit mirositoare), este asemenea unei bălării crescute în umbra unui gard, căruia câinii îi dau „anumite“ întrebuințări. Deci, citind versurile pe care le-ai extras din volumul „Pod Eleat“, versuri, în cari gândurile se răsfăță numai și numai în... scuipat, nu pot spune decât că „genialul autor“:

*Zeificând perfect... scuipatul
Cu slova sa nemuritoare,
Și-a transformat întreg volumul
Într-o gingașă... scuipătcare.*

*

D-REI CONSTANȚA R. — Zimnicea. Șperțul și „Propteaua“ au fost, sunt și vor fi totdeauna singurele unități cu cari se măsoară puterea de muncă și capacitatea intelectuală a indivizilor. Aceasta e teoria colegului Pufulache și văd că matale o adoptă în întregime, dar nu ești prea meșteră în alegerea „sprijinului“.

Scrii: „sunt tânără, copilă aproape și gonesc după fericire, având doar dragostea drept „proptea“.

*Dragostea, proptea? O! Doamne,
Basm e sigur ce-mi spui azi,
Căci iubirea, nu „proptește“
Ci te-ajută că... să cazi.*

*

D-REI LIA CRACIUN. LOCO Sunt multe sentimente cari se nasc și mor în sufletul omului, neștiute și neînțelese decât de proprietarul lor direct. Or, întrebarea matale scurmă tocmai în acest domeniu sacru; totuși, dacă îmi promiți că vei fi discretă, îți răspund. Juri? Atunci sunt fără grije:

*Am iubit o fată brună,
Cum iubesc poezii luna,
Sau cum soacrele iubesc, zău,
Pe-a lor soră... mătrăguna.
Dar de-un an, duăne dragă,
Cum e logic ca să fie,
Sufer; nu că ea-i cu altul
Ci... c'am luat-o de soție.*

*

D-LUI BIJU M. LOCO. Imi scrii „că fiind tare înalt îți este imposibil să găsești o fată pe măsura matale“:

*De-ți trebui marcă de doi lei
Și nicăirea nu găsești,
Oare nu iei de un leu, două
Și pe scrisoare le lipești?
Așa și cu mata: de una
Înaltă nu găsești, cum zici,
Te'nsoară fără șovăială
Cu două... mici.*

*

Celorlalți rândul viitor.

Theo

P. S. Scrisorile se primesc pe adresa: Str. Spătarului 20 (pentru THEO).

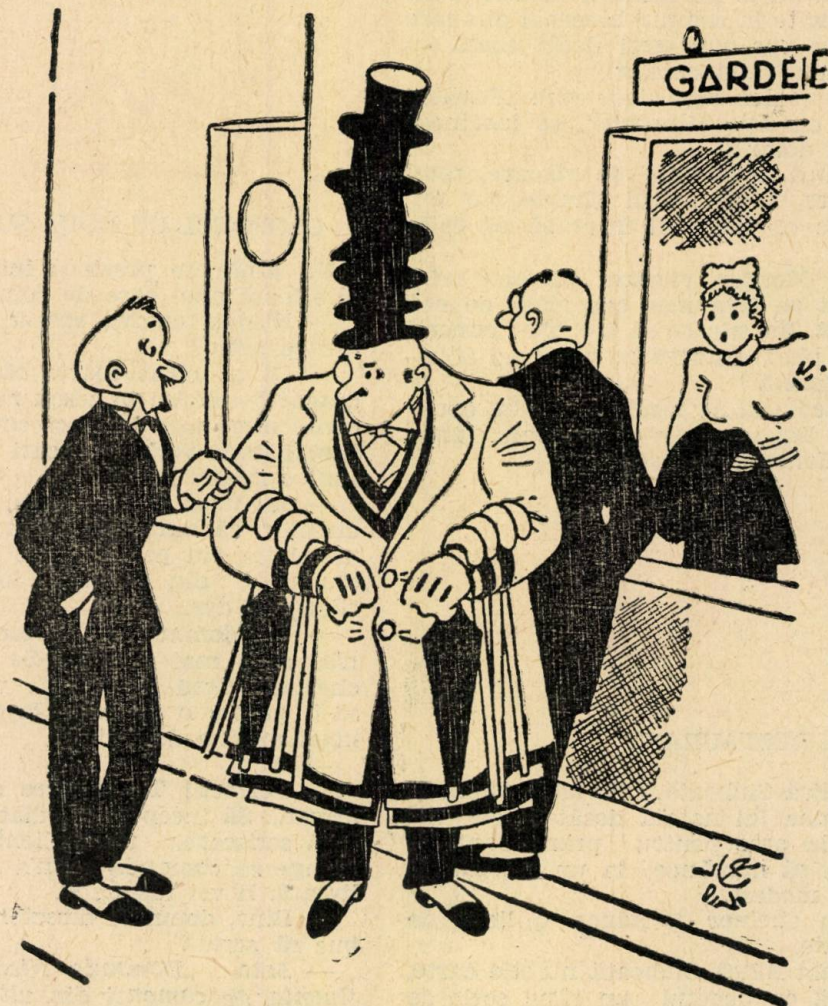
Ce nu poți face în 24 ore

- 1) Turul României, călare pe broască țestoasă...
- 2) Un chef să țină o săptămână...
- 3) Să rădă un berbec de o rață sălbatică...
- 4) Să dobori 1000 avioane cu o prăjină de rufe...
- 5) Să mănânci 40 de pepeni galbeni și să bei un butoi cu limonadă...
- 6) Să faci un puț american în Oceanul înghețat...
- 7) Să găurești 3636 de nuci cu un ac cu gămălie...
- 8) Să umpli cu fulgi craterul Vezuviului...
- 9) Să te bărbierești mort...
- 10) Să te tunzi în cap cu o foarfecă de lemn de brad...
- 11) Să bați toba cu mâna dreaptă și cu stânga să te închini.

p. conf. Sandy Lefter



AMORUL



— Știi... garderobiera e amorezată lulea de mine!...





— Ești sigur că cei din casă au ascultat un concert la Radio?



PARVENITUL

Iancu Rosenberg, fost până de curând analfabet și sărac lipit pământului, e astăzi posesorul unei averi de câteva zeci de milioane, a-vere care, dacă ar fi întrebat de proveniența ei, semitul n'ar putea-o justifica cu nici un chip. Totuși origina acestor milioane nu constituie un mister pentru rudele lui care știu că Rosenberg e membru al partidului Țărănesc.

În ciuda acestei averi, Rosenberg nu are decât un copil, de vreo 11 ani, leit chipul lui taică-său adică: roșcat, nas de papagal, limfatic și mâna dreaptă ceva mai... lungă decât stângă cu vreo 3 centimetri...

De câteva săptămâni d. Iancu a angajat pentru odrasla-i un meditator, făcând parte tot din neamul ales să fie de răs pe toate cele cinci continente.

Zilele trecute meditatorul ciocăni în ușa biroului lui Iancu Rosenberg.

— Intră.

Meditatorul păși înăuntru:

— Domnule Rosenberg, deoarece fiul dvs. Nathan a învățat foarte bine, o să-l înscriem în clasa treia.

Rosenberg sări dela biroul în fața căruia ședea, ca mușcat de șarpe:

— Ce-ai spus?! Copilul meu în clasa treia? Nu, nu, nu; nu vreau așa ceva nici în rușul capului! Te rog, domnule meditator, să-l înscrii în clasa întâia, am destui bani ca să-mi pot permite lucrul ăsta!...



LA PRIMĂRIE

Zilele trecute am avut puțină treabă pe la primăria de Albastru de pe calea Rahovei După ce aproape mă neurastenizasem făcând coadă în fața clădirei, cerberul dela ușă, plin de fireturi ca un pură de paraziți, binevoi să ne dea drumul înăuntru.

Foarte grăbit, la 12½ aveam rendez-vous c'o conită nostimă, mă rezezii spre ghișeu unde urma să primesc rezultatul la o cerere. În fața ghișeului în chestie se mai aflau vreo trei persoane.

Un tip cu ochelari și chelie, care trona în dosul ghișeului, se adresă primului solicitator, întrebându-l:

- Ce ocupație aveți?
- Funcționar la Industrie
- Bugetar?
- Nu, celibatar!...



PE BULEVARD

Orele opt seara. Bulevardul Elisabeta, acest „Broadway” de origină indigenă pare un imens mușuroiu de furnici. Vehiculele cu tracțiune mecanică se scurg ca un convoi de refugiați chinezi. Pe fațadele cinematografele, numeroase ca punțile făcute de autorități, tuburile de „neon” își aruncă valurile lor de lumină roșietică.

Pe un placard uriaș, Marlene Dietrich, mai sex-appeal-oasă ca totdeauna, transformată pentru circumstanță în cetățeană născută pe malurile Volgei, flirtează în stil american cu junele Robert Donat.

Amalgam de parfumuri dubioase, praf gros să-l tai cu cuțitul și femei, femei și iar femei... o ceată de țigănuși piperniciți scăpați prin nu știu ce miracol dela „Triaj” sparg timpanele urechilor trecătorilor strigând cu voci stridente titlurile gazetelor de seară.

În dreptul cinematografului „Regal” doi trecători pântecoși se recunosc în roiul de lume.

— Ce faci pe aci, doctore? întrebă primul.

— Iacă mă plimb, domnule Ionescu; mă plimb ca să-mi omor vremea!

— O! asta e semn că nu mai ai bolnavi!... răspunde ironic celălalt.

Tabloul și hohotele de răs urmează de la sine.



ABSENT

Bancherul Melut a fost invitat la parchet. Cum și ce fel, v'ar putea spune mai bine clienții și acționarii lui. Destul că într'o bună zi, Melut se pomeni într'o sală mare, flancat de doi gardieni ai închisorii locale, în fața câtorva domni, numiți judecători. În aceeași zi unul din clienții săi din provincie, care habar n'avea de tribulațiile bancherului, debarcă în București pentru a-și reînnoi fondurile.

Se prezentă deci la biroul financiarului unde fu primit de casier.

- D. Melut e aici?
- Nu, zise casierul, a eșit.
- Se întoarce repede?

Aici casierul, crezând pe client în curent cu evenimentul, îi răspunse cu o grimasă:

— Asta depinde de judecători!

★

PAIUL ȘI BARNĂ

— Știi că fiii d-tale sunt niște betivi? Nu pot să intru într'o bodegă fără să dau de unul sau de altul. Nu mai puțin decât azi dimineață, i-am întâlnit în șase bodegi diferite...

★

PROBA

O doamnă intră grăbită la un comisarariat de poliție.

— Ce doriți doamnă?

— Vău să vă comunic că mi-am pierdut poșeta.

— Conținea ceva?

— Da, două mii de lei.

— Unde ați pierdut-o?

— Între casă și magazinul de mă-tăsuri „Lyon”. Nu-mi amintesc însă dacă am pierdut-o înainte sau după ce am eșit din magazin.

— Ați pierdut-o înainte, doamnă. Vă pot asigura.

— De unde știți?

— Foarte simplu. Imi spuneți că aveți bani în ea!





— Atâtea pahare, și nici un strop să beau!...



Allo! Radio-Veselia!

Un prieten bun de gură
Și dulceag cum este numai
Strămoșeasca 'njurătură,
A cules cu greu, din ele
Actualității stive,
Ce-i mai nou și ce-i mai gomă:
„Sportul și 'ntâmplări sportive”.
Cred că are să vă placă
Tot ce vă vom spune noi,
Dacă însă nu vă place
Dați arvuna înapoi.

*

Sportul este, dragi prieteni,
Domnitor în vremea asta,
Sport e „luatul” de bani publici,
Sport e cearta cu nevasta,
Sport e 'njurătura, somnul,
Sport acuma-i chiar amorul.
Comisarul... se-antrenează
Și sportiv e perceptorul.
Deci dacă așa stă cazul
Este logic ca iubitul
Mărioarei (balelistă)
Să adore pescuitul.
Intro zi venind să-l vadă
— Cum venea în orice seară —
Fata-l întreabă gingașe:
— Eri ai prins ceva, comoară?
Nicky, căci așa îl cheamă,
Gâlbejit ca o stafie,
Mormăi cu încludare:
— Da, am prins... o pleurezie.

Gică nu e prea romantic,
Căci eu nu-l știu ca vreodată
Să fi primit ca să joace
Intr'un match, fără de plată.
Deci atunci când C. F. R-iștii
L-au rugat să se înscrie
În echipa lor de rugby
Și „vedetă” să le fie:
— Primesc, a răspuns dârz Gică.
Dar cu cât voi fi plătit?
— Fără plată; în schimb, dragă,
Ai... spitalul grațuit.

*

Dup'un match de water-polo
Ifrim cam răcise-o leacă,
Și cum orice „as” își are
Atașată o „dădacă”,
Fu expediat în grabă
Acasă, cu vorba asta:
— Du-te Nicky, bea o țuică
Și te culcă cu nevasta.
Nicky-o șterse. Dup'o oră
Însă, ca gonit de streche,
Se întoarse. — Nu 'nțeles-ai,
Seu ești tare de ureche?
Se răsti la el „dădacă”,
Nu ți-am spus să stai în pat?
— Înțeles-am, spuse Nicky,
Dară locu-i... ocupat.

p. conf. Puțulache

INTRE DOAMNELE-STRUȚ



— Nu cumva ați văzut pe soțul meu?



ȘCOALA DE MORALIȘTI

Atunci când genunchii îți tremură neputincioși, când amăi îți argășesc inima transformându-ți sângele într'un bulion greu, aproape imposibil de înfierbântat, simți nevoia de a critica pe alții, de a deveni moralist. Dar nu numai în dragoste, ci în toate celelalte domenii se aplică această teorie, bineînțeles cu unele rectificări.

Astfel, un iunianist, care până mai acum câțiva ani făcea afaceri nu prea curate, scrie acum când opoziția i-a luat toate posibilitățile:

„Nu trebuie să furi pentru că să ai”, ci, completăm noi, trebuie să ai ce... fura.

*

INTÂMPLĂRI NECOMENTATE

O întâmplare a cărei eroină este una din protagonistele Alhambrei lăsându-vă să trageți singuri concluzia.

De ziua drăgălașei Lulu, casa îi este plină ca stupul de... trântori. Colege apetisante, dar vorbărețe ca salvatoarele Capitolului, tineri mai romantici ca simfonia foamei, bătrâni cu pungile demne de „talentul” gazdei, toți vin să o felicite, să-i facă curte și să culeagă, în același timp, noi subiecte de bărfeală.

Anul acesta, una dintre invitate, cunoscută prin luxul său, a venit într-o rochie simplă, neagră.

— Ești în doliu dragă? o întreabă Lulu mult contrariată de această transformare.

— Cum, tu nu știi? De două luni sunt văduvă.

Lulu încrunță puțin sprâncenele ca un copil supărat, șoptind cu glasul cel mai nevinovat.

— Daa!?! Dar cine ți-a murit?

*

D.RUL LUPU ÎN PROPAGANDĂ

Culegând de pe străzile Capitalei câțiva indivizi, doctorul Lupu a pornit în propagandă electorală. Rezultatul, după primele zile, a fost cam... original.

Intr'un sat a fost întâmpinat cu ouă clocite și transformat, cât ai zice pește, într-o maioneză rău mirositoare.

În altul „complimente” în genul celor parlamentare îi răsunară în ureche, făcându-l să-și ia tălpășița în grabă.

Dar mai elocventă a fost primirea chiar în preajma Capitalei, unde „democrații” au fost pur și simplu desnodați în bătaie.

Purății găsesc acest fapt o barbarie, nouă însă ne pare foarte natural, căci când saluți cu pumnul strâns, e logic să ți se... răspundă cu ciomagul.

Brud

